

نظارت و اجرای ساختمان بتنی

تهیه و تنظیم: مهندس علیرضا رنج بردار

بهمن ۱۳۹۵

مقدمه

اجرای ساختمان به آگاهی از یکسری مسائل فنی که به علم رشته های مختلف ساختمان بستگی دارد نیازمند است. بدیهی است عدم توجه به مسائل تئوری معماری، محاسباتی و تأسیساتی در اجرا و ساخت اشکالاتی را در پی خواهد داشت که به زودی به تعمیر ساختمان منتهی خواهد شد، که باید در اسرع وقت ساختمان را به وسیله تعمیر محافظت کنیم و ضمن اجرای اصولی تعمیر، عمر مفید ساختمان را تداوم بخشیم. چرا که در بعضی مواقع اشتباه در تعمیر ساختمان خسارت مالی و جانی جبران ناپذیری در بر خواهد داشت. در این گزارش کارآموزی سعی شده اطلاعاتی در مورد ساختمانهای بتنی و روش اجرای آنها داده شود.

فصل اول

کليات ساختمان

مدیریت کارهای ساختمانی

۱- نیروی کار ساختمانی کارفرما (انجام کار توسط خود کارفرما)

۲- مدیریت کار ساختمانی توسط کارفرما

الف) استخدام اعضای خود سازمان برای انجام کار (امانی)

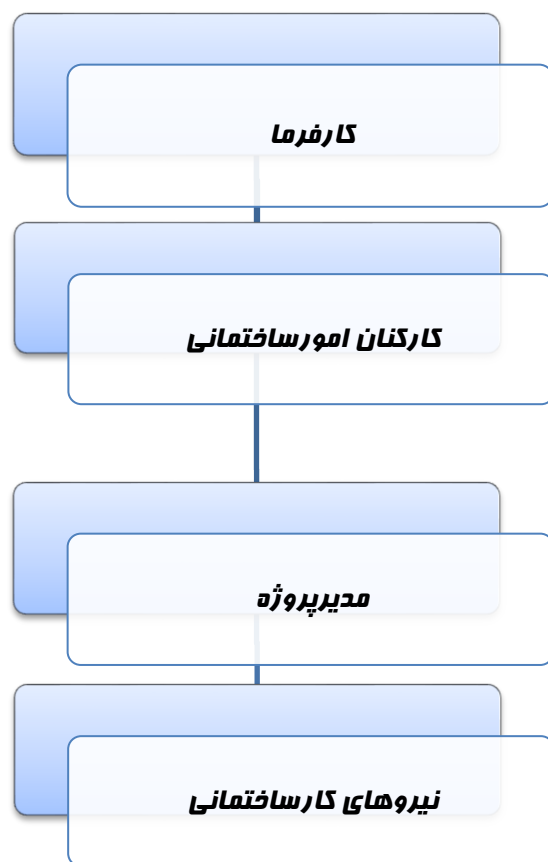
ب) انجام کار توسط پیمانکارهای جزء

می توان به یکی از دو روش (الف) یا (ب) و یا هر دو آنها کار ساختمانی را انجام داد .

۳- انجام کار ساختمانی توسط پیمانکار عام

۴- قرار داد کار ساختمانی از طراحی تا اجرا یا قرار داد طرح و ساخت (کلیددر دست)

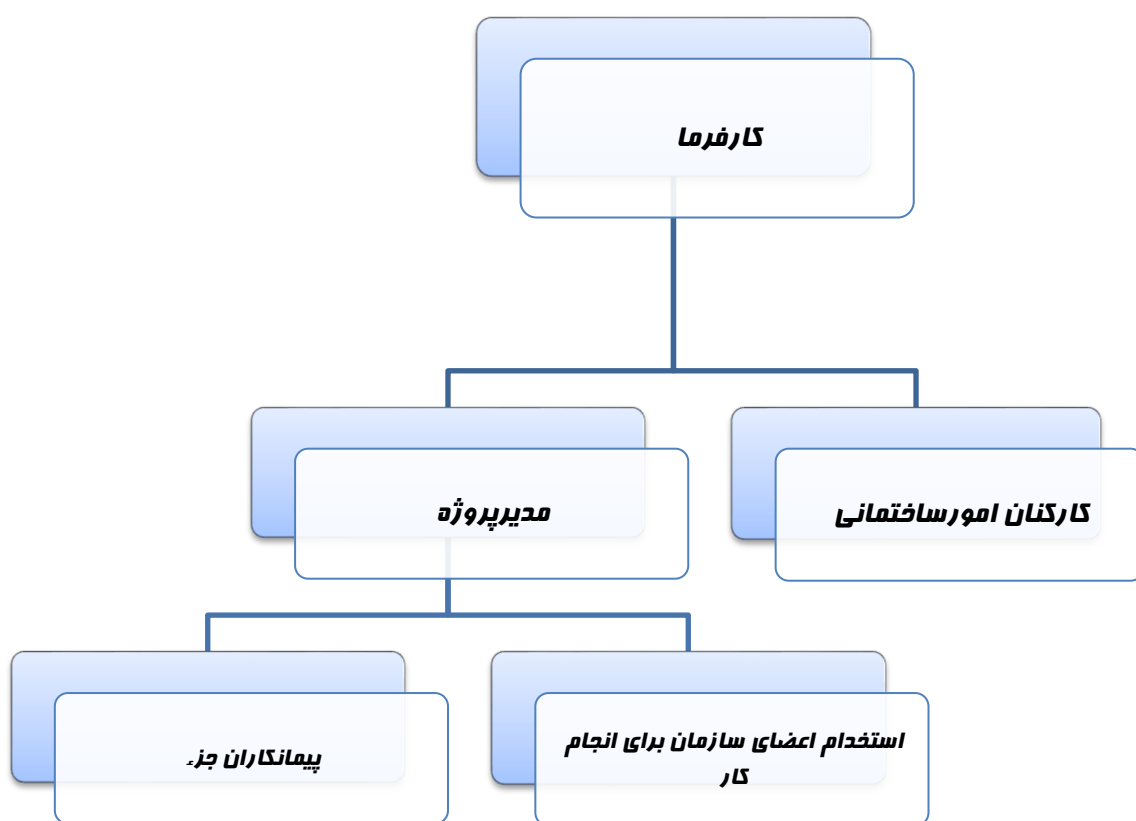
۵- مدیریت حرفه ای کار ساختمانی بسیاری از سازمانهای صنعتی بزرگ و شماری از ادارات دولتی خودشان نیروی کار ساختمانی را در اختیار دارند که از این نیروها در درجه اول برای انجام تعمیرات، نگهداری، استفاده می کنند. اما چنین نیروهایی معمولاً صلاحیت و توانایی اجرای پروژه های ساختمانی جدید را نیز دارند (شکل شماره ۱)

شکل شماره ۱: انجام کار ساختمانی بابه کارگیری نیروهای ساختمانی خود کارفرما

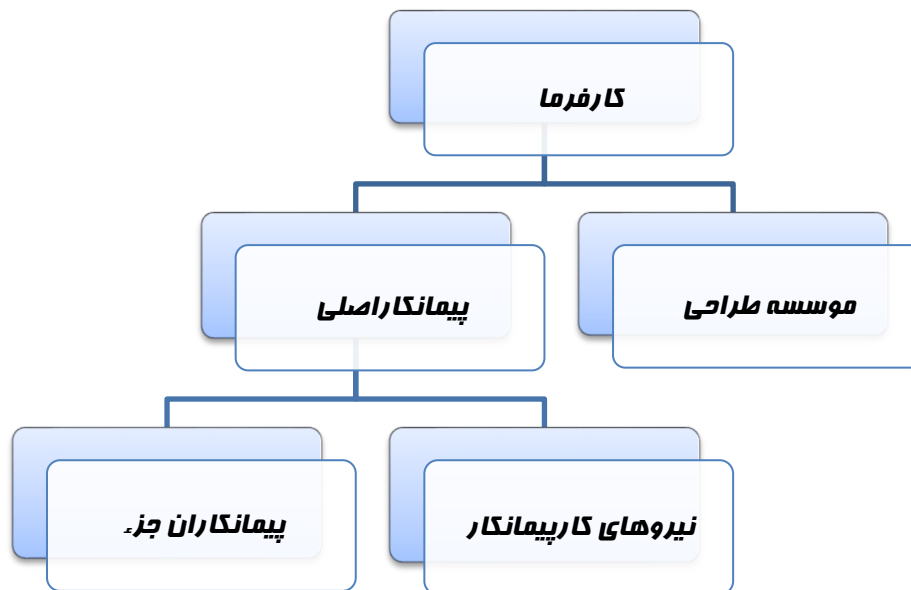
کارفرماها غالباً از کارکنان ساختمانی خود برای مدیریت کار ساختمانی جدیدشان استفاده می کنند این نیروی کار ممکن است کارکنانی باشند که کارفرما آنها را مستقیماً استخدام می کند و یا ممکن است که خود کارفرما به

صورت پیمانکاری عام عمل کرده و با پیمانکاران تخصصی قراردادهای فرعی امضا کند (شکل شماره ۲)

شکل شماره ۲: استخدام اعضای خود سازمان برای انجام کار

انجام کار ساختمانی توسط پیمانکاری عام با یک قرارداد اصلی متداولترین روش ایجاد تسهیلات ساختمانی است (شکل شماره ۳)

شکل شماره ۳: اجرای کار ساختمانی توسط پیمانکار عام

در اینجا فقط اشاره می کنیم که کاربرد دو روش جدید در ارائه خدمات ساختمانی رو به افزایش است:

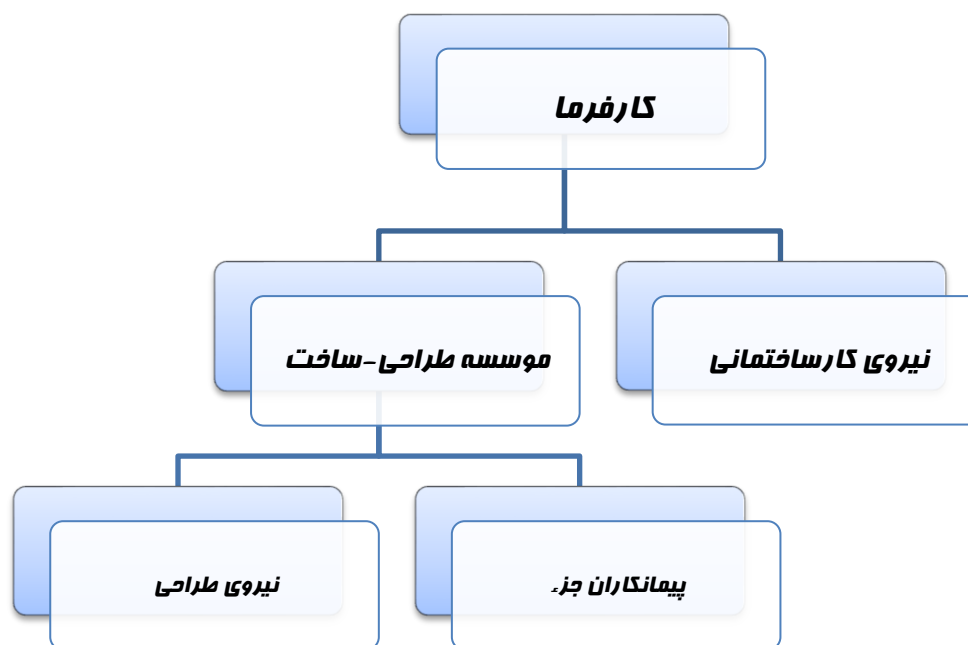
الف) روش طرح - ساخت (یا کلید در دست)

ب) روش به کارگیری مدیریت حرفه ای در امور ساختمانی

مفهوم کار ساختمانی به روش طرح - ساخت یا کلید در دست (شکل شماره ۴) این است که کارفرمایی با موسسه ای قراردادی می بندد که طبق آن موسسه طرف قرارداد هم طراحی و هم ساختن تسهیلات را به عهده می گیرد که نیازهای خاصی را (معمولاً از نظر اجرایی) برآورده کند. غالباً موسساتی این گونه قراردادهای را تقبل می کنند که در نوع خاصی از ساختمان تخصص دارند و نیز طراحی هایی استاندارد دارند و آنها را مطابق با خواسته های کارفرما

تعدیل می کنند. چون هر دو کار طراحی و ساخت را یک سازمان انجام می دهد مشکلات هماهنگی در کار به حداقل می رسد و کار ساختمانی می تواند قبل از کامل شدن طرح نهایی شروع شود. (در روشهای ساختمانی مرسوم این امکان نیز وجود دارد که کار ساختمانی قبل از کامل شدن طراحی شروع شود. در این حالت قرارداد کار ساختمانی بر مبنای تادیه هزینه خواهد بود.^۱

از معایب اصلی روش طرح - ساخت مشکل بودن ایجاد رقابت بین تأمین کنندگان و پیچیدگی در ارزیابی طرحهای پیشنهادی آنهاست (شکل شماره ۴)

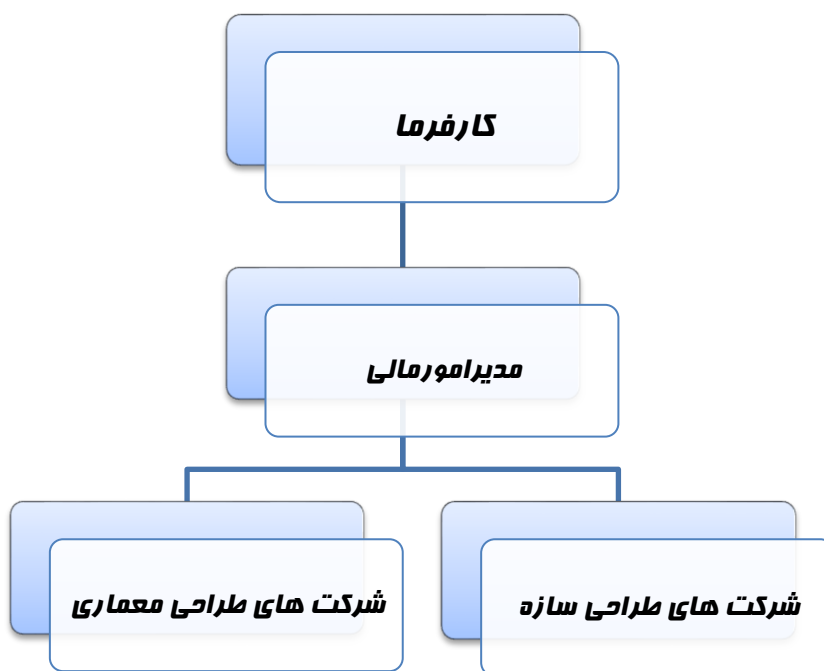
شکل شماره ۴: انجام کار ساختمانی با به کارگیری موسسه طرح - ساخت

در این حالت، مدیریت ساختمان مانند نماینده کارفرما عمل کرده و هر دو قسمت طراحی و ساخت پدیده تسهیلاتی مورد نظر را اداره می کند. کارفرما برای طراحی، ساخت و مدیریت ساختمانی پروژه سه قرارداد جداگانه می

^۱ . این روش ساخت را روش «مسیر سریع» می گویند

بندد. اتخاذ این شیوه در کار ساختمانی به دلیل ایجاد هماهنگی نزدیک بین کار طراحی و کار ساختمانی امکان صرفه جویی در وقت و هزینه را ایجاد می کند. هر چند مخالفان این روش متذکر می شوند که مدیریت کار ساختمانی مسئولیت مالی کمی می پذیرد و یا حتی هیچ مسئولیت مالی در قبال پروژه ندارد و نیز اینکه هزینه خدمتی که او ارائه می کند هرگونه صرفه جویی حاصل از بهبود هماهنگی در کار طراحی و کار ساختمانی را بی ثمر می کند (شکل شماره ۵)

— ارتباط پیمانی

شکل شماره ۵: اجرای کار ساختمانی با به کارگیری مدیریت حرفه ای

شناسنامه ساختمان

در شناسنامه ساختمان بخش مربوط به سابقه کار افراد زیر وجود دارد:

الف) طراح ساختمان (یعنی مهندس معمار)

ب) مهندس محاسب

ج) سازندگان و مجریان کارگاه که شامل

پیمانکار، مهندس، سرپرست کارگاه، تکنسین معماری و به طور کلی افراد مسئول بخشهای فنی در تعداد محدود و یا کسانی می باشد که در امر احداث ساختمان از شروع کار و یا قسمتهایی از اجرای آن شرکت موثر داشته اند. در این بخش آدرس شرکت ها و شماره تلفن آنها ثبت می شود. تا در صورت بروز اشکال از نامبردگان که با جزء جزء اجرای ساختمان آشنایی کامل دارند کمک گرفته می شود تا تعمیرات اصولی با توجه به نقشه های موجود به شکل کامل انجام شود به طور کلی شناسنامه ساختمان در هنگام خرابی ها و تعمیرات بسیار مفید است و با کمک ها و راهنمایی های آن تعمیرات در زمان کوتاه و با صرف کمترین هزینه انجام می شود.

محل احداث ساختمان

مطالعاتی که قبل از شروع کارهای در رابطه با محل ساختمان باید انجام شود مسائلی مانند اثرات جوی، بارندگیها، تغییر درجه محیط که بخصوص در فصول سرد و یخبندان تأثیرات نامطلوب و مخربی در مصالح، اجزا و قسمتهای ساخته شده بنا می گذارد.

نکته قابل توجه این است که در هر راه اندازی مجدد و تا جا افتادن کارگاه از جهات مختلف اشکالاتی فراوان وجود دارد از جمله مسائل فنی، جمع آوری کارگردان مورد نظر بخصوص در برداشتن هزینه بیشتر که اولاً باعث تأخیر در تحویل بنا شود و ثانیاً قیمت تمام شده ساختمان را افزایش می دهد.

قبل از شروع يك طرح ساختمانی كوچك یا بزرگ باید مقاومت زمین زیر پی، جهت دیوارها برای طراح مشخص شود تا بتوانند بر مبنای آن محل ستونها، دیوارها و در مجموع طرح معماری را به وجود آورد.

انواع زمین

(۱) زمین‌های خاک دستی

این نوع زمین‌ها از جمع آوری خاک‌های حاصل از گودبرداری یا از خاک‌های نخاله‌های نباتی (خاک مخلوط) بوجود می‌آید و چون این زمین‌ها اغلب از مواد اضافی مثل زباله مواد پلاستیکی و غیره می‌باشند به همین جهت حتی با کوبیدن و غلطک زدن تراکم آن نیز از زمین‌های طبیعی کمتر بوده و در نتیجه مقاومت آنها در مقابل بار کمتر خواهد بود. اینگونه زمین‌ها یکی از نامرغوب‌ترین زمین‌های برای احداث ساختمان به شمار می‌رود و در حد امکان باید از ساختن بنا روی این زمین‌ها خودداری شود.

(۲) زمین‌های ماسه‌ای

این گونه زمین‌ها چنانچه خشک بوده ولایه‌های ماسه‌ای در سطح افق آن قرار گرفته باشد مقاومتش در حدود ۱/۵ تا ۲ کیلوگرم بر سانتی مترمربع می‌باشد. اگر لایه‌های ماسه نسبت به سطح افق دارای شیب باشد و ماسه مرطوب باشد زمین حالت لغزندگی پیدا کرده و در اثر بار وارده از ساختمان، ماسه‌ها از زیر پی ساختمان حرکت کرده در نتیجه باعث انهدام و تخریب بنا می‌گردد، لذا توصیه می‌شود از ساختن بنا روی چنین زمین‌هایی خودداری شود.

(۳) زمین‌های رسی

زمین‌های رسی اگر خشک و بی‌آب و فشرده باشد می‌توان برای ساختمان زمین مناسب به حساب آورد مقاومت آن در حدود ۴ تا ۵ کیلوگرم بر سانتی متر مربع است. اگر رس مرطوب بوده و نسبت به خط افق دارای شیب باشد از احداث بنا بایستی خودداری کرد. زیرا اثر نشست فوری نقاط مختلف آن ترک برداشته و باعث تخریب ساختمان می‌گردد.

اگر ساختمانی بر روی اینگونه زمین‌ها بنا شود دو اثر نامطلوب خواهد داشت:

- ۱) نشست اینک‌ه رطوبت و آب اینگونه زمین‌ها در اثر وزن ساختمان و فشار بر روی زمین موجب مرطوب شدن مصالح ساختمان گردیده، در نتیجه باعث خرابی ساختمان می‌گردد.
- ۲) دوم آنکه آب به تدریج در اثر تبخیر یا رانش از زیر فونداسیون (پی) خارج شده و از خود فضای خالی به جای می‌گذارد که این باعث نشست پی و انهدام بنا خواهد شد.

(۴) زمین‌های دج

زمین دج به زمینی گفته می‌شود که از قسمت‌های ریز و درشت خاک تشکیل شده باشد. مقاومت فشاری زمین‌های دج معمولاً در حدود ۵/۴ کیلوگرم بر سانتی‌متر مربع بوده ولی تا ۳۰ کیلوگرم بر سانتی‌متر مربع نیز دیده شده است.

(۵) زمین‌های سنگی

زمین‌های سنگی چنانچه از تخته سنگ‌های بزرگ و یکپارچه ساخته شده باشد زمینی است بسیار مناسب جهت ساختمان‌سازی و مقاومت آن تا حدود ۴۰ کیلوگرم بر سانتی‌متر مربع می‌باشد. بایستی توجه داشت که زمین‌های سنگی از نوع گچی برای ساختمان‌سازی مناسب نمی‌باشد، زیرا اینگونه زمین‌ها چنانچه در مجاورت آب قرار گیرند آب را جذب نموده و حجمش اضافه می‌شود و این عمل نیروی فشاری زیاد ایجاد می‌نماید که موجب شکاف

و خرابی ساختمان خواهد گردید ضمناً پی کنی در روی زمین های سنگی مشکل بوده و هزینه آن بسیار سنگین است.

۶) زمین های مخلوط

این نوع زمین ها از سنگ درشت، شن، ماسه و خاک رس تشکیل شده اند. مقاومت فشاری آن در حدود ۲/۵ تا ۵ کیلوگرم بر سانتی متر مربع می باشند. چنانچه این زمین ها غیر متراکم بوده و در هم فشرده نباشد برای ساختمان سازی بر روی آن مناسب نیست.

در بناهای معمولی، از طریق چاه کنی و خروج لایه های خاک می توان از نوع زمین آگاه می شویم، اما جهت احداث های بناهای مرتفع، با گمانه زدن (سونداژ) از لایه های مختلف پی سازی و احداث ساختمان انجام شود.

به طور خلاصه، شناخت خاک زمین جهت عملکرد طراح و محاسبات از مسائل اولیه و بسیار مهم برای ساخت یک ساختمان است که بی توجهی به آن، مشکلات و خسارات زیادی به بار می آورد.

انواع نقشه های ساختمانی

نقشه های اولیه معماری که ساختمان را به شکل سه بعدی (پرسپکتیو) نشان می دهد، برای تفهیم به مجریان بسیار سودمند می باشد. معمولاً نقشه های فنی و اجرایی در سه فاز تهیه می شود

الف) نقشه های معماری

این نقشه ها به منظور مشخص کردن ابعاد ساختمان جزئیات ظاهری و نماسازی های داخلی و خارجی برای تفهیم مسائل به سازندگان و مجری ساختمان تهیه می شود. آنها می توانند پس از اجرای یک سلسله مسائل فنی، ساختمان مورد نظر خود را در چهار چوب طرح معماری بسازند.

(ب) نقشه های اجرایی

این نقشه ها با جزئیات گوناگون مانند پلانهای موقعیت، پی سازی، تیرریزی، شیب بندی، برش، نما و ... با مشخصات هر چه دقیق تر جهت اجرای دقیق و اصولی تهیه می شوند که سازندگان با استفاده از آنها و همچنین نقشه های جزئیات که از نقشه های ذکر شده تهیه می شود کار را دقیق و اصولی اجرا می کنند.

همچنین با توجه به دفترچه مشخصات ریزمقادیر آیتها (فهرست بها)، اسکلت ساختمان به شکل سفت کاری و نازک کاری ساخته می شود.

در ساختمان های بزرگ، وجود مهندسان معمار، محاسب و همکای نزدیک آنها با همدیگر باعث می شود که طرحی خوب و اصولی به وجود آید. بدون این همکاری، مسئله ساختن ساختمان عظیم غیر ممکن است.

(ج) نقشه های تأسیسات

این نقشه ها نیز جدا از نقشه های معماری و استراکچر، شامل کلیات و جزئیات آبرسانی، فاضلاب، تهویه، دستگاہ های گرم کننده و سرد کننده و به ویژه روشنایی برق است.

این نقشه ها به هنگام تعمیرات ساختمان بسیار مفید است. بخصوص در هنگام زلزله، سیل و حریق که قسمتی از ساختمان از بین می رود با استفاده از نقشه های موجود در شناسنامه ساختمان می توان ضایعات پدید آمده در ساختمان را نوسازی کرد.

معمولاً برای اجرای ساختمان باید با توجه به زمان بندی مشخص، نقشه های لازم تهیه و از قبل آماده شده باشد تا در صورت مسائل اقتصادی و اجرایی و تمامی موارد دیگر مربوط به انجام کار اقدام کرد.

اکثر اوقات، شروع کار ساختمان با پیگیری مراحل مختلف اجرا با سرعت بخشیدن در پیشبرد آن و بدون تعطیل شدن در زمانهای طولانی دنبال می شود تا در مدت زمان پیش بینی شده به مراحل پایانی برسد.

موارد استفاده از نقشه های تأسیساتی و برقی

به طور کلی در هر پروژه شناسنامه نقشه های تأسیساتی و برقی ویژگی خاصی دارد. اگر در وضع لوله های آبرسانی، لوله های فاضلاب و یا دستگاههای گرم کننده و سرد کننده به علل مختلف اشکالاتی به وجود آید، مخصوصاً در مواقعی که سیم کشی ها نیاز به تعمیرات داشته باشد، وجود نقشه های برقی و تأسیساتی اهمیت زیادی پیدا می کند.

در ساختمان های بزرگ برای عبور کلیه لوله های تأسیساتی و برق، کانالهای عمودی و افقی تعبیه می شود، در مواردی، کانالهای افقی به شاخه هایی جهت عبور برخی از لوله ها تا موتورخانه و کانال هایی برای لوله های فاضلاب تا سپتیک تانک و کانالی جهت عبور لوله های آب سرد و گرم تقسیم می شود، اما در کانالهای عمودی، کلیه لوله به صورت مجتمع عبور می کند.

در بعضی موارد، قسمت جلوی کانالهای عمودی کلاً به وسیله در باز و بسته می شود. با میله گذاری در دیوار کانال، می توان از آن به عنوان نردبان استفاده کرد، اگر در سیستم لوله کشی اشکالی بروز نماید، درپوش عمودی و یا افقی کانال را باز می کنیم و پس از رفع نقص آن را می بندیم.

در ساختمان های کوچک، برای تأسیسات، کانال کشی انجام نمی شود اما در این ساختمان ها، نقشه های تأسیساتی می تواند مشخص کننده مسیرها باشد تا در مواقع لزوم بتواند اشکالات را رفع کند.

به طور خلاصه، اگر مسیر لوله های تأسیساتی و یا برق مشخص نباشد، به هنگام بروز اشکالات، سرگردانیها و گرفتاری های فراوانی به وجود می آید

که باید با شکافتن، مسیر آنها را یافت. این عمل در مجموع باعث مشکلات و مسائل فراوانی خواهد شد.

روش های اجرای ساختمان

ساخت بنای مقاوم به دو عامل مصالح مرغوب و مقاوم و اجرا صحیح و فنی بستگی دارد. بدیهی است، نوع مرغوب مصالح که در ساختمان به کار می رود، باعث پایداری و افزایش عمر ساختمان و استفاده از نوع نامرغوب مصالح، نتیجه معکوس می شود.

به طور کلی، تعمیراتی که به خاطر رطوبت در آجرهای محلی انجام می شود، فراوان است در صورتی که در آجرکاری غیر محلی این نقص بسیار کم است و یا اصلاً نیست.

برخی از انواع سنگها مکش آب فراوان دارند که گاهی بیشتر از حجم خود می باشند. نفوذ آب در آنها ضایعات جبران ناپذیری به وجود می آورد و در مواردی سنگ را حل می کند. تا ۱۲۰ درجه حرارت پخته می شوند، هرگز نمی توانند یکنواخت و یکسان باشند.

به طور خلاصه، مشخص بودن نوع مصالح استفاده شده در شناسنامه هر ساختمان الزامی است تا در زمان تعمیرات و یا پیشگیری های لازم بتوان از آن استفاده کرد.

وسایل بالابری

در کار با فولاد و بالا بردن آن تا جایگاه نهایی اش، اغلب جرثقیل های متحرک و جرثقیل های برجی را به کار می برند. تعدادی وسیله بالابری دیگر هم هستند که در کار ساختمانی از آنها بسیار استفاده می شود. دیرک یکی از ساده ترین وسایل بالابری موتوری است. می توان از دو یا چند دیرک که همراه

با یکدیگر به کار برده می شوند، برای بلند کردن قطعات بزرگ مانند دیگر بخار یا مخازن استفاده کرد. جرثقیل برجی شاید بهترین وسیله بالابری در ساختن ساختمانهای بلند است. از جمله مزایای جرثقیل برجی این است که می توان آن را با پیشرفت کار ساختمانی، به آسانی از یک طبقه به طبقه دیگر ارتقا داد.

جوشکاری

جوشکاری باید بخوبی انجام گیرد تا استحکام و اتصال کافی را ایجاد کند. تعدادی از موارد اصلی جوشکاری در این قسمت شرح داده می شود.

تمام ناظرین و بازرسان باید بتوانند نمادهای استاندارد جوشکاری را تفسیر کنند. انواع اصلی جوشهای سازه ای عبارتند است از جوش کنجی، جوش شیاری (لب به لب یا جناغی) و جوش پرچی یا مسدود.

دیگر موارد لازم برای دستیابی به جوش رضایت بخش، علاوه بر استفاده از جوشکاران ورزیده عبارت اند از آماده سازی درست فلز کار، به کار بردن الکترودهای مناسب و همچنین استفاده از شدت جریان برقی درست، توجه به مقدار ولتاژ و تنظیم قطییت.

چندین روش واریسی برای تعیین کیفیت جوشکاری در اختیار داریم. روشهای آزمونی عبارتند از واریسی چشمی، آزمون مخرب، واریسی پرتونگاری، واریسی فراصوتی، واریسی ذرات مغناطیسی و واریسی مایع نافذ.

واریسی چشمی

واریسی چشمی یکی از سریعترین، آسانترین، و پر مصرف ترین روش کنترلی جوشکاری است. به هر حال، واریسی چشمی وقتی موثر است که ناظرانی ورزیده و آموزش دیده به آن پردازند. در عین حال، این روش کمترین قابلیت اتکا را برای اطمینان از کفایت جوشکاری دارد.

آزمون مخرب

در روشهای کنترل کیفیت جوشکاری اساساً آزمون مخرب را انجام می دهند و نیز در صورتی که روشهای آزمون غیر مخرب حاکی از کیفیت مشکوک جوشکاری باشد باید جوشکاری دوباره انجام شود انجام آزمون مخرب ممکن است برای تعیین استحکام واقعی جوشکاری لازم شود.

وارسی پرتو نگاری

بررسی پرتونگاری جوشکاری با تهیه تصویر پرتوی ایکس از جوش انجام شده، صورت می گیرد. پرتونگاری اگر به درستی انجام شود، می تواند نقص هایی را که ریزی آنها به کوچکی ۲٪ ضخامت درز جوش داده شده است، مشخص کند.

وارسی فراصوتی

در وارسی فراصوتی از بسامدهای با ارتعاش زیاد برای تشخیص نقصها استفاده می کنند. ماهیت پیامدهایی که از محل جوش بازتاب پیدا می کند، نشانی، نوع، اندازه، و محل هر نقصی را مشخص می کند.

وارسی ذرات مغناطیسی

وارسی ذرات مغناطیسی عبارت است از کاربرد ذرات مغناطیسی که روی جوش انجام شده پخش می شوند تا نقصهای سطح یا نزدیک به سطح جوشکاری را مشخص کند. البته از این روش نمی توان در مورد فلزات غیر مغناطیسی، مثل آلومینیوم استفاده کرد.

وارسی مایع نافذ

با پاشیدن مایعی نفوذ کننده بر روی جوش انجام شده، خشک کردن سطح، و سپس با استفاده از سیالی برای ظهور که محل نفوذ مایع نافذ را در جوش نشان می دهد، انجام می گیرد. این روش ارزان است و به آسانی می توان آن را به کار بست، اما به کمک آن فقط می توان درزه هایی که تا سطح گشوده هستند، مشخص کرد.

پله

پله از لحاظ ارتباط طبقات یکی از مهمترین قسمت های ساختمان محسوب می گردد ولی به علت آنکه از این فضا به نسبت فضاهای دیگر ساختمان از لحاظ زمان توقف کمتر استفاده می گردد همیشه سعی بر این است که حداقل فضای ممکن برای پله در نظر گرفته شده و حتی المقدور مکانهای روشن و آفتابگیر ساختمان را برای پله اختصاص ندهند.

بطور کلی هر قدر ارتفاع پله زیادتر باشد تعداد مورد نیاز برای عبور از طبقه ای به طبقه دیگر کمتر بوده در نتیجه قفسه پله یا فضای لازم برای ایجاد پله کمتر است ولی ارتفاع پله کاملاً بستگی به محل استفاده و اشخاص استفاده کننده از آن را دارد مثلاً ارتفاع پله برای طبقات آپارتمانی مسکونی در حدود ۱۶ تا ۲۰ سانتیمتر در نظر گرفته می شود زیرا ۸۰ درصد استفاده کنندگان آن در سنینی هستند که به راحتی می توانند از پله ها پایین و بالا بروند (اشخاص مسن تر و کودکان خردسال بیشتر وقت خود را در منزل می گذرانند) و همچنین ارتفاع پله موتورخانه و یا انبار را در حدود ۲۰ تا ۲۵ حتی ۵۰ سانتیمتر در نظر می گیرند زیرا ۹۹ درصد استفاده کنندگان این قسمت از ساختمان را اشخاص جوان تشکیل می دهند و همچنین ارتفاع پله مکانهای عمومی مانند ایستگاه راه آهن و یا بیمارستانها و یا ادارات عمومی را در حدود ۱۵ تا ۱۷ سانتیمتر در نظر می گیرند زیرا از این نوع پله ها اجباراً افراد در هر سنی استفاده خواهند نمود.

ارتفاع پله در قصرهای بسیار مجلل و لوکس که فضای لازم برای ساختن پله دارد که در این حالت نیز پله ها را در حدود ۱۵ سانتیمتر و یا کمتر در نظر گرفته می شود.

کف پله تابع دو عامل است :

۱- طول کف پله

۲- طول قدم

طول کف پای یک آدم معمولی در حدود ۳۰ سانتیمتر است در این صورت برای اینکه عبور و مرور از روی پله آسان باشد کف پله باید در حدود ۳۰ سانتیمتر باشد که با توجه به ۲ سانتیمتر دماغه پله جمعاً کف پله در حدود ۳۲ سانتیمتر خواهد شد.

در مورد دوم با توجه به اینکه طول یک آدم معمولی در حدود ۶۳ تا ۶۵ سانتیمتر می باشد برای اینکه بتوان پله ها را پشت سر هم و بدون توقف و به راحتی و با قدم معمولی طی نمود می باید مجموع دو برابر ارتفاع بعلاوه کف پله عددی بین ۶۳ تا ۶۵ سانتیمتر باشد طبق فرمول زیر $2h + b = 63$ تا 65 که در این فرمول h ارتفاع پله و b کف پله می باشد.

اگر تعداد پله هایی که پشت سر هم قرار دارند در حدود ۸ تا ۱۲ پله باشند (مانند پله هایی که دو طبقه یک ساختمان را در هر گردش به هم مربوط می نماید) کف پله نمی تواند از ۲۳ تا ۳۳ سانتیمتر بیشتر باشد. زیرا اگر کف پله از این مقدار پهن تر باشد استفاده کننده از آن در موقع بالا رفتن با توجه به آنکه طول قدم انسان در حدود ۶۳ سانتیمتر است ناخود آگاه هر قدم خود را روی پله بعدی قدری عقب تر گذاشته و روی پله هشتم یا نهم پنجه پای او روی لبه پله قرار گرفته و ممکن است تعادل خود را از دست داده و به جلو خم شود ولی در مورد پله های جلوی ساختمان که معمولاً تعداد آن در حدود ۳ یا ۴ پله می باشد می توان از کف پله پهن تر نیز استفاده نمود.

حداقل عرض پله ساختمانی که زیاد بزرگ نبوده و از روی آن عبور و مرور دو طرفه انجام می شود در حدود ۱۰۰ سانتیمتر در نظر گرفته می شود زیرا بطوریکه می دانیم عرض شانه یک نفر مرد در حدود ۶۰ سانتیمتر است (عرض شانه خانم ها کمتر می باشد) و با توجه به اینکه اگر دو نفر بخواهند از نزدیک یکدیگر عبور نمایند ناخود آگاه قدری شانه خود را به سمت طرف مقابل کج می نمایند، عرض ۱۰۰ سانتیمتر برای عبور دو نفر از کنار یکدیگر کافی می باشد ولی برای آپارتمانهای چند طبقه که شدت رفت و آمد زیادتر است عرض پله را در حدود ۱۲۰ سانتیمتر و یا بیشتر در نظر می گیرند. در مورد پله های کم رفت و

آمد مانند پله هائی که به بام ختم می شوند و از آنها فقط برای برف روبی و یا سرکشی به بام استفاده می شود عرض ۵۵ تا ۶۰ سانتیمتر کافی می باشد.

محاسبه پله

برای محاسبه پله ابتدا باید فاصله کف طبقه پایین تا روی کف طبقه بالا را دقیقاً تعیین نمود. مثلاً فاصله کف طبقه پایین تا زیر سقف ۲۵۰ سانتیمتر و ضخامت سقف را هم ۳۰ سانتیمتر به آن اضافه می کنیم که جمعاً ۳۱۰ سانتیمتر می شود حال برای محاسبه مقدماتی بر حسب نوع استفاده پله ارتفاعی دلخواه برای پله در نظر می گیریم مثلاً ۱۷ سانتیمتر از تقسیم ۳۱۰ بر ۱۷ تعداد پله به دست می آید که ۱۸ عدد می باشد و معلوم می شود که ارتفاع دقیق پله را باید در حدود ۱۷/۲ سانتیمتر فرض کنیم تا ۱۸ عدد پله داشته باشیم آنگاه با توجه به اینکه ۱۸ ارتفاع ۱۷ کف پله می خواهد و اگر فرض کنیم این پله U شکل باشد و ۹ عدد پله در گردش اول و ۹ عدد پله در گردش دوم لازم داریم و اگر کف پله را ۳۰ سانتیمتر فرض کنیم جمعاً فضایی به طول ۲۴۰ سانتیمتر برای ۹ عدد پله که ۸ عدد کف پله می شود، لازم داریم و با توجه به دو عدد پاگرد در ابتدا و انتهای پله اگر طول هر کدام را ۱/۲۰ در نظر بگیریم جمعاً فضایی به طول ۴/۸۰ و عرض ۲/۵ متر برای ایجاد پله مورد نیاز است. (۱۰ سانتیمتر برای چشم پله و ۱۲۰ سانتیمتر برای گردش اول و ۱۲۰ سانتیمتر برای گردش دوم)

برای خط کردن پله بعد از تعیین ارتفاع و کف پله معمولاً با متر پله را اندازه می گیرند برای اینکار ابتدا حدود عبور پله را زاویه ای ۳۰ تا ۳۵ درجه با افق تشکیل می دهد روی دیوار مجاور آن با گچ سفید می کنند آنگاه محل اولیه پله را تعیین کرده و به وسیله قسمت شاقول تراز خط عمودی رسم می نمایند آنگاه به اندازه ارتفاع پله روی این خط با متر جدا کرده و به وسیله قسمت افقی تراز خطی به این نقطه عمود نموده و به اندازه کف پله روی خط اخیر با متر جدا می کنند و به همین ترتیب ادامه داده تا به پاگرد برسند. باید توجه داشت که معمولاً پهنای پاگرد مقدار تعیین قبلی به اضافه یک کف پله

می باشد. در موقع نصف کف پله معمولاً در حدود ۲ یا ۳ میلیمتر به آن شیب می دهند که این شیب شستشوی پله را راحت تر می کند.

فصل دوم

تخریب و گودبرداری

تخریب

زمین احداث یک منزل مسکونی یک زمین صاف و هموار شده نبوده بلکه یک ساختمان فرسوده و کلنگی می باشد که باید تخریب شود

تخریب ساختمان ها در دو مرحله انجام می گیرد ابتدا سقف آن توسط کارگران تخریب می شود سپس دیوارها و کف آن توسط لودر تخریب می گردد و پس از آن اقدام به خروج همه نخاله ها از محل کارگاه می شود. قبل از این مرحله اقدام به بریدن همه تیرآهنهای سقف توسط هوا برش می کنند و همه درب و پنجره ها و تمام کابینت ها و شیرآلات و لوله های آب از محل کارگاه خارج می شود

در صورتی که چاه در محل وجود داشته باشد با شفته آهک و قلوه سنگ پر می شود

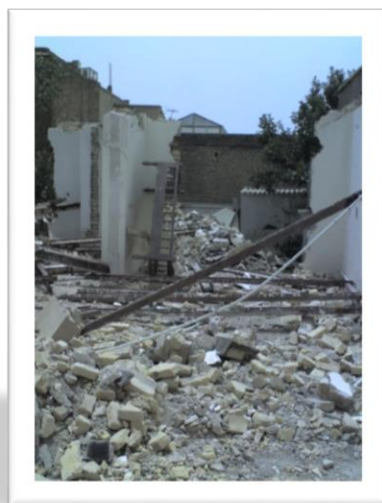
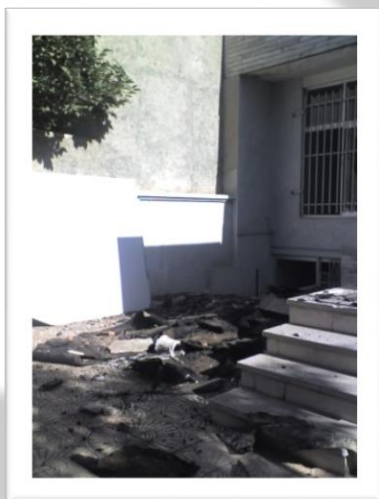
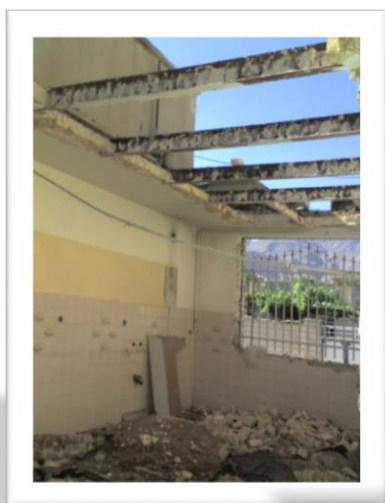
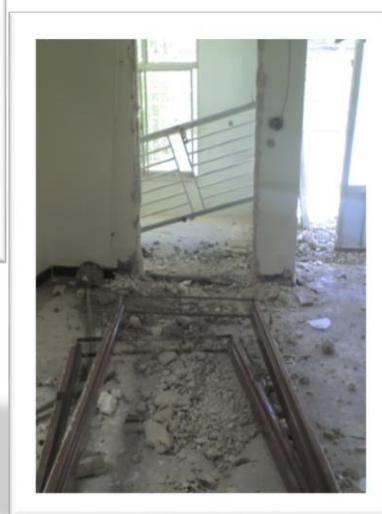
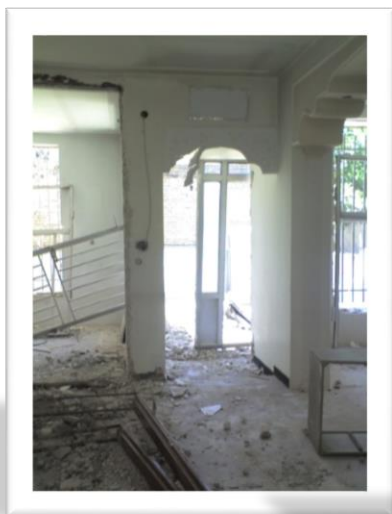
رعایت اصول ایمنی در تخریب

قبل از هر چیز باید روش تخریب مشخص شود و کار برای عوامل اجرایی شرح داده شود. تخریب در معابر عمومی باید در محوطه ای محصور با نرده های حفاظتی به ارتفاع دو متری انجام شود.

کلیه کارگران میبایست مجهز به کلاه ایمنی باشند و در ساعات غیر کاری به هیچ عنوان نباید اقدام به برداشتن حصار کرد. تمامی راههای عبور و مرور افراد غیر مسئول به کارگاه باید مسدود شود.

به هیچ عنوان نباید مسیر ریزش آوار به عنوان مسیر اصلی انتخاب شود و در هنگام عملیات تخریب از آب برای ته نشین کردن غبار در محیط جلوگیری شود. از آب پاشی برای کم کردن گرد و خاک استفاده شود.

عكس های زیر نمایی از تخریب را نشان می دهند:

گودبرداری

بعد از پیاده کردن نقشه و کنترل آن در صورت لزوم اقدام به گودبرداری می نمایند. گودبرداری برای آن قسمت از ساختمان انجام می شود که در طبقات پایین تر از کف طبیعی زمین ساخته می شود همانند موتورخانه ها، انبارها، پارکینگ ها و... در موقع گودبرداری چنانچه محل گود برداری بزرگ نباشد از وسایل معمولی مانند بیل و کلنگ و چرخ دستی استفاده می شود. برای این کار تا عمق معینی که پرتاب خاک با بیل به بیرون امکان پذیر است (معمولاً تا عمق ۲ متری) عمل گودبرداری را انجام میدهند و برای ادامه کار پله ای را ایجاد می کنند و سپس خاک حاصله را از عمق پایین تر از پله روی پله ایجاد شده ریخته و سپس از روی پله دوباره به خارج منتقل می کنند.

برای گودبرداری های بزرگ استفاده از بیل و کلنگ مقرون و به صرفه نبوده و بهتر است از وسایل مکانیکی مانند لودر استفاده شود. در اینگونه موارد برای خارج کردن خاک از محل گود برداری و حمل آن به خارج از کارگاه از سطح شیب دار استفاده می کنند. به این صورت که در ضمن گودبرداری سطح شیب داری در کنار گود برای عبور کامیون و غیره ایجاد می شود که بعد از اتمام کار این قسمت توسط کارگران برداشته می شود.

رعایت اصول ایمنی در گودبرداری

الف) ضعیف و یا حساس بودن ساختمان مجاور

مواردی نظیر عدم وجود اسکلت، ضعیف بودن ملات دیوار ها و علائم ضعف اجرایی ساختمان وجود ترک و شکستگی یا نشست و شکم دادگی دیوارها، از این جمله اند. وجود دیوار مشترک بین ساختمان مورد نظر برای تخریب و ساختمان مجاور آن نیز غالباً مشکلی را ایجاد نمی کند در بعضی موارد دیوار مجاور به ساختمان مورد نظر برای تخریب تکیه داده است و با انجام تخریب ممکن است بدون هرگونه خاکبرداری ساختمان مجاور ریزش کند در این صورت هنگام خاکبرداری حدود ۷۰ تا ۸۰ خاک محل پی کنی را

در طرفین دیوارها کنده نمی شود و سپس سازه نگهبان را اجرا کرده و مقدار باقیمانده توسط کارگران کنده می شود.

به خاطر داشته باشید که ضعیف بودن ساختمان مجاور تنها در دسرها و بررسی ها و احتیاط های لازم از طرف صاحب کار و افرادی که در مراحل مختلف طرح و اجرای ساختمان کار می کنند را بیشتر می کند و هیچ عذری برای خراب شدن آن به وجود ندارد. به عبارت دیگر در دادگاه هایی که برای رسیدگی به تخریب ساختمان های مجاور در اثر فعالیت های ساختمانی انجام می شود، مسئول اجرای ساختمان نمی تواند به بهانه اینکه ساختمان مجاور خود ضعیف بوده از زیر مسئولیت های ریزش و خرابی ایجاد شده شانه خالی کند و جواب قاضی در اینگونه موارد این است که شما باید به تناسب ضعف ساختمان مجاور اقدامات حفاظتی و احتیاطی بیشتری به کار می بستید.

(ب) ضعیف بودن خاک

معمولا هرچه خاک محل ضعیف تر باشد خطر بیشتری برای ریزش گود و تخریب ساختمان مجاور وجود دارد. خاک های دستی بارزترین نمونه خاک های ضعیف هستند.

همچنین در بسیاری از موارد محل به صورت تپه و یا بستر مسیل بوده و با خاک یا نخاله به صورت غیر مهندسی تسطیح شده است. همچنین در بعضی بخش های جنوبی تهران به ویژه مناطق ۱۵ و ۱۶ در گذشته گود هایی بعضا عمیق به منظور تهیه مواد اولیه ساخت آجر وجود داشته که بسیاری از آنها اکنون با خاک دستی پر شده اند. رسوبات سست که غالبا در اطراف مسیل ها و پای دامنه ها وجود دارند نیز از جمله خاک های ضعیف محسوب می شوند. امکان زیادی وجود دارد که سازنده ساختمانی که در مجاورت زمین محل احداث پروژه قرار دارد، در زمان ساخت، خاک ضعیف را جابه جا نکرده و پی ساختمان را بر روی همان خاک سست قرار داده باشد. در این صورت ساختمان مجاور تا هنگامی که گودی در مقابل آن ایجاد نشده استوار است اما به محض

اینکه با گودبرداری هرچند کم عمق اطراف آن خالی شد، خاک ضعیف موجود در زیر پی آن ریزش کرده و باعث خرابی ساختمان مجاور می شود.

ج) عمیق بودن گود

معمولا هرچه عمق گود بیشتر شود خطر بیشتری کارکنان و ساختمان های مجاور را تهدید می کند. در سال های اخیر با افزایش تراکم ساختمانی، نیاز به پارکینگ و انباری و سطوح مشاع دیگر افزایش یافته و باعث افزایش تعداد طبقات زیر زمین شده است. باید توجه شود که با افزایش عمق گود، خطر ریزش آن به مراتب افزایش می یابد و اگر در گذشته می شد که در گود های کم عمق بدون بررسی های همه جانبه و طرح های مهندسی دقیق تنها با عقد قراردادی با مباشر ماشین آلات خاکبرداری و با حضور چند کارگر و بنا اقدام به گود برداری نمود، اکنون با افزایش عمق گودها و افزایش ارزش ساختمان ها و تاسیسات مجاور، گودبرداری غیر فنی بسیار خطرناک بوده و خسارات جانی و مالی جبران ناپذیری را در پی دارد.

د) مدت بازماندن گود

معمولا با افزایش زمان بازمانده گودحتی اگر بارندگی یا تغییرات جوی مطرح نباشد خطر ریزش گود بیشتر می شود اما افزایش زمان بازمانده گود به ویژه در فصل های بارندگی و رطوبت (زمستان و بهار) با وقوع بارش هایی گاه سنگین و سیل آسا همراه است که با اشباع خاک و یا جاری شدن آب های سطحی خطر ریزش گود را به مراتب افزایش می دهد. به طوری که بسیاری از ریزش های گود در گذشته به فاصله چند ساعت تا چند روز بعد از شروع بارندگی روی داده است.

و) آب های سطحی و زیر سطحی

بالا بودن سطح عمومی آب های زیر زمینی در منطقه معمولا عملیات آبکشی جهت پایین انداختن سطح آب زیر زمینی را ضروری می سازد. معمولا وجود سطح آب زیر زمینی بالا خطر ریزش گود را افزایش می دهد به ویژه بعد از چند روز از انجام عملیات گودبرداری و رسیدن سطح آب زیر زمینی به

تعادل. همچنین وجود جریان های آب زیر زمین از طرفی نظیر نهر های مدفون یا قنات ها می تواند در افزایش خطر ریزش گود بسیار موثر باشد. جریان های آب های سطحی نیز از عواملی هستند که می توانند باعث فرسایش خاک گود و اشباع شدن آن شده و به افزایش خطر ریزش گود کمک کنند. دور نگه داشتن جریان آب های سطحی موجود یا محتمل (مثلاً در اثر بارندگی) از مهمترین و اصلی ترین قدم های اولیه حفاظت گود است.

طریقه اجرای سازه نگهبان یا شمع کوبی

سازه نگهبان به دو روش شمع بندی چوبی و شمع بندی فلزی اجرا می شود:

(۱) شمع بندی چوبی

شمع بندی چوبی عبارت است از تیر گرد یا چهار تراشی که از بالا بر الواری متکی است که خود بر بدنه گود (دیوار ساختمان مجاور) تکیه دارد و از پایین در زمین کف گود با زاویه حدود ۴۵ درجه، استوار است. الوار متکی بر بدنه، ممکن است به صورت عمودی یا افقی بر دیواره گود (دیوار ساختمان مجاور) قرار گیرند و برای تقسیم بهتر فشار بین شمع و الوارها، چهار تراش های افقی قرار می گیرند.

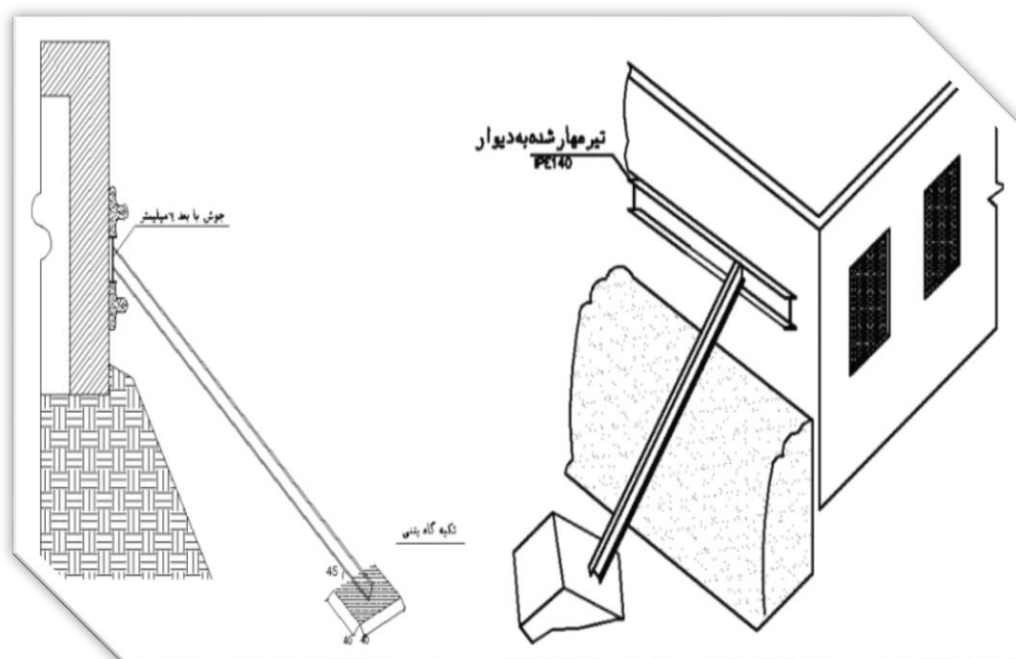
برای تقسیم بهتر فشار بین شمع و الوارها، چهار تراش های افقی می گیرند. برای جلوگیری از فرورفتن شمع در زمین، پایه آن را بر مصالح مقاومی مانند آجر یا بلوک های سیمانی قرار می دهند.

(۲) شمع بندی فلزی

در این حالت از تیر آهن های معمولی یا ناودانی استفاده می کنند. به پشت بند عمودی یک عدد نبشی جوش می دهند و شمع را با زاویه ای در حدود ۴۵ درجه به وسیله نبشی به پشت بند وصل می کنند. و محل قرار گرفتن شمع بر روی زمین، تیر آهن و ناودانی می باشد که بایک سری میخ قوی به

زمین محکم می شود. باید توجه داشت که فاصله شمع ها از هم بستگی به ارتفاع و فشار حاصل از گود دارد.

شکل زیر نمایی از شمع بندی را نشان می دهد:

عكس های زیر نمایی از گودبرداری را نشان می دهد:

فصل سوم

تجهیز کارگاه

پیاده کردن نقشه

پس از بازدید از محل اولین قدم در ساخت یک ساختمان پیاده کردن نقشه میباشد منظور از پیاده کردن نقشه انتقال نقشه ساختمان از روی کاغذ بر روی زمین با ابعاد اصلی است. بطوری که محل دقیق پی ها و ستونها و دیوارها و زیرزمینها و عرض پی ها روی زمین بخوبی مشخص باشد.

همزمان با ریشه کنی و بازدید از محل باید قسمتهای مختلف نقشه ساختمان مخصوصاً نقشه پی کنی کاملاً مورد مطالعه قرار گرفته بطوری که در هیچ قسمت نقطه ابهامی وجود نداشته باشد و بعداً اقدام به پیاده کردن نقشه بشود.

باید سعی شود حتماً در موقع پیاده کردن نقشه از نقشه پی کنی استفاده شود. ابتدا محل کلی ساختمان روی زمین مشخص می شود و بعد با کشیدن ریسمان در یکی از امتدادهای تعیین شده و ریختن گچ یکی از خطوط اصلی ساختمان تعیین می شود. بعد از آن خط دیگر ساختمان را که عمود بر خط اول میباشد رسم می کنند. در اصطلاح بنایی استفاده از این روش را ۳-۴-۵ می گویند.

در صورت قناس بودن زمین ممکن است دو خط کناری نقشه برهم عمود نباشند در این صورت یکی از خطوط میانی نقشه را که حتماً بر خط اول عمود است انتخاب و رسم مینماییم.

ممکن است برای عمود کردن خطوط از گونیای بنایی استفاده شود در این صورت دقت کار کار کمتر میشود. در موقع پیاده کردن نقشه برای جلوگیری از جمع شدن خطاها بهتر است اندازه ها را همیشه از یک نقطه اصلی که آن را مبداء می نامیم شروع و روی زمین منتقل می نماییم. بعد از اتمام کار پیاده کردن نقشه باید حتماً مجدداً اندازه گذاری های نقشه پیاده شده را کنترل نماییم.

علت این کار این است که حتی المقدور از وقوع اشتباهات احتمالی جلوگیری شود. برای اینکه مطمئن شویم زوایای بدست آمده اطاق ها قائمه

می باشد باید دو قطر هراتاق را اندازه گیری کنیم چنانچه مساوی بودند آن اتاق گونیا می باشد.

به این کار اصطلاحاً چپ و راست می گویند. البته چنانچه در این مرحله اطاقها ۳ الی ۴ سانتیمتر ناگونیا باشد اشکالی ندارد زیرا با توجه به اینکه پی ها همیشه قدری پهن تر از دیوارهای روی آن می باشد لذا در موقع چیدن دیوار می توان ناگونیایی ها را برطرف نمود. بطور کلی باید همیشه توجه داشت که پیاده کردن نقشه یکی از حساسترین و مهمترین قسمت اجرای یک طرح بوده و کوچکترین اشتباه در آن موجب خسارتهای فراوان می شود.

پی کنی

اصولاً پی کنی به دو دلیل دسترسی به زمین بکرو برای محافظت از پی ساختمان انجام می شود.

با توجه به اینکه کلیه بار ساختمان به وسیله دیوارها یا ستونها به زمین منتقل می شود در نتیجه ساختمان باید روی زمینی که قابل اعتماد بوده و قابلیت تحمل بار ساختمان داشته باشد بنا گردد. برای دسترسی به چنین زمینی ناچار به ایجاد پی برای ساختمان می باشیم. برای محافظت پایه ساختمان و جلوگیری از تاثیر عوامل جوی در پایه ساختمان باید پی سازی کنیم در این صورت حتما در بهترین زمینها باید حداقل پی هایی به عمق ۴۰ تا ۵۰ سانتیمتر حفر کنیم.

طول و عرض و عمق پی ها کاملاً بستگی به وزن ساختمان و قدرت تحمل خاک محل ساختمان دارد.

در ساختمانهای بزرگ قبل از شروع کار بوسیله آزمایشهای مکانیک خاک قدرت مجاز تحملی زمین را تعیین نموده و از روی آن مهندس محاسب ابعاد پی را تعیین میکند. ولی در ساختمانهای کوچک که آزمایشات مکانیک خاک در دسترس نیست باید از مقاومت زمین در مقابل بار ساختمان مطمئن شویم.

اغلب مواقع قدرت مجاز تحملی زمین برای ساختمانهای کوچک با مشاهده خاک پی و دیدن طبقات آن و طرز قرار گرفتن دانه ها به روی همدیگر و با ضربه زدن بوسیله کلنگ به محل پی قابل تشخیص است. البته قبل از آن باید مهندس محاسب وزن ساختمان و میزان باری که از طرف ساختمان به زمین وارد میشود آگاه باشد. باید متذکر شد که نوع پی استفاده شده در ساختمان پی نواری میباشد.

با توجه به تشخیص مهندس محاسب ساختمان و بررسی نوع خاک محل حداقل عمق پی ۵۰ سانتیمتر در نظر گرفته و اجرا می شود. البته باید در نظر داشت که اگر در این عمق به زمین بکرنرسیدیم باید عمق پی را تا زمین بکر ادامه داده و یا از روشهایی دیگر از جمله شمع کوبی و یا تسطیح اقدام به اصلاح مقاومت زمین کرد

عکسهای زیرنمایی از پی کنی را نشان می دهد:

کرسی چینی

معمولا در طبقه همکف ساختمانها سطح اتاقها را چند سانتیمتر از کف حیاط یا کوچه بلندتر میسازند که به این اختلاف ارتفاع کرسی چینی می گویند که معمولا کرسی چینی به سرعت انجام میشود. هدف از ساخت کرسی در ساختمان این است که در ابتدا از قدیم بشر تمایل بیشتر داشت قدری بلندتر از کف زمین سکونت کند و بدین ترتیب احساس امنیت بیشتری میکرد در ثانی ارتفاع طبقه همکف با سطح زمین مانع ورود برف و باران و غیره به داخل اتاقها می گردد.

سوم اینکه چون اغلب زمینهایی که ما برای ساختمان انتخاب میکنیم کاملا مسطح نبوده و دارای شیب میباشند و از طرفی اتاقها و سالنهای ساختمان باید کاملا در یک سطح ساخته شوند لذا برای مسطح کردن اتاقها قسمتهای پایین را بوسیله کرسی چینی با قسمتهای دیگر هم سطح میکنند.

عرض کرسی چینی باید قدری از دیوار اصلی و قدری کمتر از پی زیر آن باشد اگر ارتفاع کرسی چینی فقط در حدود ۱۰ الی ۱۵ سانتیمتر باشد میتواند پهنای آن مساوی دیوار روی آن باشد اما همیشه باید در نظر داشت برای کلیه دیوارهای اعم از حمال و یا تیغه ای و پارتیشنهای پی سازی و کرسی چینی انجام شود.

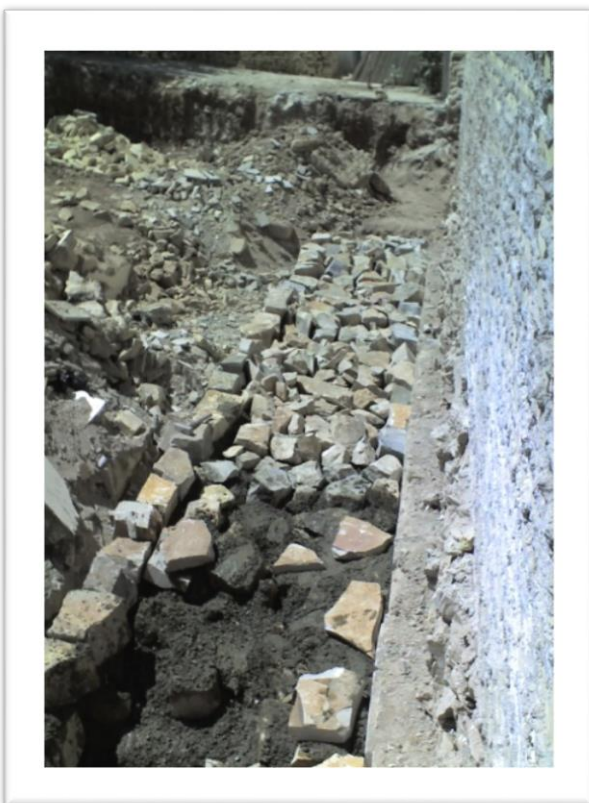
نحوه کرسی چینی یا ساخت پی سنگی

روز قبل از اجرای کرسی چینی چند کمپرسی سنگ معدنی (لاشه) و چند کمپرسی ماسه شسته به دستور مهندس گارگاه به محل می آورند.

پس از آماده شدن ملات سیمان آنرا بوسیله فرغون در کنار پی برای شروع اجرای پی میاورند. ملات ماسه و سیمان را به نسبت ۱ به ۴ با پیمانته مخلوط و به آن آب می دهند. آب دادن به این طریق است که مخلوط ماسه و سیمان را بصورت دپو در می آورند سپس شروع به ساختن حوضچه کوچکی با این دپو می کنند.

بعد از آن آب را به اندازه کافی و با نظر مهندس کارگاه درون این حوضچه ریخته که به این کار در اصطلاح آبخور کردن میگویند. سپس دو کارگر شروع به مخلوط کردن آن می کنند.

پس از ساخت ملات ماسه سیمان برای حمل کردن آن به محل از فرغون استفاده می شود و بعد از آوردن ملات به محل ایجاد پی یک نفر کارگر با بیل ملات را در پی می ریزد و استاد کار بوسیله کمچه ملات را درون پی پخش می کند و سنگهای لاشه را روی آن می چینند. از این ملات هم به عنوان بتن مگر و هم به عنوان ماده چسباننده بین سنگها استفاده میشود.

در موقع چیدن سنگها اگر سنگی وجود داشته باشد که نسبتا بزرگ بود یکی از کارگرها بوسیله پتک اقدام به شکستن آن می کند و معمولا از قطعات کوچکتر استفاده می شود.

این کار را در سرتاسری انجام می دهند تا اینکه کار بعد از ۳ روز به پایان برسد. استاد کار ساختمان با وسیله ای بنام شیلنگ تراز سطح پی ها را تراز نموده و ریسمان کشی می کند و ملات صافی را روی آن می کشد.

بعد از خشک شدن پی ها تا چند روز سطح پی ها را آب می دهند تا ملات سیراب شود و به مقاومت خوبی برسد و در این مدت زمان که سطح پی ها را آب می دهند کار تعطیل است.

فصل چهارم

قالب و قالب بندی

قالب بندی

برای احداث یک سازه بتن آرمه باید بتن خمیری در قالبهایی ریخته شود تا پس از پر کردن تمام حجم قالبها وسفت شدن به شکل لازم درآید. از مهمترین گامها در احداث سازه های بتنی انجام قالب بندی است به همین دلیل باید مجری و پیمانکار سازه های بتنی کاملاً در جریان امور مربوط به قالب بندی از وسایل گرفته تا مشخصات و ابعاد و روش های اجرایی قرار داشته باشند.

نکات مربوط به قالب بندی

- ۱- قالب باید به اندازه کافی محکم باشد تا بتواند در برابر فشارهای وارده از بتن خمیری در زمان بتن ریزی و فشار ناشی از وسایل بتن ریزی و کارگران مقاومت کند و بیش از حد مجاز تغییر شکل ندهند.
- ۲- همیشه باید توجه کرد که ابعاد قالب بندی باید دقیق باشد و اتصالات قالب بندی باید محکم و متناسب با جنس قالب باشد.
- ۳- برای جلوگیری از خروج شیره بتن در زمان بتن ریزی مصالح مورد استفاده باید قالب بندی به گونه ای انتخاب شوند که قالب درز پیدا نکند.
- ۴- قالب بندی باید طوری طراحی و اجرا شود که پس از گرفتن بتن باز کردن قالبها به راحتی امکان پذیر باشد.
- ۵- تخته و چوبی که برای قالب بندی مصرف میشود باید کاملاً خشک بوده و در برابر رطوبت تغییر شکل ندهد زیرا تغییر شکل قالب موجب تغییر شکل بتن گشته و در شکل تیرها و ستونها و همچنین ممان های وارده بر آنها موثر میباشد.

بتن مگر

قبل از اجرای عملیات آرماتوربندی و قالب بندی شالوده، روی بسترخاکی تسطیح شده یک بتن کم عیار (غالباً با عیار 150 kg/m^3 سیمان) به ضخامت ۱۰ سانتیمتر ریخته می شود که به آن بتن مگر گفته می شود. بتن مگریک بتن نظافتی است و با توجه به ایجاد سطح صاف برای پیاده کردن

محورستونها و همچنين جلوگیری از تداخل خاک به بتن شالوده، استفاده از آن همیشه توصیه می شود. بتن مگر در کلیه کارهای ساختمانی و عمرانی و نیز از ساخت جدول تا اجرای سوله کاربرد دارد.

توجه به نکات ذیل جهت اجرای بتن مگر الزامی است:

- ۱- قبل از اجرای بتن مگر حتماً خاک بستر را مرطوب نماید تا آب بتن جذب خاک نگردد و کیفیت آن پایین نیاید.
- ۲- در صورتی که بتن مگر را بر روی شفته آهک اجرامی کنید حتماً توجه داشته باشید که شفته به مقاومت ۱/۵ کیلوگرم بر مترمربع رسیده باشد. (شفته آهکی زمانی به مقاومت ۱/۵ کیلوگرم بر مترمربع رسیده است که اثر کفش پس از راه رفتن بر روی آن باقی نماند)
- ۳- شفته آهک می بایست قبل از اجرای بتن مگر مرطوب شده باشد تا آب بتن را جذب نکند. توجه داشته باشید زمانی که آهک هنوز جذب آب داشته باشد موجب پوکی بتن مگر می شود.
- ۴- بتن مگر جهت پاکسازی کف و اجرای دقیقتر فاصله گذاری آرماتور بندی از کف انجام میگردد بنابراین به تمیز و یکنواخت بودن سطح آن دقت کنید تا آرماتور بندی بهتری داشته باشید.
- ۵- معمولاً بتن مگر توسط دستگاه های مخلوط کن (بتونیر) کوچک ساخته می شوند دقت نمایید که حداقل ۲ دقیقه پس از اضافه کردن آب، بتن درون دستگاه به خوبی مخلوط شود و سپس مورد استفاده قرار گیرد.
- ۶- بعد از ریختن بتن مگر با توجه به دمای هوا حدود ۱۰ ساعت سطح آن را مرطوب نگه داشت (با پاشیدن آب) و بعد از گذشت ۱ روز می توانید عملیات بعدی را شروع کرد و روی بتن مگر راه رفت.

انواع قالب از لحاظ جنس

قالب آجری

این نوع قالب برای شالوده ها و دیوار های حائل مجاور خاک مورد استفاده قرار می گیرند برای اجرا بسته به ارتفاع بتن در قالب و نیز نیروهای وارد بر آن یک دیوار ۱۱ یا ۲۲ سانتیمتری احداث می شود.

برای جلوگیری از کرم شدن بتن و مکیده شدن آب آن توسط آجر قبل از بتن ریزی آجرها آب پاشی می شوند. جلوگیری کردن از تجمع آب در کف قالب ضروری است.

برای جلوگیری از خرابی بتن همچنین می توان قالب آجری را قیر گونی کرد. بهای تمام شده این قالب های کم و تغییر شکل آنها ناچیز است. ضخامت دیوار به ضخامت شالوده یا دیوار حائل افزوده شده و ضمناً دیوار آجری تا حدودی بتن را در مقابل عوامل محیطی حفاظت می نماید. با توجه به اینکه قالب آجری باز نمی شود عیوب احتمالی بتن دیده نخواهند شد و به همین دلیل باید به بتن ریزی و جا دادن بتن توجه ویژه ای داشت.

قالب چوبی

این مصالح برای تمام کارهای قالب بندی از درست کردن قالب تا جدار آن و پایه های اطمینان مورد استفاده قرار می گیرد. برای درست کردن قالب از قطعات الوار تخته و تخته چند لا استفاده می شود برای اتصال قطعات به یکدیگر میخ و پیچ استفاده می شود. انواع قالب های چوبی عبارتند از:

قالب خام:

این قالب بدون رنده کردن سطح آن مورد استفاده قرار می گیرد که بهتر است سطح این قالب صاف باشد.

قالب رنده شده:

این قالب برای سطوحی که صافی و زیبایی آنها مد نظر است مورد استفاده قرار می گیرد.

قالب ممتاز:

این قالب پس از رنده شدن درز های آن بتونه شده و سپس سمباده می شود.

توجه به درز ها جهت جلوگیری از بیرون زدن شیره بتن ضروری است که باید درز ها توسط یکی از وسایل زیر آب بندی شوند:

۱- استفاده از نوار اسفنجی

۲- میخ کردن نوار فلزی یا مقوایی در روی درز قالب

۳- پوشاندن سطح داخلی قالب با آهن سفید یا ورقه های فایبر گلاس

مهمترین دلایل استفاده از قالب چوبی عبارتند از:

۱- دارا بودن مقاومت کششی و فشاری و برشی مناسب برای تحمل بارهای وارد شده

۲- سبک بودن نسبی آن برای حمل و نقل

۳- ساده بودن اتصال و طویل کردن تخته ها به یکدیگر که با میخ به سرعت انجام میشود.

۴- چوب به علت داشتن ضریب حرارتی کم نسبت به فلز در فصل سرما و یخ بندان و در نقاط سردسیر با بتن ریزی در مناطق گرم برای قالب بندی بسیار مناسب است.

۵- نسبت به قالب فلزی به جز موارد خواص هزینه ای کمتر دارد.

قالب فولادی

در مواردی که حجم کار زیاد و تنوع سطوح و ابعاد کم باشد استفاده از قالب های فولادی کاملاً به صرفه خواهد بود بهای اولیه این قالبها نسبتاً زیاد است ولی عمر زیاد آنها این مسئله را توجیه می نماید.

قالب آلومینیومی

آلومینیوم به دلیل سبکی و سهولت حمل روز به روز کاربرد بیشتری در ساخت قالب بدست می آورد همچنین هزینه کار بر روی آلومینیوم برای دستیابی به یک مقطع نسبت به هزینه مربوطه برای همین کار در مورد فولاد

کمتر است آلومینیوم خالص فزرنرمی بوده و ممکن است بسهولت سائیده و خراب شود. به همین دلیل بهتر است از آلیاژ های آلومینیوم برای تهیه قالب استفاده شود

قالب فایبر گلاس

برای استفاده از این قالبها باید هزینه اولیه نسبتا زیادی را برای درست کردن قالب فولادی لازم متقبل شد ولی هزینه خود مصالح فایبر گلاس که شکل قالب را به خود می گیرند نسبتا کم بوده و در صورت ساخت تعداد زیادی صفحه فایبر کلاس هزینه زیادی را متقبل شد.

عکس های زیر نمایی از قالب بندی آجری را نشان می دهد :

فصل پنجم

آرماتور و آرماتوربندی

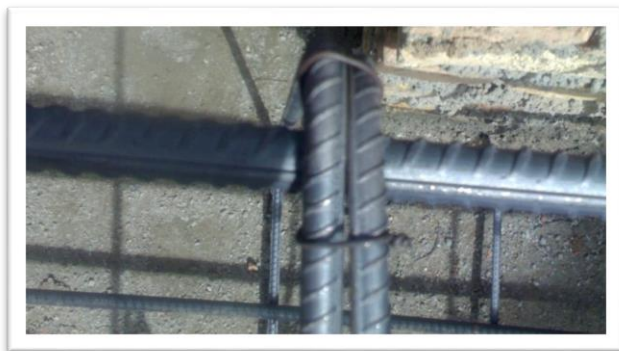
هدف از بکار بردن فولاد در قطعات بتنی

بتن جسمی شکننده است که در مقابل نیروهای فشاری مقاومتی قابل توجه دارد اما مقاومت آن در برابر نیروهای کششی ناچیز است. به همین دلیل در محاسبات بتن آرمه این مقاومت در نظر گرفته نمیشود. مقاومت بتن در برابر نیروهای کششی تقریباً $1/10$ مقاومت فشاری آن در نظر گرفته میشود.

با توجه به اینکه قطعات بتنی مدام تحت تاثیر انواع نیروهای فشاری و برشی و کششی قرار میگیرند لازم است قطعات بتن برای مقاومت کافی در مقابل این نیروها با عنصر مناسبی مسلح گردند. که بهترین عناصر فلزاتی هستند که بنام آرماتور معروف هستند.

میلگرد ریشه

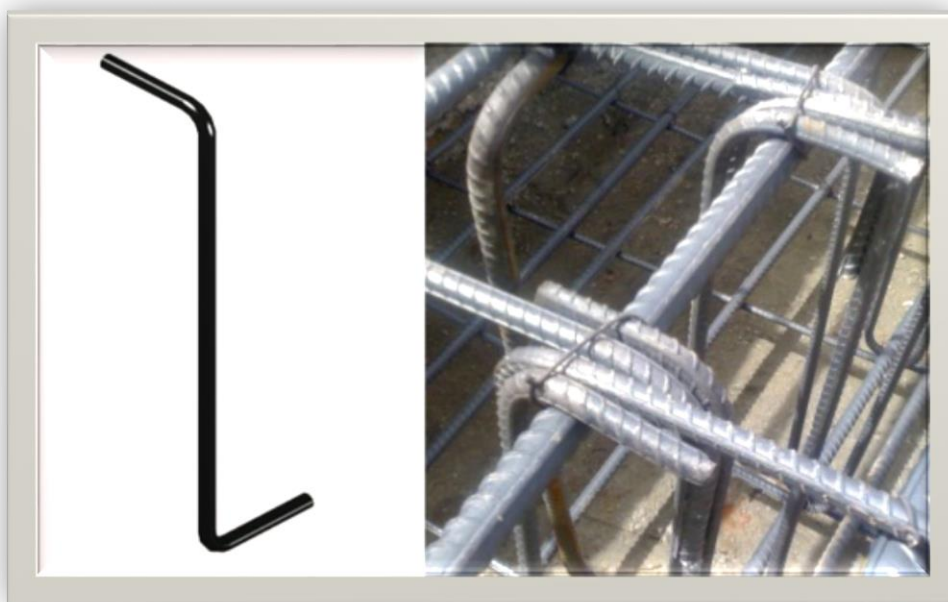

این میلگردها برای اتصال ستون به پی در داخل بتن کار گذاشته می شود و از یک طرف دارای زاویه 90° درجه است که در داخل پی قرار می گیرد (مطابق شکل) معمولاً قسمت انتظاری این میلگردها

از 60 سانتیمتر کمتر نیست و در بالای آن به وسیله خاموت بسته می شود که در موقع بتن ریزی شکل آن تغییر نکند.

آرماتوربندی

بتن جسمی است شکننده که مقاومت فشاری آن زیاد و مقاومت کششی آن نسبتاً کم است. برای رفع این نقص از فولاد که تاب کششی زیادی داشته ولی به عوامل خوردنده جوی بسیار حساس است استفاده می شود. میلگردها یا پروفیل های فولادی در بتن قرار گرفته و پس از سخت شدن آن با بتن عملکردی هماهنگ می یابند. عملکردی که باعث گسترده‌گی روز افزون مورد استفاده اعضای بتن آرمه گردیده است.

کار آرماتور بندی باید به گونه ای سازمان یابد که در حداقل زمان و با صرف حداقل انرژی بدون قربانی کردن خصوصیات فنی لازم برای کار، میلگردها طبق مشخصات حمل، انبار، بریده، خم شده و در محل لازم در قالبها طوری قرار گیرند که با صرف کمترین هزینه انجام شود. که مستلزم شناخت دقیق از مصالح لازم و موجود، وسایل لازم، کیفیت مورد نیاز، فعالیت های لازم برای دستیابی به کیفیت مناسب و چگونگی به کار بردنی نیرو های ماهر است.

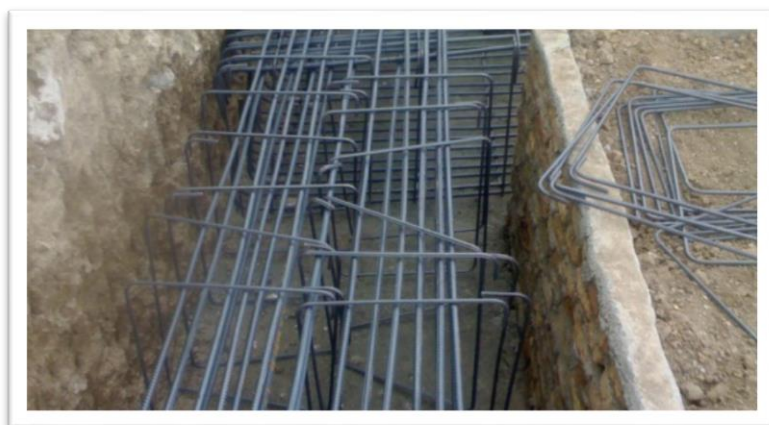
انواع آرماتور استفاده شده در شناژ

انواع آرماتور مورد استفاده در شناژ به دو دسته آرماتورهای طولی و آرماتورهای عرضی تقسیم می‌شوند.

وظایف آرماتور طولی عبارتند از تقویت ستون در مقابل بارهای فشاری و خمشی است. اما آرماتورهای عرضی وظیفه نگه داشتن آرماتورهای طولی در جای خود و جلوگیری از کمانه کردن آرماتورهای طولی در هنگام وارد شدن نیروهای فشاری را برعهده دارند. تقویت ستون در جهت عرض و در مقابل بارهای جانبی از وظایف دیگر آرماتورهای عرضی میباشد. آرماتور عرضی را خاموت میگویند.

بسته به نوع شکل هندسی ستون از خاموتهای مختلف الشکلی استفاده میشود. اگر ستونها استوانه ای یا دایره ای شکل باشند ویا برای ساخت شمعها از خاموتهایی دایره ای شکل به نام دورپیچ یا اسپیرال استفاده میکنند .

دورپیچها علاوه بر داشتن عملکرد تنگها باعث محصور شدن هسته داخلی ستون و افزایش مقاومت آن میشوند و همچنین در حین زلزله رفتار شکل پذیرتری- دارند یعنی بدون ترک خوردن تغییر شکلهای خوبی نشان میدهند.

نکاتی در مورد آرماتوربندی

- ۱- آرماتورها در حدود ۵ تا ۷ سانتیمتر از هر طرف برای هم پوشانی بتن باید بالا برده شود.
- ۲- در هنگام آرماتوربندی باید سعی شود از ورود آب یا اشیا دیگری به داخل فنداسیون جلوگیری شود که این عمل باعث می شود بتن به طور کامل با زمین یا میلگردها چسبیده نشود.
- ۳- در هنگام قالب بندی باید سعی شود که روغن قالب ها (فلزی و چوبی) به میلگرد اثابت نکند.
- ۴- در هنگام راه رفتن از بالای میلگردهای فنداسیون باید مراقب بود که پا به داخل میلگرد فرو نرود.
- ۵- باید دقت شود میلگردهای مصرفی صاف و بدون انحنای موضعی باشند.
- ۶- فاصله میلگردها باید یکنواخت باشد (حدود ۱۰ سانت) به طوری که بزرگترین دانه بتن به راحتی از داخل آن رد شود.
- ۷- به هیچ عنوان نباید از آرماتورهای زنگ زده و یا آغشته به روغن استفاده شود در این صورت باید قبل از اجرای آرماتوربندی به پاکسازی آنها اقدام و بعد از تایید دستگاه نظارت به بتن ریزی اقدام نمود.
- ۸- خاموتها باید مطابق بوسیله سیم آرماتوربندی به تمام میلگردهای طولی مهار شوند این امر الزامی است و می بایست توسط پیمانکار رعایت گردد و در صورت عدم توجه دستگاه نظارت موظف است از ادامه کار پیمانکار تارفع نواقص کار جلوگیری نماید.
- ۹- تمام میلگردها باید توسط قیچی مخصوص بریده شوند و جدا از بریدن میلگردها به کمک دستگاه هوا برش خودداری شود. توجه داشته باشید که حرارت موجب افت کیفیت میلگردها می گردد.
- ۱۰- از خم کردن آرماتور در دمای پایین تر از ۵ درجه سانتیگراد خودداری شود و از باز بسته کردن خمها به منظور شکل دادن مجدد میلگردها جدا خودداری شود در صورت مشاهده چنین مواردی باید به مهندس ناظر اعلام گردد تا مطابق ضوابط اقدام شود.

برش میلگردها

برش میلگردها به دو روش سرد و گرم انجام میشود که برش سرد از مزایای بیشتری برخوردار است.

اما معمولاً برش گرم ممنوع است و استفاده از آن تنها با اجازه دستگاه نظارتی امکان پذیر میباشد. ساده ترین وسیله برای برش سرد قیچی دستی ساده است.

این قیچها در اندازه متفاوت و با قدرت برش مختلف ساخته میشود. نوع دیگری از قیچهای دستی بر روی پایه قرار دارند.

این قیچها دارای ظرفیت برش بالاتری میباشند و میتوان با آنها میلگردهای قطور رانیز برید. البته ماشینهای برقی برش میلگرد که به گیوتین معروف هستند نیز وجود دارند که باعث سرعت بخشیدن در برش بدون نیاز به نیروی کارگر میشود.

انبار کردن میلگردها

میلگردها باید در محلی از کارگاه قرار گیرند که به راحتی جهت قطع و خم به محل مورد نظر رسانده شوند، و باید سعی شود که میلگرد در قطره‌های متفاوت به صورت جداگانه قرار بگیرند تا به راحتی در دسترس باشند.

بستن میلگردها به همدیگر

میلگردهای فولادی باید قبل از بتن ریزی براساس طرح و محاسبه به یکدیگر بسته و یکپارچه شوند تا از جابجا شدن آنها طی عملیات بتن ریزی تا گیرش بتن جلوگیری شود.

بستن میلگردها به یکدیگر از نظر زمان و مکان بستگی به وضعیت کارگاه و نوع قطعه دارد که تصمیم گیری در مورد چگونگی آن به عهده تکنسین ساختمان می باشد تا حداکثر کارایی حاصل شود.

گاهی تمام یا قسمتی از میلگردها را خارج از قالب میندند و یک شبکه را تشکیل میدهند و سپس آنرا در قالب میگذارند مانند شبکه کف فونداسیون تکی و گاهی نیز میلگردها را در روی قالب به یکدیگر میندند (مانند میلگردهای سقف بتنی). برای بستن دو میلگرد به یکدیگر از مفتول فلزی نرم با قطر ۱/۵ تا ۲ میلیمتر استفاده میکنند که اصطلاحاً به این عمل گره زدن میگویند.

خم کن میلگردها

ساده ترین وسیله دستی برای خم کردن مناسب میلگردهای نازک آچاری است به شکل F که قسمت سر آچار از فولاد سخت ساخته میشود تا در اثر نیروهایی که هنگام خم کردن میلگرد به آن وارد میشود فشرده و له نشود.

نحوه ساخت شناژهای افقی وعمودی

نحوه ساخت شناژهای افقی وعمودی بدین صورت است که دو نفر کارگر برای درست کردن خاموتها ابتدا میلگردهای آجدار نمره ۸ را به اندازه مشخص شده قطع می کنند و آنرا روی میز میلگرد خم کنی می گذارند و با چند حرکت آنرا بصورت مربع یا مستطیل خم می کنند و این کار را با آچار F یا یک لوله که میلگرد را توی آن می گذارند انجام می دهند و در انتها به خاموت خم غیر ۹۰ درجه می دهند که این کار برای خاموتهای شناژهای افقی به تعداد مشخص شده انجام می شود.

اما برای میلگردهای طولی از میلگرد شماره ۱۴ استفاده می شود بطوری که ۴ عدد میلگرد را به طول پی بعلاوه طول خم(قلاب) می برند که مجموعاً برای یک قسمت پی ۴ عدد میلگرد را با خاموت به فاصله ۲۵ سانتیمتر با سیم آرماتوربندی و وسیله ای بنام سیم چین می بندند. به این قفسه آرماتوری شناژ میگویند.

بعد از آن شناژها را روی پی سنگی می گذارند و در جاهای عمود بر هم شناژها را با سیم به هم محکم می بندند.

بعد از اینکه شناژهای افقی تمام می شود و همه را در جای خود می گذارند. دوباره میلگردهایی به قطر ۸ میلیمتر را به اندازه طولی طبق نقشه بریده و آنها را به شکل خاموت درمی آوردند. سپس میلگردهای به قطر ۲۰ میلیمتر را با توجه به اندازه های موجود در نقشه بریده و چهار میلگرد را در گوشه های خاموتها می گذارند و خاموتها را به فاصله ۲۵ سانتیمتر از همدیگر قرار دادند و با سیم آرماتوربندی محکم می بندند.

این کار را برای تمام شناژهای عمودی انجام می دهند و بعد از آماده شدن شناژها آنها را در جای خود قرار می دهند.

قالب بندی شناژهای افقی و عمودی

پس از آماده شدن شناژها قبل از آنکه آنها را در جای خود قرار دهند ابتدا با آب سطح پی سنگی را تمیز می کنند و به فاصله معین قطعات بتنی کوچکی بنام فاصله نگهدار یا لقمه را در زیر شناژها قرار می دهند.

قطر این قطعات در حدود ۲/۵ تا ۳ سانتیمتر بود که در زیر شناژهای افقی کار گذاشته شد تا اینکه سطح زیر شناژها به اصطلاح کارگری بتن خور داشته باشد.

البته علت اصلی استفاده از فاصله نگهدار ایجاد فاصله مناسب با سطح پی می باشد تا این فضای ایجاد شده توسط بتن پر شود و میلگردها عملاً در بتن غرق شوند.

بعد از اینکه شناژها در جای خود مستقر شدند کار قالب بندی شروع می شود که سه روز تمام کارگران آرما توربند مشغول این کار هستند اما نحوه کار قالب بندی به این گونه است که ابتدا چند تخته نسبتاً طویل را کنار هم دیگر قرار می دهند سپس بوسیله تخته های زخیم تری که عمود بر تخته های اول می باشد که به آنها اصلاحاً پشت بند می گویند تخته های طویل را میخ می کنند. بدین طریق یک صفحه قالب چوبی ساخته می شود. تعداد و ابعاد پشت بندهای لازم برای یک صفحه قالب با توجه به ابعاد قالب و نیروهای وارد بر آن تعیین می شود.

بعد از اینکه این صفحات به اندازه کافی ساخته شد آنها را در دو طرف یک شناژ قرار می دهند و ابتدا با تیرهای چوبی به اسم مهار نگه داشته می شود.

نحوه قرار گرفتن این تیرها بدین شکل است که یک سر آنها را به بدنه قالب تکیه می دهند و سر دیگر را بر روی زمین مهار می کنند.

برای مهار کردن این قسمت از سر تیر که آن را بوسیله گچ بر روی زمین محکم می کنند.

برای حفظ فاصله مناسب بین صفحات قالب بر روی سر این صفحات تخته هایی با فاصله های مناسب در نظر گرفته شد و بوسیله میخ محکم می کنند.

البته برای محکم کاری بیشتر دو صفحه قالب را به همدیگر بوسیله سیم آرماتوربندی محکم می بندند. با اتمام این کار قالب آماده بتن ریزی می شوند.

فاصله نگهدار یا لقمه

برای ایجاد پوشش یکنواخت بتن روی میلگردها از قطعاتی بنام فاصله نگه دار یا لقمه استفاده میشود. این قطعات قبل از بتن ریزی در فواصل مناسب به شبکه میلگرد متصل میشوند. در صورت عدم استفاده از فاصله نگه دار ممکن است هنگام بتن ریزی بخصوص هنگام ویریه کردن بتن میلگردها تغییر مکان دهند و در نتیجه پوشش بتن کم و زیاد شود.

گاهی این تغییر مکان آنقدر زیاد است که میلگرد به صفحات قالب می چسبد و در نتیجه هیچ گونه پوششی ایجاد نمیشود. فاصله نگهدارها را معمولاً از بتن و به اشکال مناسب میسازند. فاصله نگهدارها باید از جنس و نوع پایا باشند تا موجب خوردگی میلگرد و قلوه کن شدن پوشش بتن نشوند.

بهتر است مخلوطی که در ساخت لقمه ها بکار میرود از نظر مقاومت و پایایی و تخلخل با بتن اصلی یکسان باشد. اما در انجام پروژه برای ساخت لقمه از قالبهای کوچک پلاستیکی استفاده می شود. بدین صورت که ابتدا ملات ماسه سیمان آماده شده و سپس درون قالبهای پلاستیکی ریخته می شود و پس از طی زمان گیرش و سخت شدن و گذشت یک روز لقمه ها را از قالب پلاستیکی بیرون می آورند و برای یک روز تمام در حوضچه آب قرار می دهند. با گذشت این مراحل لقمه ساخته شده آماده استفاده می باشد.

قلاب انتهایی میلگرد و اندازه استاندارد آن

برای افزایش چسبندگی بین میلگردها و بتن باید در انتهایی میلگردهای فولادی قلاب ایجاد کرد. این قلابها در مواقعی که قطعه بتنی به کشش می افتد باعث جلوگیری از هم گسیختگی قطعه میشود .

قلابها انواع مختلف و اشکال متفاوتی همچون چنگک و گونیا و قلاب ۱۸۰ درجه دارند . ایجاد هر یک از قلابهای فوق در انتهایی میلگردها الزامی میباشد.

فصل ششم

بتن و بتن ریزی

بتن سازی

برای ساخت بتن حتی المقدور باید از ماشینهای بتن ساز (بتونیر) استفاده کرد. این ماشینها دارای دیگ گرداننده ای هستند که به آهستگی حول محوری نسبت به افق میگردد و بوسیله تیغه ای که در داخل آن تعبیه شده است محتویات خود را مخلوط مینماید. نوع بزرگتر این دستگاه دارای پیمانهای میباشند که این پیمانها جهت ریختن شن و ماسه در دستگاه از آن استفاده میشود.

گنجایش این پیمانها برحسب متر مکعب شن و ماسه بر روی آن قید شده است. این پیمانها بوسیله کارگرها از شن و ماسه و سیمان پر شده آنگاه بوسیله اهرمی محتویات آن به داخل دیگ خالی میگردد.

زمان مخلوط کردن کلیه دفعات بتن سازی مساوی میباشد و تقریباً هر بار ۱/۵ دقیقه به دستگاه فرصت داده میشود تا شن و ماسه و سیمان را مخلوط کند.

نسبتهای اختلاط

منظور از نسبت مخلوط کردن اجزاء بتن آن است که نسبت مناسبی برای اختلاط شن و ماسه به دست بیاوریم تا دانه های ریزتر فضای بین دانه های درشت تر را پر کرده و جسم توپر بدون فضای خالی و با حداکثر وزن مخصوص بدست آید و همچنین تعیین مقدار لازم آب بطوری که بتن به راحتی قابل حمل بوده و در قالب خود جای گرفته و دور میلگردها را احاطه نموده و کلیه فضای خالی قالب را پر نماید و در مجاورت آن فعل و انفعالات شیمیایی سیمان شروع شده و تا مرحله سخت شدن ادامه یابد و بالاخره تعیین مقدار سیمان مورد لزوم برای بدست آوردن بتن با مقاومت کافی که بتواند به راحتی بارهای وارده ساختمان را تحمل نماید. مقاومت نسبی با افزایش سیمان بالایی رود.

حداکثر سیمانی که آئین نامه های مختلف برای بتن مجاز دانسته اند 400 kg سیمان در متر مکعب شن و ماسه می باشد و چنین معتقد هستند اگر مقدار سیمان از 400 kg بیشتر باشد جای مصالح سنگی را میلگرد و بجای قطعات سنگی که مقاومت بیشتری دارد قطعات سیمانی خواهیم داشت و در نتیجه باعث ضعف قطعه بتنی میشود.

البته مقدار سیمان به ریزی و درشتی دانه های مصرفی بستگی دارد هر قدر دانه های مصرفی ریزتر باشد و در نتیجه سطح مخصوص دانه ها زیادتر باشد به سیمان بیشتری نیاز داریم زیرا فرض بر این است که دوغاب سیمان مانند نوار نازکی دور تمام دانه ها را آغشته کرده و آنها را به یکدیگر میچسباند رایجترین نسبت اختلاط اجزاء بتن در ایران نسبت حجمی برای شن و ماسه و نسبت وزنی برای سیمان میباشد و حتی نام گذاری و طبقه بندی بتن نیز بر حسب کیلوگرم سیمان در متر مکعب شن و ماسه انجام میگیرد.

با توجه به اینکه سیمان عرضه شده در بازار ایران اغلب در پاکتهای 50 کیلویی میباشد این اختلاط به راحتی انجام میگیرد. در مواردی که در کارگاه از سیمان فله استفاده شود باید از قبل پیمانته ای که مقدار 50 کیلوگرم سیمان را تعیین میکند ساخته و در اختیار گروه بتن ساز قرار داد.

برای تعیین نسبت شن و ماسه و آب جداول و راهنماهایی موجود است ولی از آنجا که همیشه و در همه کارگاهها وسایل تعیین دانه بندی شن و ماسه در دست نیست بهتر است به نتایج آزمایشگاهی بیشتر تکیه شود.

اجزا تشکیل دهنده بتن

بتن ماده ای تشکیل شده از :

- ۱) شن (سنگ دانه های درشت دانه از $5/0$ تا $2/5$ سانتیمتر است)
- ۲) ماسه (سنگ دانه های کوچکتر از $2/5$ سانتیمتر است)
- ۳) سیمان که در بتن نقش اتصال سنگ دانه ها را دارد که در ارتباط مستقیم با مقاومت بتن است)

۴) آب در بتن نقش روان کردن بتن برای کارایی بهتر و انجام عملیات هیدراتاسیون را دارا است

انواع سیمان

انواع سیمان پرتلند از نظر جنس

سیمان های ایران به ۵ گروه اصلی تقسیم می شود:

الف) سیمان پرتلند نوع ۱

رایجترین نوع سیمان است که در تمام کارهای ساختمانی مانند پل، تونل، ساختمان بتنی استفاده می شود این سیمان نباید در معرض حمله سولفات ها قرار گیرد. در ساختن اسکله و پایه پل ها که با آب دریا یا آبهای سولفاته در تماس می باشند، مجاز نمی باشد.

ب) سیمان پرتلند نوع ۲

حمله کم سولفات ها را می تواند تحمل کند. این سیمان برای ساختن کانال فاضلاب آب و غیره خوب است و برای سازه هایی که مورد حمله شدید سولفات ها هستند مجاز نیست. درجه حرارت این نوع سیمان نسبت به نوع ۱ کمتر بوده پس برای بتن ریزی در هوای گرم مناسب می باشد.

ج) سیمان پرتلند نوع ۳

این سیمان زود گیر است و در محل هایی که احتیاج به قالب بندی فوری باشد از این نوع سیمان استفاده می شود چون مقاومت اولیه آن خیلی زود بالا می رود. مصرف آن در هوای سرد پیشنهاد می شود. گرمای تولید شده آن در ساعات اولیه زیاد است.

د) سیمان پرتلند نوع ۴

کمترین حرارت را در موقع سخت شدن تولید می کند. در بتن ریزی های انبوه مثل سدها مصرف آن پیشنهاد می شود.

و) سیمان پرتلند نوع ۵

این سیمان ضدسولفات است. مصرف آن در ساختن اسکله ها و پایه پل ها و کارهای دریایی پیشنهاد می شود.

انواع سیمان ها

۱) سیمان پرتلند ممتاز

کاملاً شبیه پرتلند معمولی است با دقت بیشتر تهیه شده است مواد به کوره برده شده کاملاً مطابق درصد مواد تعیین شده در آزمایشگاه است. بهتر مخلوط شده و یکنواختی است سریعتر از پرتلند معمولی سخت می شود.

۲) سیمان زودگیر

دارای تری کلسیم سیلیکات بالایی است ۵۹ درصد کلینگر را تشکیل می دهد و دی کلسیم سیلیکات آن حدوداً ۲۰ درصد و C3A ۱۰ درصد و بالاخره C4AF حدود ۱۱ درصد در کلینگر وجود دارد بعلاوه زودگیر بودن دارای حرارت هیدراتاسیون بالایی در ابتدای سخت شدن می باشد. مصرف آن در مناطق سردسیر پیشنهاد می شود.

۳) سیمان سفید و رنگی

سیمان پرتلند بدون اکسید آهن و یا مقدار آن حداکثر ۱۲ درصد وزن کلینگر را تشکیل می دهد درجه حرارت پخت آن بیشتر از سیمان معمولی است. برای ذوب و روان نشدن از دید گدازهایی مثل گچ، شیشه و فلدسپات استفاده می کنند. از مخلوط سیمان سفید با ۲/۵ تا ۱۰ درصد از مواد رنگی مناسب سیمان رنگی بدست می آید. لیست معمول ترین اکسید های معدنی که برای ساخت سیمان های رنگی استفاده می گردد طبق جدول زیر است:

رنگ سیمان	اکسیدهای معدنی	ردیف
قرمز	اکسید قرمز آهن	۱
قهوه ای	اکسید قهوه ای آهن	۲
سیاه	اکسید سیاه آهن و کربن سیاه	۳
آبی	اکسید کبالت	۴
سبز	اکسید کرم	۵
کهربایی	اکسید زرد مصنوعی آهن	۶
سفید	اکسید تیتانیوم	۷

انواع سیمان های پرتلند مخصوص

سیمان چاه نفت

ساخت این نوع سیمان طوری است که در درجات حرارت بالایی که در چاه نفت وجود دارند بخوبی خودگیری خود را انجام می دهد (سفت می شود).

سیمان پلاستیک (سیمان خمیری)

از اضافه کردن مواد روان کننده مناسب (حداکثر تا ۱۲ درصد حجم کل) به کلینکر سیمان پرتلند نوع یک و دو در هنگام آسیاب کردن سیمان حاصل می شود. این نوع سیمان معمولاً برای تهیه ملات جهت اندود داخل و خارج ساختمان بکار می رود.

سیمان ضد آب

این نوع سیمان با اضافه کردن مصالح مناسب (اسید اولئیک، اسید سیتریک یا نمک های کلسیم و آمونیوم آن ها و یا اسیدلاریک) آب بند یا آب دورکننده می شوند و کلینکر سیمان در هنگام آسیاب کردن آنها حاصل می گردد. این نوع سیمان مشابه سیمان پرتلند معمولی است که در هنگام تولید بر روی آنها فرآیند بخصوصی انجام می پذیرد تا یک روکش ضد آب بر روی ذرات سیمان بوجود آید که در موقع انبار کردن از جذب رطوبت جلوگیری نماید. استفاده

از سیمان پرتلند ضد آب محدود به مواقعی است که شرایط انبار کردن نامطلوب بوده یا زمان انبار کردن بیش از سه ماه قبل از مصرف باشد در هنگام اختلاط، روکش ضد آب از بین می رود و سیمان با آب بطور معمول واکنش نشان می دهد. چنانچه از این نوع سیمان استفاده شود باید زمان اختلاط را حداقل برای ادقیقه بیش از حد معمول افزایش داد.

سیمان پوزولانی

پوزولان با آهک شکفته خاصیت چسبندگی پیدا کرده و سیمان طبیعی نامیده میشود. ۲۰ تا ۴۰ درصد پوزولان + ۶۰ تا ۸۰ درصد کلینکر سیمان پرتلند را مخلوط کرده و سپس آسیاب می کنیم تا پودر شود، پودر حاصل سیمان پوزولانی را می سازد. (سیلیس + آلومین = پوزولان)

سیمان انبساطی

سیمان پرتلند با آلومینات و سولفات بیشتری باشد. مصرف آن در آب بندی درز استخرها و آب انبارها و اندود روی دیوار آب انبارها می باشد.

سیمان آهن گذاری

از مخلوط شدن ۲۰ تا ۶۴ درصد وزنی کلینکر سیمان پرتلند و ۸۰ تا ۳۶ درصد وزنی ماسه آهنگزار و آسیاب کردن مخلوط و اضافه نمودن چند درصد وزنی سنگ گچدر آسیاب ساچمه ای به ریزی سیمان پرتلند ساخته می شود.

سیمان سر باره

مخلوط همگنی از گرد سر باره (تفالیه) آهنگزاری و گرد آهک شکفته با کمی گرد سنگ گچ می باشد.

سیمان پرتلند قلیائی

اگر بتن داریا سنگدانه های اپال (OPAL) هم باشد از ابتدا تا پایان ساخت و گرفتن دوغاب سیمان، در بتن سیلیکات ناتریم، سیلیکات کالیم ایجاد می شود.

این دو سیلیکات که لعاب شیشه نام دارند هرگاه در آب دوغاب سیمان حل گردند، در گرفتن آن اخلاص ایجاد می کنند برای جلوگیری از اثر بد سنگ آتشنز به سیمان قلیایی NA مصرف می شود. سیمان قلیایی نباید بیش از ۶/۰ درصد وزنش NA_2O یا جسم دیگر هم اثر آن داشته باشد.

سیمان برقی

سیمان رسی، سیمان آلومینیومی، سیمان آب شده و سیمان فلزی فرآورده هایی هستند که از آب کردن مخلوط سنگ BEAUXIT و سنگ آهک در کوره بلند مانند کوره آهنگدازی ساخته می شوند در گرمای ۱۵۰۰-۱۶۰۰ درجه کلینکر به وجود می آید سپس آن را آسیاب می کنند.

مصالح سنگی

مصالح سنگی که در بتن مصرف می شود شن و ماسه می باشد که در حدود ۸۰ درصد حجم بتن را تشکیل می دهد.

دانه های سنگی تا بزرگی ۵ میلیمتر را ماسه و از ۵ میلیمتر بزرگتر را شن می گویند. قسمت اعظم مقاومت بتن بستگی به مقاومت شن و ماسه مصرفی دارد و در نتیجه باید در انتخاب معادن شن و ماسه جهت بتن ریزی های بزرگ نهایت دقت را به عمل آورده و به وسیله آزمایشگاه

باید مقاومت دانه ها و درصد بزرگی آن تایید گردد همچنین شن و ماسه مصرفی

در بتن باید در مقابل عوامل جوی مقاوم بوده و به مرور زمان خوردگی در آنها ایجاد نشود. معمولاً در بتن ماسه به عنوان پرکننده تخلخل میان شن مورد استفاده قرار می گیرد و سیمان به عنوان چسباننده ذرات در بتن کاربرد دارد.

موارد نامطلوب در شن و ماسه

۱- مواد آلی مانند ریشه گیاهان- فضولات حیوانات- تکه های چوب و ذرات ذغال سنگ در شن و ماسه موجود نباشد و یا حداکثر میزان آن از ۱ درصد وزن شن و ماسه تجاوز ننماید.

۲- موادی که در مقابل عوامل جوی ضعیف بوده و یا در فعل و انفعالات شیمیایی سیمان از خود واکنش نشان می دهند در شن و ماسه مصرفی نباید وجود داشته باشد.

آب

آب نقش اساسی و بسیار مهم در بتن دارد به همین جهت استفاده از آب مناسب در بتن همواره باید مورد توجه قرار گیرد. استفاده از آب نامناسب در بتن مسائل و مشکلات زیر را بدنبال دارد:

۱- زمان گیرش سیمان را به تاخیر می اندازد.

۲- موجب خوردگی تدریجی میلگرد ها می شود.

۳- باعث کاهش مقاومت نهایی بتن می شود.

۴- موجب ایجاد لکه روی سطح بتن خشک شده می شود.

آب مناسب جهت ساخت بتن

به طور کلی می توان گفت آبی برای ساخت بتن مناسب است که قابل شرب باشد. در یک نگاه کلی می توان گفت آبی جهت ساخت بتن خوب است که:

۱. اسیدی و بازی نباشد (PH بین ۸-۰/۶)

۲. درصد سولفاتهایش کمتر از ۰/۱ درصد باشد
۳. درصد کلورهایش کمتر از ۰/۰۵ درصد باشد.
۴. کمتر از ۰/۱ درصد کربنات داشته باشد
۵. کمتر از ۰/۱ درصد ذرات معلق داشته باشد.

شرایط دقیق آب مناسب جهت ساخت بتن

کربنات های قلیایی

کربنات های قلیایی موجود در آب باید از ۰/۱ درصد کمتر باشد همچنین جمع درصد کربنات سدیم و کربات پتاسیم باید از ۰/۱ درصد کمتر باشد.

سولفات ها

مجموع سولفات های موجود در آب نباید از ۰/۳ درصد تجاوز کند از بین سولفات ها سولفات سدیم و سولفات منیزیم از همه نامناسب ترند.

کلورها

کلورهابرروی میگذردها اثر نامطلوب داشته و موجب خوردگی آنها می شود لذا میزان مجاور کلورها در آب بسته نوع بتن متفاوت است. مقدار مجاز کلورهابر برای بتن پیش تنیده حداکثر ۰/۶۰ درصد وزنی برای بتن آرمه در محیط مرطوب و غیر مجاور در محیط کلورور ۰/۱۵ درصد وزنی است.

کربنات ها

جمع کربنات کلسیم و منیزیم موجود در آب مورد استفاده در ساخت بتن اگر تا ۰/۴ درصد باشد مضر تلقی نمی شود.

نمک های آهن

جمع مقدار نمک های مختلف آهن در آب بتن تا حد ۴ درصد معمولاً به صورت قابل توجهی بر مقاومت بتن تاثیر نمی گذارد اما باید سایر تاثیرات احتمالی را در نظر گرفت.

نمک های منگنز- قلع- روی- سرب

جمع این نمک ها نباید بیشتر از ۰/۵ درصد باشد.

سولفور سدیم

از نامناسب ترین ناخالصی های آب بتن است و مقدار مجاز آن حداکثر ۱ درصد است.

گل ولای

آب حاوی گل ولای از این نظر برای ساخت بتن مضر است که گل ولای به صورت یک حایل به اطراف دانه های سنگی چسبیده و مانع آن می شود که سیمان دانه ها را به خوبی به یکدیگر چسباند. مقدار گل ولای مجاز در آب ۲۰۰۰ PPM است. چنانچه میزان گل ولای آب بیش از حد مجاز باشد ابتدا آب را به حوضچه های ته نشینی هایت نموده و ظرف ۲۴ ساعت آن را به صورت راکد نگه می دارند و پس از گذشت ۲۴ ساعت ریزدانه های معالقی و قسمت زیادی از رس و ته نشین می شوند و آب قابل استفاده جهت بتن سازی می گردند

چربی ها

چربی های موجود در آب معمولاً دو نوع، یکی «چربی معدنی» مانند نفت و انواع روغنهای صنعتی و دیگری «چربی گیاهی یا حیوانی» مانند روغن حیوانی یا گیاهی می باشند.

از انواع چربی ها وجود چربی معدنی در آب بتن مضرتر است. عمده ضرر چربی ها آن است که با ایجاد پوشش در سطح دانه ها از چسبیدن دانه ها به سیمان جلوگیری می کند.

خزه ها

آب هایی که از باتلاقها یا بعضی رودخانه ها مورد استفاده قرار می گیرند معمولاً دارای خزه است. آبهای حاوی خزه به هیچ وجه و تحت هیچ شرایطی برای بتن سازی مناسب نیست زیرا اولاً خزه ها بر روی دانه ها چسبیده و از چسبندگی سیمان به دانه ها جلوگیری می کنند که این مسئله موجب افت مقاومت نهایی بتن می شود و ثانیاً خزه ها معمولاً حاوی مقدار زیادی هوا هستند بنابراین با به کارگیری آبهای حاوی خزه جابهای هوای بیشتری داخل بتن

شده و در نتیجه فضای خالی بتن افزایش می یابد که همین امر موجب کاهش مقاومت می شود.

آب دریا

آب دریا عمده ترین منبع آب موجود در دسترس جهت ساخت بتن است، تحت شرایط ویژه ای می توان از آن استفاده کرد آزمایشات نشان می دهند که از مقایسه بتن های ساخته شده با آب دریا یا بتن های ساخته شده با آب تازه، افت مقاومت فشاری بین ۱۰ تا ۳۰ درصد خواهد بود. اصولاً آب دریا تاثیر چندانی در کیفیت یا مقاومت فشاری بتن نخواهد داشت. ولی استفاده از بتن ساخته شده با آب دریا در بتن مسلح یا بتن پیش تنیده توصیه نمی گردد. زیرا هم امکان زنگ زدگی آرماتور هست و هم اینکه اثر بدی روی شکل ظاهری بتن دارد. ارقام زیر اثر ترکیبات مختلف موجود در آب روی مقاومت فشاری را نشان می دهد

درصد نمک محلول در آب CO_2 $11NAC$ $5SO_4$ $1SO_4$ 5 درصد SO_4 1 درصد
مقاومت فشار ۳۰، ۲۰، ۱۰، ۴ آب باران و آب های طبیعی و کوهستانی ضمن طی مسیر خود مقداری CO_2 موجود هوا را در خود حل می نمایند. همچنین آب قادر به حل کردن حدود ۱،۳ گرم در لیتر آهک است.

وجود این دو در کنار یکدیگر باعث تشکیل بی کربنات سپس کربنات کلسیم می شود. از آنجایی که در حین هیدراته شدن سیمان، هیدروکسید آهک آزاد می گردد لذا امکان ترکیب CO_2 موجود در آب با آهک موجود در سیمان وجود دارد و در نتیجه ایجاد خلل و فرج و سوراخ های ریزی در بتن می شود که نهایتاً باعث افت مقاومت فشاری آن می گردد. املاح منیزیم موجود در آب، اغلب به صورت سولفات هستند. از جمله اثرات بارز وجود سولفات ها ایجاد انبساط حجمی و تورم در ملات یا بتن می باشد.

نگهداری از بتن

سیمان موجود در بتن ریخته شده در مجاورت رطوبت باید سخت شده و دانه های سنگی موجود در مخلوط را به همدیگر چسبانده و مقاومت بتن را به حداکثر برساند بدین لحاظ باید از خشک شدن سریع بتن جلوگیری نموده و آنرا از تابش شدید آفتاب و وزش بادهای تند محفوظ نگه داشته و سطح آنرا حداقل تا هفت روز مرطوب نموده و برای این کار بهتر است که روی بتن تازه ریخته شده را با گونی یا کاغذ پوشانده و این پوشش را مرطوب نگه داریم.

با توجه به گرمی هوا بعد از ۴ تا ۵ ساعت از گذشت بتن ریزی باید شروع به آب دادن بتن کرد زیرا در غیر اینصورت سطح آن ترک مویی خواهد خورد که ایجاد این ترکها باعث نفوذ هوا به داخل بتن شده و آرماتور بکار رفته در بتن در معرض خوردگی قرار می گیرد.

بتن تازه ریخته شده نباید در معرض بارانهای تند قرار گیرد زیرا باران دوغاب سیمان و مصالح ریز دانه را شسته و سنگ های درشت را نمایان میکند.

اما در پروژه ها نیز پس از بتن ریزی هر قسمت بوسیله پاکتهای سیمانی روی سطح بتن تازه ریخته شده را پوشانده و پس از گذشت چند ساعت همه کاغذها را طوری مرطوب می کنند که سطح بتن در زیر کاغذ کاملاً مرطوب باشد و این کار را روزانه چهار بار انجام می دهند.

حمل بتن

اگر کارگاه بتن سازی از محل بتن ریزی فاصله داشته باشد برای حمل بتن از ماشینهای مخصوص حمل بتن استفاده میشود. این ماشینها را دمپر میگویند. حتی المقدور باید از ریختن بتن داخل دیگ به روی زمین و بارگیری مجدد و حمل آن بوسیله فرغون خودداری کرد. باید توجه داشت که با هر وسیله که بتن را حمل میکنیم اعم از پمپاژ یا دمپر یا باگتهای حمل بتن اجزاء متشکله بتن از همدیگر تفکیک نشود.

بتن باید به حدی روان باشد که دانه های آن بخوبی روی یکدیگر غلطیده و کاملاً آرماتورها را احاطه نموده و گوشه های قالب خود را کاملاً پر نموده و کلیه هوای موجود در قالب از آن خارج شود و باید حداقل آب ممکنه را برای انجام کارهای فوق مصرف نمود زیرا آب بیش از اندازه تبخیر شده و جای آنرا هوا پر خواهد کرد.

نکات قبل از بتن ریزی

کنترل‌های لازم قبل از بتن ریزی که شامل تعبیه مشمع (نایلون روی قالب ها) - کنترل آکسها-بیرون ریختن نخاله ها از داخل فونداسیون و همچنین آب پاشی روی بتن مگر می باشد که در قسمت های بعدی به آنها اشاره شده است .

تعبیه مشمع (نایلون روی قالب ها)

می دانیم که بتن برای رسیدن به حداکثر مقاومت خود نیاز به جذب آب دارد قالب در اکثر ساختمان ها از نوع آجری می باشد. این آجرها هنگامی که در پی استفاده می شوند مقدار بسیار زیادی از آب پی را جذب میکنند و در نتیجه آب کافی به بتن نمی رسد و بتن نمی تواند به مقاومت نهایی خود برسد بعضی تصور میکنند که می توان آجر قالب را کاملاً سیراب نمود تا دیگرنیازی به جذب آب بتن نداشته باشد.

این عمل همانطور که قبلاً اشاره شد دو عیب عمده دارد. اولاً هیچگاه نمی توانیم به آجر آنقدر آب برسانیم که سیراب شود ثانیاً آب اضافی بنابه شکل پی ها در آن جمع می شود و ما قادر به تخلیه آن به صورت کامل نمی باشیم به همین دلیل بر روی قالب ها در پی نایلون می کشیم.

کنترل آکس ها

به صورت کلی میتوانیم تمام کنترل های زیر را در گروه کنترل آکسهای پی حساب کنیم. در اولین مورد می توانیم به قرار دادن آرماتورهای شبکه ای در داخل پی اشاره کنیم. یادآور می شویم که این شبکه باید ۵ سانتیمتر کوچکتر از ابعاد پی بافته شده باشد و حدود ۲/۵ سانتیمتر از هر طرف

که به راحتی درون پی قرار گیرد. همچنین لازم است که حداقل ۵ سانتیمتر از کف پی بالاتر قرار گیرد که این مورد را با کمک تکه های آجر انجام می دهیم دلیل آن غرق شدن کامل شبکه در داخل بتن می باشد. ذکر این نکته ضروری می باشد که آرماتورهای چپ و راست را با مفتول های غیر فنی ۳ یا ۴ به هم متصل می کنیم. کنترل کلیه آرماتورها مهم است و باید توجه شود که سر آرماتور به صورت چنگک خم شده و یا به صورت گونیا برگردانده شود. بازبینی تمام محلهای برخورد میلگردها ضروری است که ببینیم آیا با مفتول بسته شده یا نه؟ فاصله میلگردها باید یکنواخت و در حدود ۱۰ سانتیمتر باشد به طوری که بزرگترین دانه بتن به راحتی از داخل آن رد شود.

بتن ریزی

قبل از بتن ریزی باید کلیه آرماتورها با نقشه کنترل شود مخصوصاً دقت شود که آرماتورها به همدیگر با سیم آرماتور بندی بسته شده باشند و اگر جایی فراموش شده است مجدداً بسته شود.

فاصله آرماتورها یکنواخت باشد زیرا اغلب اتفاق می افتد که فاصله بین آرماتورها یکنواخت نیست.

بعضی از آنها به هم چسبیده و بعضی با فاصله از همدیگر قرار میگیرند این موضوع باعث میشود که بتن نتواند کلیه میلگردها را احاطه نموده و قطعه همگن و توپری بوجود بیاورد. باید توجه شود که محل بتن ریزی عاری از خاک و مواد زاید باشد.

اگر بین اتمام کار آرماتور بندی و بتن ریزی چند روز فاصله باشد حتی باید محل کار با دقت بیشتری بازدید شود و در تمام روز بتن ریزی حتما باید یک نفر کارگر با تجربه مدام قالبها را کنترل نموده و اثرات اضافه شدن وزن را روی آنها در نظر داشته باشد و در موقع بروز خطر افراد دیگر را مطلع کند.

در موقع بتن ریزی باید از رفت و آمد زیاد روی آرماتورها جلوگیری نمود زیرا در این صورت در اثر وزن کارگران در آرماتورها انحنای موضعی بوجود خواهد آمد.

بهتر است از قسمتی که به مرکز بتن نزدیک تر میباشد شروع به بتن ریزی نمود زیرا در این صورت رفت و آمد کارگران از روی آرماتورها به حداقل خواهد رسید و برای آنکه پای کارگرها در بتن تازه ریخته شده فرو نرود باید در مسیر عبور و مرور کارگرها از تخته‌هایی زیر پای آنها استفاده شود.

باید مطمئن شویم که همه گوشه‌های قالب از بتن پر شده و گرمونمی باشد. در مورد ستونها باید ضربه‌های یکنواختی به بدنه قالب کوبید تا در اثر ارتعاش بوجود آمده بتن در قالب بخوبی جابجا شود.

در دالها و تیرها و سقفها باید با کوبیدن مدام بتن آنها به تمام گوشه‌های قالب راهنمایی نمود و جسم توپری بوجود می‌آوریم در بتن ریزی با ارتفاع زیاد بهتر است آنها در لایه‌های ۳۰ سانتیمتری ریخته و لایه را بخوبی کوبید و بعد لایه بعدی را بریزیم.

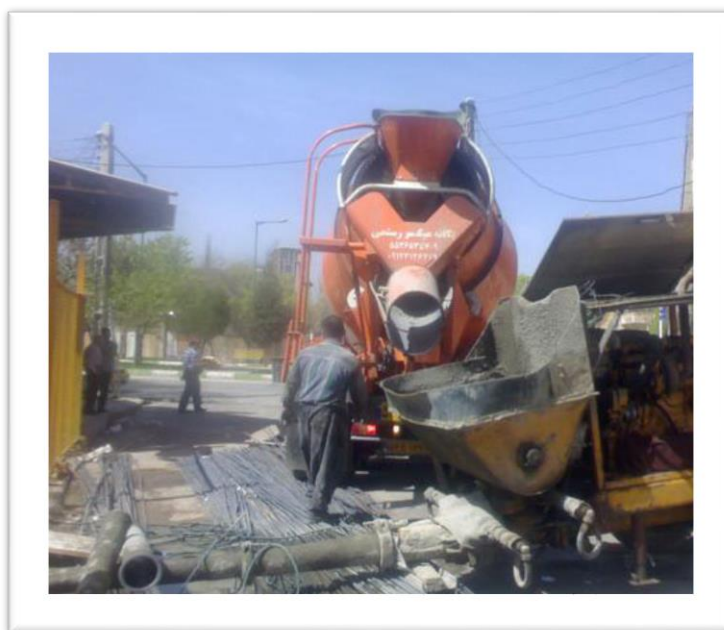
در موقع بتن ریزی‌های با ارتفاع زیاد مانند دیوارها و سدها چنانچه آب اضافی بتن بالا بیاید باید بتن بعدی را قدری خشک تر ریخت تا این آب جمع شود.

تا آنجا که ممکن است بهتر است که بتن ریزی بدون وقفه انجام گیرد تا موقع سخت شدن یکپارچه باشد ولی گاهی مجبور هستیم که بتن ریزی را تعطیل نموده و کار را در روز بعد شروع کنیم که در چنین مواقعی باید محل قطع بتن حتماً با نظر مهندس کارگاه انجام شود.

اما برای انجام بتن ریزی ابتدا همه مصالح مورد نیاز که عبارت بودند از یک کامیون مکادم و ماسه شسته برای اجرای بتن ریزی به محل کارگاه آورده می‌شود البته سیمان پاکتی نیز از قبل آماده می‌شود. یک منبع آب نیز برای استفاده در بتن سازی به محل کارگاه آورده می‌شود.

برای مخلوط کردن بتن نیز از دستگاهی بنام میکسر استفاده می شود و
طریقه ریختن مصالح در آن به این روش است که ابتدا ۱ پیمان سیمان و ۲ پیمان
ماسه و ۱ پیمان شن و در حدود ۱/۵ پیمان آب را در دستگاه می ریزند و در
حدود ۱/۵ دقیقه تمامی مصالح مخلوط می شوند.

در صورتی که سطح پی سنگی در تمام جهات تراز بود دیگر نیازی به تراز
کردن سطح بتن ریزی بوسیله شیلنگ تراز نبوده و بوسیله یک نخ بنایی سطح

شناژها در یک اندازه ارتفاعی که مهندس کارگاه آنرا تایید می کند کشیده
می شود تا سطح بتن یکنواخت و تراز در آید .

یک ساعت قبل از بتن ریزی سطح پی سنگی را آب پاشی می کنند و
سپس راه مناسب برای عبور فرغونها را آماده می کنند و دستگاه بتونیر یا
میکسرها روشن می کنند این دستگاه توسط یک کارگر ماهر هدایت می شود
که یک کارگر آب مورد نیاز در بتن را درون دستگاه می ریزد و با اهرمی که
در دست دارد بتن آماده شده را درون فرغون ها می ریزد.

از ابتدای شروع بتن ریزی همه کارها را مهندس کارگاه تقسیم بندی کرده
و بطوری که دو نفر مسئول ریختن مصالح در دستگاه میکسر هستند و یک نفر

نيز مسئول هدايت دستگاه مي باشد و دو نفر ديگر نيز مصالح را با فرغون به محل قالب ها انتقال مي دهند و در آنجا استاد كار محل خالي كردن بتن در قالب ها را نشان مي دهد آنها نيز به آهستگي بتن را درون قالب مي ريزد.

بتن درون قالبها بوسيله يك نفر كارگر وييره مي شود بدین طريق كه با كوبيدن ضرباتي به پشت قالب ها بتن را به همه قسمتهای قالب هدايت مي كند. البته سطح قالب بتن نيز بوسيله ماله كشي صاف و هموار مي شود.

آزمایش اسلامپ

اسلامپ چیست؟

آزمایش روانی یا نسبت آب به سیمان در مترمکعب که یکی از مهمترین آزمایشات است آزمایشهایی که روی بتن انجام می گیرد چیست؟

اسلامپ، دانیسته (وزن حجمی) مقاومت فشاری آزمایش اسلامپ، نمونه برداری از بتن تازه، تعیین مقاومت فشاری بتن، آزمایشات مربوط به اسلامپ روانی بتن، جاب های موجود و دمای بتن عدد اسلامپ عددی است که بوسيله آزمایش اسلامپ بتن انجام می شود که نشانگر میزان آفت بتن در هنگام ساخت بتن روی میدهد.

این آزمایش توسط يك استوانه مخروطی شكل به ارتفاع ۳۰-۴۵ سانتی متر انجام می شود بصورتی که زیر این استوانه معمولاً صفحه فلزی قرار می دهند. از قسمت كوچك مخروط بتن می ریزند .

سپس کمی تکان می دهند تا بتن متراکم تر شود سپس استوانه را آرام بر میدارند سپس ارتفاع بتن مانده را توسط خط كش اندازه می گیرند میزان عدد اسلامپ با توجه به نوع بتن ریزی تعیین می شود.

اسلامپ بتن با توضیحات و ضوابط کارگاهی

بتن ترکیبی از مصالح سنگی، سیمان، آب و در صورت نیاز کمی مواد مضاف می باشد.

اسلامپ آزمایشی است که با انجام دادن آن می توانیم به مقدار روان بودن بتن (شل بودن یا سفت بودن آن) پی ببریم که این عمل توانایی پیش بینی وضعیت کسب مقاومت بتن را تا حدی برای سیستم نظارت پروژه مقدور می نماید.

شرح آزمایش اسلامپ

الف) وسایل مورد نیاز

دستگاه نمونه گیری اسلامپ شامل یک سینی فلزی به ابعاد (۴۰*۴۰) یا (۵۰*۵۰) که محل قرار گرفته و یک پایه (میلگرد) که در آن تعبیه شده است. یک مخروط فلزی به ارتفاع ۳۰ سانتی متر که قطر قائده پایین آن ۳۰ سانتی متر و قطر قائده بالای آن ۱۰ سانتی متر می باشد و دو عدد دستگیره در دو طرف آن تعبیه شده است.

میلگردی به عنوان پایه سنجش ارتفاع بتن به طول تقریباً ۳۵ سانتی متر که در یک سر آن خط کشی به عرض ۵ سانتی متر قرار دارد به طوری که پس از قرا گرفتن این میلگرد در محل خود بر روی سینی ارتفاع ما بین سینی تا زیر خط کش ۳۰ سانتی متر (برابر ارتفاع مخروط) باشد. یک عدد میلگرد ساده به طول ۴۰ الی ۵۰ سانتی متر که برای تراکم کردن بتن داخل مخروط بکار می رود. وسیله سنجش ارتفاع ترجیحاً یک عدد متر کوچک می باشد.

ب) روش آزمایش

در کارگاه به هنگام بتن ریزی قسمت های مختلف سازه، آزمایشگاه فنی، و مکانیک خاک بر اساس رای صادر شده از طرف پیمانکار (که در پروژه های خاص و بزرگ بایستی به تایید دستگاه نظارت کارگاه نیز رسیده باشد) نسبت به اخذ یک یا چند نمونه بتن از محل بتن ریزی اقدام می نمایند که در هر بار نمونه گیری از مراحل بتن ریزی باید آزمایش اسلامپ انجام شود و نتیجه آن در گزارش آزمایشگاه

ذکر گردد تعداد دفعات نمونه گیری از هر قسمت از سازه با توجه به حجم بتن ریزی در نشریه ۱۰۱ سازمان برنامه و بودجه ذکر گردیده است

به عنوان مثال در بتن ریزی فونداسیون بایستی به ازای هر ۵۰ الی ۱۰۰ متر مکعب بتن با تشخیص نظارت مقیم یک سری نمونه گیری از بتن به عمل آید. در بتن ریزی ستون

ها بایستی از هر ۵۰ متر مکعب بتن ریزی یک نمونه بتن اخذ شود. در بتن ریزی دال ها بایستی از هر ۳۰ متر مکعب بتن ریزی یک نمونه بتن اخذ شود.

نکته:

زمان و مکان اخذ نمونه از بتن با توجه به حساسیت مکانی بتن ریزی و یا شکل ظاهری بتن به تشخیص کارشناس آزمایشگاه و یا نظارت مقیم پروژه خواهد بود.

بر روی مقدار بتنی که برای نمونه برداری از مجموعه بتن موجود در پای کار جدا نموده ایم قبل از انجام نمونه برداری باید آزمایش اسلامپ انجام می گیرد. برای این منظور ابتدا مخروط اسلامپ را بر روی سینی مربوط و در محل خود مستقر می نمایم.

با وسیله مناسب ترجیها یک بیل دستی کوچک که عرض آن از ۱۰ سانتی متر کمتر باشد تا بتوان به راحتی بتن را از محل قائده بالای مخروط به داخل ریخت اقدام به پر کردن مخروط می نماییم. این عمل بایستی در سه مرحله انجام گیرد که در هر مرحله یک سوم از ارتفاع مخروط را که برابر ۱۰ سانتی متری باشد با بتن پر نموده و نسبت به ویریه یا متراکم کردن بتن با میله مخصوص اقدام می گردد.

روش تراکم بتن به این صورت می باشد که در هر مرحله از سه مرحله فوق بایستی ۲۵ بار میله تراکم را در داخل بتن فرو ببریم که این عمل به صورت دایره وار و از بیرون دایره به سمت داخل تا محل مرکز دایره صورت می پذیرد.

نکته مهم :

در مرحله اول بایستی عمق فرو رفتن میله تراکم در داخل بتن به اندازه عمق بتن و تا کف باشد اما در دو مرحله بعد بایستی به جهت حصول پیوستگی در بین دو لایه به اندازه تقریبی ۳ الی ۵ سانتی متر میله تراکم را در داخل لایه زیرین فرو برده و بدین ترتیب نسبت به نواخت ۲۵ ضربه به شرح فوق اقدام نمود. پس از اتمام سه مرحله فوق و پر شدن مخروط بایک خط کش فلزی و یا هر نوع وسیله ممکن سطح بتن را صاف نموده تا بالبه قائده بالایی در یک تراز قرار گیرد.

پس از این مرحله از دستگیره های جانبی مخروط گفته، چفت و بست مخروط به سینی را باز می کنیم و به آرامی با سرعتی ملایم و ثابت به دور از هر نوع عجله به صورت قائم مخروط را از روی بتن بر می داریم. چسبندگی بین بتن و جداره داخلی مخروط باعث می شود تا مخروط در هنگام بالا آمدن از یک طرف تمایل به چسبیدن به بدنه بتن و سر خوردن روی آن و بالا آمدن راداشته باشد که این مساله در نتیجه آزمایش و عدم حصول نتیجه دقیق و واقعی تاثیر گذار خواهد بود.

اپراتور آزمایشگاه بایستی با دقت و قدرت دستان خود سعی در قائم بالا آوردن مخروط داشته باشد تا از بروز این مشکل جلوگیری بعمل آید پس از برداشتن مخروط، بتن مقداری افت خواهد کرد، پایه میله ای که به سر آن یک خط کش وصل است را چرخانده و دقیقاً بر روی بتن قرار میدهم تا ارتفاع ریزش بتن را بسنجیم.

بامتر کوچکی که در اختیار داریم ارتفاع مابین سطح بالای بتن تا زیر خط کش فلزی را اندازه می گیریم عدد بدست آمده به عنوان عدد اسلامپ شناخته می شود.

نکته مهم دیگر:

بعد از ریزش نمودن اکثر اوقات مشاهده می شود که این ریزش به صورت مایل اتفاق می افتد در این صورت به جهت سنجش ارتفاع ریزش بتن حد وسط بالاترین و پایین ترین نقطه از سطح بتن ملاک عمل سنجش خواهد بود.

میزان آب موجود در بتن عامل اصلی روانی (اسلامپ کم یا پایین) یا سفتی (اسلامپ بالا) در بتن می باشد. این نکته را نباید فراموش نماییم که هر قدر مقدار آب در داخل بتن کمتر باشد، البته تا حدی که سبب سفتی بیش از حد بتن نباشد و مانعی بر سر راه ویبره نمودن صحیح و اصولی بتن نباشد، مقاومت فشاری حاصله بتن بیشتر خواهد بود.

برای بتن ریزی در محل هایی که تراکم آرماتور زیاد بوده (مثلا در ستون ها و پایه های پل های بزرگ با تراکم آرماتور بالا و اشکال هندسی خاص) و یا امکان ویبره نمودن بتن محدود و یا غیر ممکن می باشد (به عنوان مثال در بتن ریزی شمع ها) بایستی از بتن روان استفاده نمود اما اشکالی که در اینجا وارد است این است که استفاده زیاد از آب سبب افزایش نسبت آب به سیمان در بتن و در نهایت کاهش مقاومت حاصله می شود توضیح دیگر اینکه وجود مقدار زیاد آب در داخل بتن باعث می شود تا پس از گرفتن بتن و خشک شدن آن تبخیر و جذب آب موجود باعث ایجاد خلل و فرج بیشتر از حد نیاز در داخل بتن شده که این خود در نهایت موجب ضعف مقاومت فشاری بتن خواهد شد به همین دلیل امروزه در مواردی که استفاده بتن روان (با اسلامپ پایین) ضرورت داشته و می توان از مواد مضافی که خاصیت روان کنندگی دارند بهره برد.

و باز نکته‌ای دیگر:

برای بتن‌های سازه‌ای درایده آل‌ترین میزان اسلامپ عدد ۴ یا ۵ است در این حالت بتن هم ویبره خور مناسبی دارد و هم روند کسب مقاومت آن صرف نظر از سایر فاکتورهای موثر در مقاومت نهایی بتن بسیار مطلوب و ایده آل می‌باشد. این عدد چنانچه تا سقف ۸ یا ۹ بالا بیاید چنانچه مصالح سنگی ریزدانه بتن از ارزش ماسه‌ای بالایی برخوردار باشد و همچنین از سیمان مناسبی استفاده شود چندان محل اشکال نبوده و در نهایت نتیجه مورد نیاز بدست خواهد آمد. برای بتن ریزی شمع‌های عمیق از اسلامپ ۱۵ بهره می‌برند.

چنانچه میزان اسلامپ حوالی عدد ۱۷ یا ۱۸ و پایین تر باشد یعنی بعد از برداشتن مخروط بتن به اصطلاح وا برود به آن اسلامپ ریزشی اطلاق می‌شود.

تراکم بتن

یکی از موادی که هنگام بتن ریزی باید به آن توجه کرد تراکم مناسب بتن ریخته شده است. قبل از اینکه وارد بحث شویم به این نکته باید اشاره کرد که روش و نحوه ی بتن ریزی در اینجا مطرح نیست در اینجا نحوه ی تراکم بتن مطرح است که رابطه مستقیمی با نحوه بتن ریزی دارد. اما در بیشتر مواقع در ساختمان‌ها تراکم کردن بوسیله لرزاندن به هیچ وجه به طور صحیح اجرا نمی‌شود. و جای تاسف دارد که وقتی این اشکال بیان می‌شود نخستین دفاعی که می‌شود این است.

مگر بتن ما استاندارد است که آن را استاندارد بریزیم و استاندارد ویبره کنیم؟ اما به نظر من اگر بتن هم غیر استاندارد باشد ما که نباید آن را غیر استاندارد ترش کنیم!

معنی و مفهوم تراکم کردن بتن

خارج کردن هوای بتن و نزدیک کردن ذرات جامد به هم را تراکم می‌گویند که این عمل را بالرزاندن (ویبره کردن بتن) به وسیله لرزاندن (ویبراتور) انجام می‌دهند. هدف از آن خارج کردن هوای محبوس

ناخواسته تا حدود ۱/۵٪ و کمتر است در این حالت مقدار هوای محبوس شده متناسب با کارایی بتن است.

اگر تراکم به درستی انجام نشود چه رخ می دهد؟

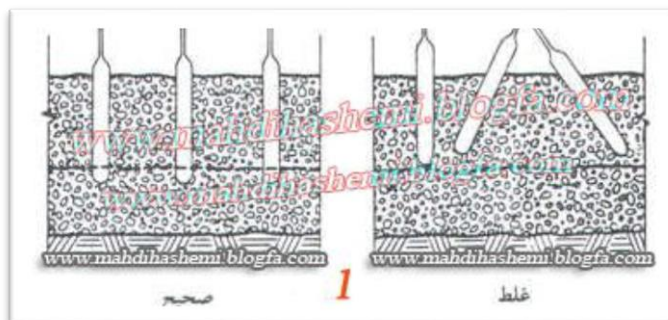
۱. حباب هوا تماس بین بتن و میلگرد را کاهش می دهد پیوستگی کمتر و مقاومت بتن کم می شود .
۲. نفوذپذیری افزایش و مقاومت در برابر تهاجم مایعات کم می شود.
۳. حباب هوا باعث ایجاد ترک در رویه بتن می گردد.
۴. حباب هوا به ازای ۱٪ هوای محبوس شده مقاومت بتن را ۵ تا ۶ درصد کاهش می دهد.

وسایل تراکم بتن

۱. لرزاننده های داخلی
۲. لرزاننده های خارجی
۳. میز های لرزاننده
۴. غلتکها

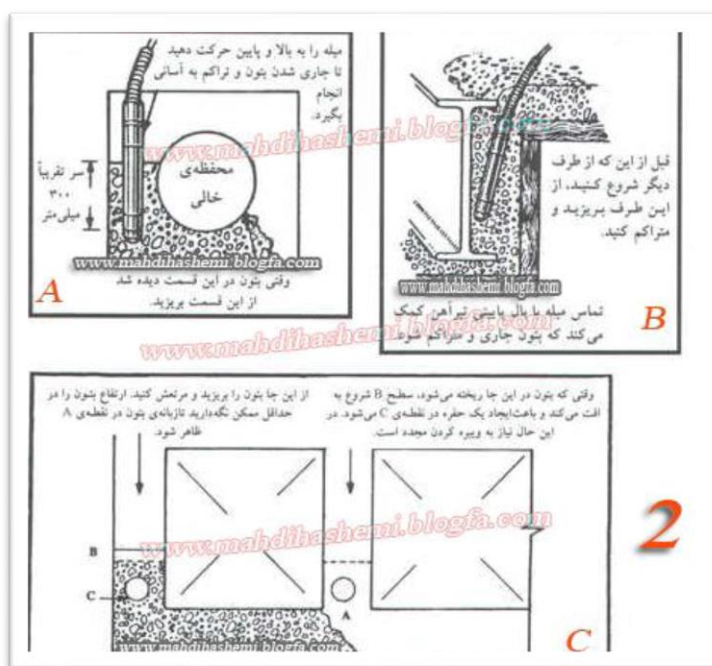
شکل و نحوه ی صحیح تراکم بتون با لرزاننده های داخلی

شکل شماره ۶ خود بیانگر نحوه صحیح قرار دادن ویبره های داخلی در بتن است. (متاسفانه در بیشتر مواقع به روش شکل سمت راست ویبره انجام می شود .

شکل شماره ۶ : نحوه صحیح قرار دادن ویبره های داخلی در بتن

در شکل‌های ۷ روش بتن ریزی و تراکم صحیح در موقعیتهای بتن ریزی در حالت مرکب، کنار محفظه ی خالی و حفره ها، بتن ریزی در اطراف باز شوها و سطوح شیبدار نمایش داده شده است.

شکل شماره ۷: روش صحیح ریختن و تراکم بتون

توضیح شکل AV: در این شکل ریختن و تراکم بتون در اطراف قالب سوراخ یا مجرا نمایش داده شده است. این ها را باید خوب در جای خود ثابت کرد تا فشار بتون آنها را به بالا یا یک طرف نراند.

توضیح شکل BV: روش و فن ریختن و تراکم بتون کنار یک تیر آهن را نمایش می دهد.

توضیح شکل CV: مقطع سقف حفره دار یا مجراهایی در جان تیر است که برای وضوح میلگرد ها حذف گردید. تمایل ایجاد حفره در زیربندیل نشست خمیری است.

عمل آوری بتن

یکی از قسمتهای مهم در عملیات بتن، عمل آوری بتن است. عمل آوری، یعنی نگه داشتن مقدار رطوبت و دمای بتن در حدی رضایت بخش در طی دوره ای مشخص، که بلافاصله پس از بتن ریزی و اتمام عملیات پرداخت آغاز میشود، چنانکه بتن بتواند به خواص مورد نظر برسد به عبارت دیگر فرایندی که از افت رطوبت بتن جلوگیری کرده و دمای بتن در حد رضایت بخش حفظ شود، را عمل آوری بتن گویند.

عمل آوری بتن برخواس بتن سخت شده مانند دوام، مقاومت، آب بندی، مقاومت سایشی، ثبات حجمی، مقاومت در برابر یخ زدن و آب شدن، نمکهای یخ زدا، تاثیر بسزایی می گذارد.

اهداف عمل آوری بتن

۱- جلوگیری از کاهش رطوبت یا تامین رطوبت از دست رفته

۲- حفظ دمای بتن در حدی مطلوب به مدت زمانی معین

۳- توسعه مقاومت بتن با تکمیل عملیات هیدراسیون سیمان

مدت عمل آوری بتن

مدت زمانی که بتن باید از نظر کاهش رطوبت محافظت شود، به نوع سیمان، نسبت اجزای مخلوط، مقاومت مورد نیاز، اندازه و شکل عضو بتنی، هوای محیط و به شرایط بعدی که بتن در معرض آن قرار خواهد گرفت، بستگی دارد. در اینجا همه شرایط یکسان فرض شده و فقط نوع سیمان مصرفی (سیمان پرتلند دو - سیمان پرتلند پوزولانی) که اکثراً در سازه های بتنی مورد استفاده قرار میگیرد، بررسی و نتیجه گیری میشود.

تاثیر عمل آوری در رطوبت بر مقاومت را می توان بصورت نمودار زیر که برای بتن با نسبت آب به سیمان ۰/۵۰ بدست آمده است. مشاهده کرد.

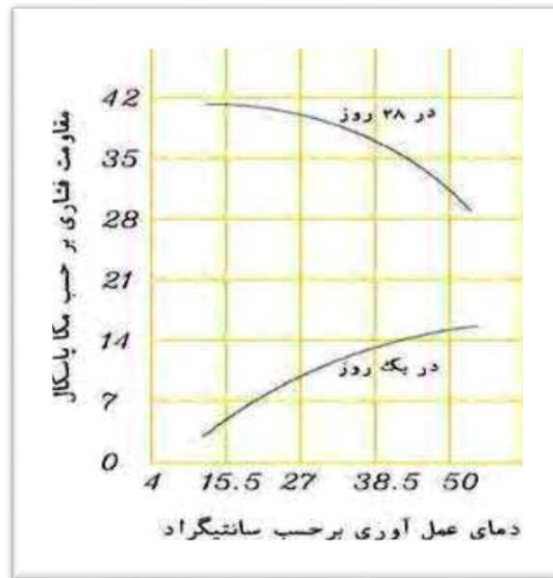
نمودار فوق نشان می دهد که بتن ساخته شده با سیمان پرتلند و نگهداری شده در محیط کارگاهی ، و بدون عمل آوری و مراقبت تقریباً ۵۲ درصد مقاومت مورد نیاز را کسب می کند و پس از سه روز ، هفت روز ، حالت مرطوب کامل به ترتیب ۷۸ درصد و ۹۰ درصد و ۱۲۵ درصد افزایش می یابد .

بتن ساخته شده با سیمان پرتلند پوزولانی به علت پایین بودن میزان حرارت هیدراتاسیون این نوع سیمان نسبت به سیمانهای دیگر و ماهیت دیرگیر بودن آن تا ۹۰ روزه ، درصد کمتری نسبت که سیمان پرتلند دارد و نگهداری بیشتری را می طلبد.

دمای محیط و تاثیر آن بر بتن

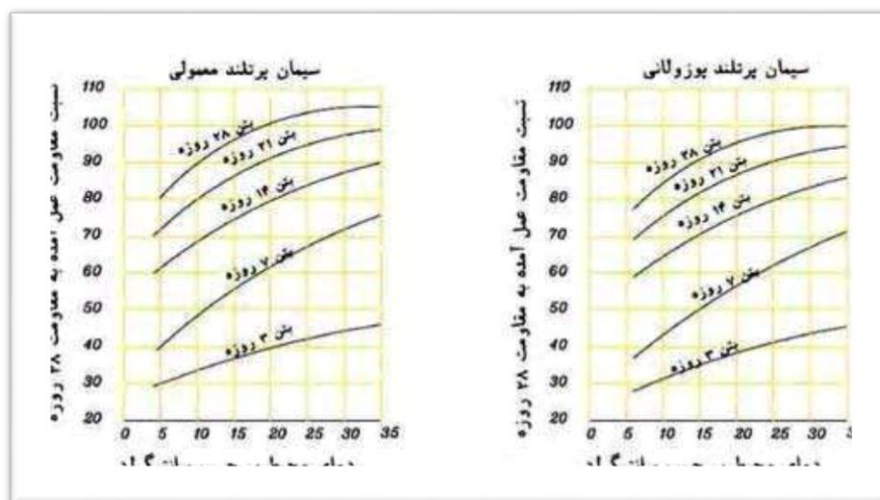
دمای محیط فاکتور مهمی در عمل آوری بتن می باشد ، بی شک افزایش درجه حرارت عمل آوری باعث تسریع واکنش های شیمیایی هیدراسیون میگردد ، ولی اثرات نامساعد درجه حرارت زیاد بر مقاومت بعدی در عمر بتن متفاوت است . در روزهای اول عمر بتن که رطوبت مورد نیاز عمل هیدراسیون در داخل بتن وجود دارد ، افزایش درجه حرارت روند کسب مقاومت بتن را افزایش می دهد . اما بعد از ۲۸ روز که عملیات هیدراسیون نسبتاً تکمیل شده است ، افزایش درجه حرارت موجب کاهش رطوبت بتن میشود و روند کسب مقاومت بتن کاهش می یابد .

حداقل نسبت آب به سیمان برای هیدراسیون کامل سیمان تقریباً ۰/۲۲ تا ۰/۲۵ است . مادام که سیمان هیدرات نشده موجود باشد ، افزایش مقاومت بتن نسبت به زمان ادامه می یابد ، مشروط بر اینکه بتن مرطوب باقی بماند یا رطوبت نسبی داخل بتن بیش از ۸۰ درصد بوده و دمای بتن نیز مناسب و مطلوب باشد .

شکل شماره ۸: دمای عمل آوری بر حسب سانتیگراد

سیمان پرتلند پوزولانی با توجه به مواد جانشین سیمان، خیلی کند مقاومت کسب می کند، بنابراین احتیاج به یک زمان عمل آوری نسبتاً طولانی نسبت به سیمان پرتلند معمولی دارد و براین اساس توصیه میشود که برای سیمان پرتلند پوزولانی در دمای کمتر از شش درجه حتماً از مواد افزودنی استفاده شود.

شکل شماره ۹: دمای محیط در سیمان های معمولی و سیمان های پرتلند

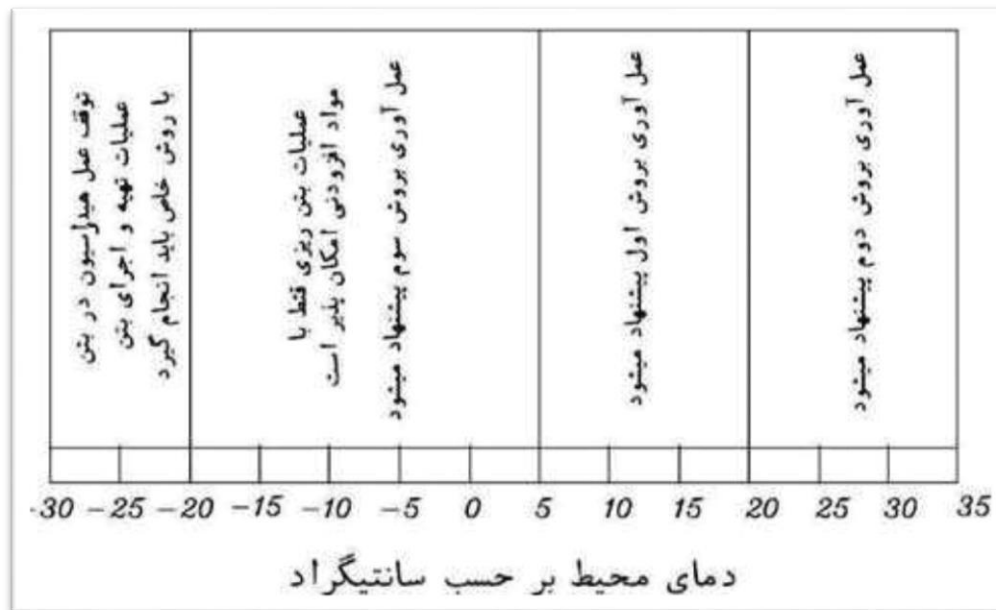
روش ها و مواد عمل آوری

بتن را می توان به کمک سه روش عمل آوری ، مرطوب نگهداشت :

۱- روش هایی که با اشباع کردن محیط پیرامون بتن ، حضور آب اختلاط در بتن را در دوره سخت شدن اولیه حفظ می کنند . این روش هاشامل ایجاد برکه یا غوطه ور کردن ، آب پاشی و پوشش های خیس اشباع شده مانند گونی خیس می باشد .

۲- روش هایی که از طریق اندود کردن سطح ، از کاهش آب اختلاط بتن جلوگیری می کنند . این کار را می توان از طریق پوشاندن بتن با کاغذ نفوذ پذیر یا ورقهای نایلون انجام داد .

۳- روشهایی که با تامین حرارت و رطوبت اضافی برای بتن ، رشد مقاومت آن را تسریع می کنند . این کار معمولا با بخار زنده ، سیم پیچ های گرمازا ، قالبها یا بالشتک هایی که با برق گرم می شوند ، انجام می گیرد .

شکل شماره ۱۰ روش های عمل آوری بتن

بتن ریزی در هوای گرم

بتن ریزی در این شرایط دمایی تابع تکنیک های خاصی میباشد. اگر در هوای گرم بتن ریزی می کنیم باید سعی کنیم که حداقل تا چند روز بعد از ریختن بتن آنرا مرطوب نگه داریم زیرا در غیر اینصورت آب بتن به سرعت تبخیر شده و بتن سخت نمی گردد.

به این نوع بتن که در اثر نرسیدن آب سخت نشده است بتن سوخته میگویند و نشانه های آن این است که بتن حتی با فشار دست خرد می شود.

در صورت مشاهده چنین وضعی قطعه ریخته شده باید جمع آوری شود و مجددا ریخته شود برای مرطوب نگه داشتن بتن بهتر است با پاکتهای سیمانی روی آنرا پوشانده و کاغذ را مرطوب نگه داریم و یا از گونی مرطوب استفاده شود.

یکی دیگر از تکنیکهای بتن ریزی در هوای خیلی گرم استفاده از سیمان تیپ ۴ است که در موقع سخت شدن حرارت کمی را تولید میکند.

تعریف هوای گرم

هوای گرم با ترکیبی از دمای زیاد هوا، رطوبت نسبی کم، دمای بالای بتن و سرعت وزش باد حاصل می گردد.

وجود دمای زیاد بتن و عواملی که باعث تبخیر شدید آب از سطح آن می شود می تواند خسارت بار باشد. حتی می توان گفت دمای زیاد بتن به تنهایی نیز می تواند به بروز این شرایط کمک زیادی نماید.

معمولاً وقتی دمای بتن از ۳۲۰ درجه سانتیگراد در هنگام بتن ریزی و یا تا زمان گیرش تجاوز نماید شرایط هوای گرم حاصل می شود. بروز شرایط ایجاد تبخیر با شدتی بیش از ۱ تا ۲ کیلوگرم بر متر مربع در هر ساعت باشد تا خسارت هایی به بتن وارد نشود و کار بتن ریزی بهتر انجام گردد.

اثر خسارت بار شرایط هوای گرم

این اثرات را می توان به دو بخش بتن تازه و سخت شده تقسیم نمود. مسلماً برای داشتن بتن سخت شده مناسب باید از مرحله بتن تازه به سلامت عبور کنیم لذا از این نظر کیفیت بتن تازه از اهمیت زیادی برخوردار می باشد.

اثرات نا مطلوب هوای گرم بر بتن تازه خمیری عبارتست از :

الف) افزایش آب مورد نیاز در طرح مخلوط .

ب) افزایش آهنگ افت اسلامپ و تمایل دست اندرکاران به افزودن آب به بتن در کارگاه بدلیل افزایش تبخیر و افزایش سرعت آبگیری سیمان و از دست دادن خواص خمیری در زمان کوتاه تر .

ج) افزایش زمان آهنگ سفت شدن بتن و کاهش زمان گیرش به نحوی که بر عملیات ریختن، تراکم، پرداخت سطح و نگهداری و عمل آوری بتن اثر منفی می گذارد و امکان ایجاد درز سرد را افزایش می دهد. این امر

پیوستگی را در بتن ریزی مختل می کند که نیاز به آن جزو اصول بتن ریزی صحیح است.

د) افزایش امکان ترک خوردگی خمیری بتن تازه بدلیل تبخیر زیاد و جمع شدگی بیش از حد در اثر تبخیر

ه) افزایش بروز مشکل در کنترل مقدار جابجایی هوا در بتن جابدار در بتن تازه به نحوی که عملاً جابجایی هوا بزرگ شده و یا می ترکند و تأثیر مثبت آنها در بتن سخت شده از بین می رود.

اثرات نامطلوب شرایط هوای گرم بر بتن سخت شده عبارتست از:

الف) کاهش مقاومت بتن بدلیل مصرف بیشتر آب در میان مدت و دراز مدت .

ب) کاهش مقاومت بتن بدلیل دمای بالای آن در هنگام بتن ریزی و پس از آن در میان مدت و دراز مدت علیرغم افزایش مقاومت زود هنگام بتن (بویره در روزهای اول - ۱ تا ۷ روز).

ج) افزایش تمایل به جمع شدگی ناشی از خشک شدن و ایجاد ترکهای حرارتی.

د) کاهش دوام بتن در برابر شرایط محیطی نامناسب در حین بهره برداری مانند یخ زدن و آب شدگی مکرر، سایش و فرسایش تری و خشکی مکرر بتن، حمله سولفاتها و حمله یون کلر محیط بدلیل افزایش نفوذپذیری بتن در اثر ایجاد کریستالهای درشت و کاهش مقاومت الکتریکی بتن که نقش مهمی در افزایش نفوذپذیری در برابر یون کلر و سایر عوامل مزاحم شیمیایی دارد. همچنین کاهش دوام به دلیل ترک خوردگی.

ه) ایجاد خوردگی سریعتر میلگردها بدلیل افزایش نفوذپذیری بتن و یا ایجاد درزهای سرد.

و) کاهش یکنواختی سطح بتن و نازیبایی سطح بتن نمایان به ویژه در مجاورت قالب، تغییر رنگ بتن بدلیل تفاوت در آهنگ آبیگری، منظره بدلیل درز سرد.

عوامل تشدید کننده خسارات در هوای گرم

برخی عوامل می توانند در هوای گرم خسارتها را تشدید نمایند. هرچند این عوامل مستقیماً در ایجاد شرایط هوای گرم بی تأثیر است اما در این شرایط می تواند باعث بحرانی تر شدن اثرات زیان آور گردد.

این عوامل عبارتند از:

الف) مصرف سیمانهای با ریزی زیاد که موجب افزایش سرعت آبیگری سیمان و ایجاد گرمایی بیشتر در زمان کوتاه می گردد.

ب) مصرف سیمانهای زودگیر (مقاومت اولیه زیاد) مانند نوع ۳ و حتی استفاده از سیمانهای نوع ۱ به ویژه با وجود افزودنیهای تسریع کننده (زودگیر کننده) که میتواند زمان گرایش را کوتاه نماید و سرعت آبیگری و گرمزائی را بیشتر کند.

ج) مصرف بتن های پر سیمان در رابطه با بتن های پر مقاومت و با نسبت آب به سیمان کم که سرعت آبیگری را بیشتر می کند و زمان گرایش را کوتاه و گرمزایی و سرعت آنرا افزایش می دهد. بدیهی است اغلب در شرایط محیطی نامناسب از نسبت آب به سیمان کم استفاده نمایم لذا باید سعی شود بتن پر سیمان مصرف نمایم.

د) استفاده از مقاطع بتنی نازک با درصد میلگرد زیاد.

ه) بکارگیری وسایل حمل با حجم زیاد که می تواند به ایجاد درز سرد و عدم پیوستگی منجر شود.

و) حرکت دادن بتن در مسیر افقی یا قائم بصورت طولانی مدت و ویژه ای برای بتن های کم اسلایپ (شوت، شوت سقوطی یا ترمی).

ز) استفاده از پمپاژ بتن در مسیرهای طولانی، زیرا اصطکاک بتن با لوله باعث ایجاد گرما می شود و در شرایط هوای گرم نیز ممکن است این مسیر طولانی و گرمای لوله می تواند مشکل زا باشد.

ح) استفاده از تسمه نقاله برای حمل بتن بدلیل ایجاد سطح هواخور خیلی زیاد و تبخیر شدید و تبادل گرمایی زیاد با محیط.

ط) ضرورت انجام و تداوم کار در شرایط هوایی خیلی گرم به دلایل اقتصادی.

ی) استفاده از سیمان های انبساطی و یا بدون جمع شدگی که می تواند مشکل زا باشد. در این رابطه برخی مواد انبساط زا یا برخی ملات ها یا بتن ها مانند گروت میتواند عامل ایجاد خسارت بیشتر باشد.

مسئله باید گفت اگر شرایطی بر خلاف شرایط فوق ایجاد شود مسلماندر کاهش خسارات نقش خواهد داشت. اما بر ایجاد شرایط هوای گرم تاثیری ندارد.

عوامل ایجاد کننده شرایط نامناسب محیطی و هوای گرم

همانگونه که گفته شد مصرف اجزاء بتن با دمای زیاد می تواند بتن با دمای بالاتر از حد مجاز را بوجود آورد. همچنین بروز شرایط خاصی در محیط اطراف بتن ریزی می تواند به تبخیر شدید منجر گردد که خسارت زا می باشد.

در زیر به هر کدام از این موارد می پردازیم و نحوه پیش بینی چنین شرایطی را مطرح می نمائیم

الف) شدت تبخیر از واحد سطح

میزان تبخیر از سطح بتن تابع عوامل مختلفی است که از جمله می توان به دمای هوا، دمای بتن، رطوبت نسبی هوا، سرعت وزش باد، تابش آفتاب و حتی رنگ بتن و فشار هوا (ارتفاع از سطح دریا) اشاره نمود

ب) دمای تعادل بتن ساخته شده

قبل از خسارت بتن می توان دمای آنرا با محاسبه حدس زد. مسلما در مراحل انتقال و ریختن بتن به علت تبادل با محیط مجاور، دمای بتن ممکن است تغییر نماید. بدین منظور باید برای ساخت بتن دمای کمتر از ۳۰ درجه سانتیگراد را در نظر گرفت تا در یک حمل معقول و منطقی با زمان کمتر از نیم ساعت دمای بتن از ۳۲ درجه سانتیگراد تجاوز ننماید مسلما اگر وسیله حمل پمپ و لوله یا تسمه نقاله و یا تراک میکسر در حال چرخش باشد

باید دمای ساخت را به مراتب کمتر از ۲۸ درجه سانتیگراد و تا حدود کمتر در نظر گرفت دمای تعادل ساخت بتن بلافاصله پس از اختلاط رامی توان از رابطه زیر بدست آورد.

در رابطه TW, TP, TS, TC, TG به ترتیب دمای سیمان، سنگدانه درشت، سنگدانه ریز، پوزولان و دمای آب مصرفی در اختلاط بتن می باشد. (بر حسب درجه سیلیسوس) همچنین WWT, WWS, WWG, WW, WP WC, WG, WS ، به ترتیب جرم سیمان، شن، ماسه، پوزولان، آب مصرفی در ساخت بتن، آب موجود در شن، آب موجود در ماسه و آب کل موجود در بتن می باشد (بر حسب کیلوگرم) بدیهی است آب کل بتن برابر با مجموع آب مصرفی در ساخت بتن و آب موجود در سنگدانه می باشد و یخ احتمالی مصرفی را نیز شامل می شود. اگر از یخ نیز برای کاهش دما استفاده شود در صورت کسر رابطه فوق جمله $W_i(0,5t_i) - 80$ اضافه خواهد شد.

لازم به ذکر است ضرایب ۰،۲۲ در رابطه فوق ظرفیت گرمایی سیمان، سنگدانه و پوزولان بر حسب $Kcal/kg$ می باشد و یکسان در نظر گرفته شده است در حالیکه واقعا این ظرفیت های گرمایی در سیمانهای مختلف و سنگدانه های موجود و پوزولانهای مصرفی یکسان و مساوی ۰،۲۲ نمی باشد. بویژه در سنگدانه ها و پوزولانها ممکن است این ظرفیت گرمایی از ۰،۱۹ تا ۰،۲۴ تغییر نماید و حتی از این محدوده نیز بیرون باشد. ظرفیت گرمایی آب و رطوبت موجود در سنگدانه $1 Kcal/kg$ فرض شده است W . ا.جرم یخ

مصرفی، T ادمای یخ مصرفی، ۰/۵ ظرفیت گرمایی یخ و ۸۰ برابر گرمای نهان ذوب یخ بر حسب Kcal/kg می باشد.

مثال ۱: طرح اختلاط زیر برای بتن سازی به میزان ۱ m^۳ داده شده است. با توجه به اطلاعات موجود دمای تعادل ساخت بتن را محاسبه کنید. سیمان ۴۰۰ کیلو، شن خشک ۱۰۰۰ کیلو، آب کل ۲۲۰ کیلو، دمای سیمان ۳۵۰ درجه سانتیگراد-دمای شن ۴۰۰ درجه سانتیگراد و رطوبت آن ۰/۶ درصد- دمای ماسه ۳۰۰ درجه سانتیگراد و رطوبت آن ۴/۵ درصد و دمای آب ۲۵۰ درجه سانتیگراد است.

مثال ۲: اگر بخواهیم دمای بتن به ۲۸ برسد آب باید تا چند درجه خنک شود.

مثال ۳: اگر بخواهیم با آب ۲۵۰ درجه سانتیگراد و یخ ۴۰ درجه سانتیگراد به این دما دست یابیم چند کیلو یخ لازم است؟

مثال ۴: اگر بدون خنک کردن آب یا مصرف یخ بخواهیم به این دما برسیم دمای شن باید به چند درجه سیلیوس برسد؟

اثرات هوای گرم بر خواص بتن

همانطور که قبلاً اشاره شد هوای گرم بر روی بتن تازه سخت شده اثراتی را بر جای می گذارد که نامطلوب است. در این قسمت بطور مشروح به برخی از این اثرات و خواص بتن در هوای گرم اشاره می شود.

الف) افزایش آب مورد نیاز در طرح مخلوط

بسته به شرایط هوا و میزان تبخیر ممکن است تا ۲۵ کیلو (لیتر) آب اختلاط مورد نیاز افزایش یابد (نسبت به حالت بدون تبخیر) تقریباً هر افزایش ۵ درجه سانتی گراد به حدود ۳ لیتر آب نیاز دارد. وجود آب بیشتر، جمع شدگی را افزایش می دهد و میل به ترک خوردگی بیشتری شود.

ب) آهنگ افت اسلامپ

مسلم در شرایط هوای گرم، گرمای بدون تبخیر و یا با تبخیر می توان تاثیر مهمی بر افت اسلامپ و آهنگ آن داشته باشد. می توان گفت تقریباً به ازای ۴۰۰ درجه سانتیگراد افزایش دما (۱۰ تا ۵۰۰ درجه سانتیگراد) افت اسلامپ حدود ۸ سانتی متر را شاهد خواهیم بود (هر ۱۰۰ درجه سانتیگراد حدود ۲ سانتی متر) مسلم آهنگ افت اسلامپ نیز در هوای گرم بسیار زیاد می شود تا حدی که مزاحم کار اجرایی خواهد شد و غالباً برای مقابله با آن به افزایش آب متوسل می شوند که کار صحیحی نیست.

ج) افزایش آهنگ سفت شدن بتن و کاهش زمان گیرش

در یک هوای معتدل و مناسب ممکن است زمان گیرش اولیه بتن بسته به نوع سیمان و نسبت های اختلاط بین ۲ تا ۳ ساعت تغییر کند. با افزایش دما این زمان کاهش می یابد و ممکن است در دمای بتن بالاتر از ۳۰۰ درجه سانتیگراد و دمای محیط بیش از ۳۵۰ درجه سانتیگراد این زمان حتی به کمتر از نصف یا ثلث کاهش می یابد.

مسلم این امر مشکلات اجرایی را افزایش می دهد. در حمل محدودیت زمانی بوجود می آورد و در ریختن و تراکم باید سرعت قابل توجهی داشته باشیم تا قبل از گیرش لایه زیرین بتوانیم لایه رویی را ریخته و متراکم کنیم.

پرداخت سطح مشکل می گردد و بتن زود سفت می شود. در اکثر موارد در چنین شرایطی درز سرد ایجاد می گردد. درز سرد در آینده می تواند محل عبور آب و سایر مواد مزاحم شیمیایی باشد.

د) ترک خوردگی خمیر بتن تازه

این نوع ترک خوردگی معمولاً در محیط های گرم و خشک حاصل می گردد. بدیهی است اگر بتن در محیط گرم و مرطوب قرار گیرد بعلت تبخیر کم از سطح بتن، جمع شدگی چندانی ایجاد نخواهد شد. در رطوبت های بیش از ۸۰ درصد عملاً مشکل ترک خوردگی بتن تازه را نخواهیم داشت.

وقتی تبخیر از $1 \text{ kg/m}^2/\text{hr}$ تجاوز نماید، وضعیت حاد و بحرانی است و عملاً باید بتن ریزی متوقف گردد و یا تمهیدات خاصی تدارک دیده شود. وقتی ترک خوردگی بیشتری اتفاق می افتد که تاخیر در گیرش و سفت شدن بتن، مصرف سیمانهای دیرگیر، مصرف بیش از حد کندگیر کننده، خاکستر بادی بعنوان جایگزین سیمان و یا بتن خنک داشته باشیم. مصرف موادی که آب انداختن را کم می کند می تواند به خشکی سطح و ترک خوردگی منجر شود. از جمله این مواد می توان از میکروسیلیس نام برد. از بین بردن ترکهای خمیری مشکل است ولی می توان با مالش کشی مجدد توام با فشار ترکها را تا حدودی از بین برد.

ه) اثرات نامطلوب بر مقاومت

مسئله بتنی که گرم ریخته و نگهداری شود در سنین اولیه مقاومت قابل توجهی کسب می کند اما بطور کلی در سن ۲۸ روز به بعد مقاومت کمتری نسبت به بتن ریخته شده با دمای کم خواهد داشت. به ویژه اگر بتن حاوی مواد پوزولانی و کندگیر نباشند، آسیب بیشتری می بیند. اگر ترک بتن را نیز در نظر بگیریم از نظر سازه ای آسیب جدی خواهد بود.

گاه دیده می شود که در روزهای گرم نسبت مقاومت ۲۸ روزه به ۷ روزه به مقادیری کمتر از ۱/۳ و حتی تا ۱/۱ می رسد. در شرایط خاص برخی آزمونه های ۲۸ روزه مقاومتی کمتر از آزمونه های ۷ روزه را نشان می دهند که بسیار تعجب برانگیز است. دلیل این امر استفاده از بتن گرم در قالب های گرم و داغ می باشد که گاه در زیر تابش آفتاب نیز چند ساعتی نگهداری می شوند. با استفاده از سیمانهای ریز وزودگیر کننده، سیمان زیاد با w/c کم این مشکل بیشتر می گردد.

راهکارهای بتن ریزی مطلوب در شرایط نامساعد گرم

قاعده تا این راهکارها را میتوان به چند دسته تقسیم کرد:

الف) انتخاب مصالح مناسب برای هوای گرم خشک یا گرم مرطوب و نسبت های مطلوب.

ب) روشهای مناسب انبار کردن مصالح برای گرم و داغ شدن (پیشگیری از گرم شدن).

ج) خنک سازی مصالح و بتن و بتن خنک ساختن (کاهش دمای بتن).

د) تمهیدات حفظ خنکی بتن در طول عملیات حمل و ریختن و جلوگیری از افزایش دمای بتن.

ه) نکات مربوط به ریختن، تراکم و پرداخت سطح، نگهداری و عمل آوری بتن و کنترل تبخیر.

در ادامه به هر کدام از راه حل های اجرایی به اختصار می پردازیم.

انتخاب مصالح مناسب

الف) سنگدانه

هر چند تأثیر سنگدانه چندان جدی نیست اما به ویژه برای ایجاد دوام در بتن در مناطق گرم به ویژه مرطوب، لازم است سنگدانه ها از جذب آب کمی برخوردار باشند. ظرفیت جذب آب سنگدانه درشت در آب (آیین نامه بتن ایران) به ۲/۵ و برای سنگدانه ریز به ۳ درصد محدود شده است در حالیکه در بسیاری از آیین نامه ها چنین محدودیتی دیده نمی شود.

سنگدانه ها باید در برابر قلیایی ها از واکنش زایی برخوردار نباشند لذا از این بابت باید مورد آزمایش قرار گیرند. همچنین در مناطق خورنده باید یون کلر آنها از حدود مجاز کمتر باشد.

ب) سیمان

بهتر است از سیمانهای ریز و زود گیر استفاده نشود و سیمانهای با گرمازایی کم و حاوی مواد پوزولانی (بعنوان جایگزین) بکار روند. سیمانهای آمیخته

از این نظر مناسب اند. بهتر است مقدار سیمان زیاد نباشد. محدود کردن عیار سیمان به حدود ۴۰۰ کیلوگرم می تواند یک توصیه تلقی گردد. عیار سیمان زیاد می تواند عامل ترک خوردگی بتن خمیری باشد.

ج) افزودنی ها

در شرایط هوای گرم اغلب افزودنی های روان کننده و یا کندگیر کننده استفاده می شود. ممکن است افزودنی روان کننده کندگیر کننده نیز بکاربریم. افزودنی هایی که بتوانند اسلایپ را بمدتی قابل توجه حفظ نمایند، در این شرایط طرفدار دارد

معمولا حباب زها بعلت مشکل کنترل مقدار حباب در شرایط هوای گرم توصیه نمی شود. مگر اینکه شرایط مناسبی برای مصرف آنها فراهم گردد.

روشهای پیشگیرانه برای جلوگیری از گرم شدن مصالح در انبار

هر چقدر بتوانیم جلوی گرم یا داغ شدن مصالح بتن را بگیریم، کار خنک ساختن بتن ساده تر می شود.

به هر حال بهتر است دمای سیمان از ۶۰ درجه سانتیگراد تجاوز نکند (آب) حد مجاز را ۷۵ درجه سانتیگراد ذکر کرده است) سنگدانه ها با توجه به وزن قابل توجهشان بهتر است دمایی کمتر از ۴۰ درجه سانتیگراد را داشته باشد. (آب یعنی آیین نامه بتن ایران)

آب نیز باید در حد امکان خنک نگهداشته شود. لذا توصیه می شود آب در محلی نگهداری شود که زود گرم نشود. مخازن فلزی هوایی بدون عایق بندی اصلا توصیه نمی شود. از مصرف سیمانهای گرم که از کارخانه حمل و تخلیه می شود باید پرهیز کرد و آن را در سیلو نگه داشت تا خنک گردد.

سیلوی سیمان دارای رنگ روشن باشد. در برخی مناطق دنیا از سیلوی دو جداره استفاده می شود که ممکن است آب خنک در آن در جریان باشد.

عایق بندی سیلوی سیمان نیز یک راه حل می باشد. سنگدانه ها را نیز بهتر است از تابش آفتاب دور داشت. سر پوشیده کردن دپوی سنگدانه ها یک روش معمول است که ممکن است راه حل گران قیمتی باشد. ایجاد پوشش مانند برزنت و غیره می تواند راه حل ساده تری تلقی گردد.

خنک سازی مصالح و ساخت بتن خنک (کاهش دمای بتن)

استفاده از بتن ها دمای کم یکی از راه حل های اساسی برای بتن ریزی مطلوب است.

رساندن دمای بتن به زیر ۳۰۰ درجه سانتیگراد می تواند به تولید بتن سخت شده مقاوم و با دوام منجر گردد و ضمناً میزان تبخیر از سطح بتن را کاهش دهد. باید گفت تبخیر عوامل متعددی دارد ولی دمای بتن در این رابطه بسیار مهم است. برای ایجاد بتن خنک، غالباً اجزاء بتن را خنک می کنیم و یا از یخ برای ایجاد خنکی مخلوط بتن استفاده می نماییم.

اجزاء بتن شامل

آب، سیمان، سنگدانه می تواند خنک شود. آب را با وسایل تبرید و یا یخ می توان خنک نمود. سنگدانه ها را می توان با آب پاشی و ایجاد شرایط مساعد برای تبخیر می توان به مقدار قابل توجهی خنک نمود (به ویژه در هوای خشک) در خنک سازی سنگدانه می توان از آب خنک و هوای خنک نیز استفاده نمود.

یخ عامل مهمی در کاهش دمای بتن می باشد زیرا گرمای نهان ذوب یخ میتواند دمای بتن را به مقدار قابل توجهی پائین آورد. به هر حال خرده یخ می تواند صرفاً بعنوان جایگزین بخشی از آب یا همه آن بکار رود تا تغییری در نسبت آب به سیمان حاصل نشود و در نسبت های اختلاط نباید یخ در بتن تازه مشاهده گردد.

خنک کردن سیمان راه حلی است که کمتر بکار گرفته می شود. اینکار به دلایل خاص نیاز دارد تا سیمان در معرض آب خنک یا هوای مرطوب قرار

نگیرد. استفاده از دیگ اختلاطی که دارای رنگ روشن می باشد و یا آب خنک شده و یا در سایه است توصیه می گردد.

تمهیدات مربوط به حفظ خنکی بتن در طول عملیات بتن ریزی

در زمان حمل، ریختن و تراکم بتن حفظ خنکی آن ضروری است. بدیهی است دمای بتن در اثر تبادل گرما با هوای گرم مجاور افزایش می یابد. هدف ما کاهش این افزایش دما می باشد. استفاده از وسایل حمل مناسب و سر بسته که رنگ روشن دارد یا با آب خنک می شود یکی از راه‌های مناسب می باشد. بکارگیری وسایلی مانند پمپ و لوله می تواند باعث افزایش دما شود و برای کنترل این افزایش دما، لازم است لوله پمپ خنک گردد. می توان دور لوله‌ها را گونی خیس قرار داد و گاهی روی آن آب پاشید. تسمه نقاله برای هوای گرم وسیله مناسبی نیست و در صورت لزوم می توان روی آن را پوشاند.

تراک میکسر در طول حمل نباید بی جهت بچرخد زیرا این امر موجب افزایش دما خواهد شد بویژه اگر حجم بتن در مقایسه با حجم دیگ کم باشد. استفاده از سایبان روی دیگ تراک و داشتن رنگ روشن توصیه می شود.

نکات مربوط به ریختن، تراکم، پرداخت سطح، نگهداری و عمل آوری بتن و کنترل تبخیر

برای جلوگیری از تبخیر زیاد از سطح بتن می توان توسط بادشکن، سرعت باد را کم نمود. بویژه اگر بتوان از بادشکن‌های جاذب آب استفاده نمود و آنها را خیس کرد، رطوبت محیط افزایش می یابد و تبخیر کم می شود و همچنین محیط خنک می گردد. استفاده از سایبان در بالای محل بتن ریز (در صورت امکان) باعث کنترل تابش آفتاب و کاهش تبخیر می گردد و ضمناً از افزایش دمای بتن جلوگیری می شود. می توان از دستگاه‌های مه‌فشان و ایجاد کننده غبار آب در محل بتن ریزی استفاده کرد تا ضمن خنک شدن محیط

رطوبت نسبی بالا رود و تابش آفتاب کم گردد. این کار در مواردی که باد می وزد موثر نیست.

قالب و میلگردها باید قبلاً خشک شود و آب حداکثر دمای ۵۰ درجه سانتیگراد را برای آنها پیش بینی کرده است. با آب پاشی بر روی قالب (بویژه فلزی) و میلگردها می توان آنها را خشک نمود ولی آب اضافی باید از سطح قالب و میلگرد خشک شود (با هوای تحت فشار یا اجازه دادن برای تبخیر) برنامه ریزی کار بتن ریزی به نحوی که در زمان خشکی هوا انجام شود. مسلماً در این حالت اصولاً ممکن است شرایط هوای گرم موجود نباشد و بحث های مطروحه بی مورد تلقی گردد. تامین حجم لازم بتن و استفاده از وسایلی که بتواند این حجم بتن را ساخته یا حمل کند و بریزد و متراکم نماید امری ضروری است و گرنه بتن در اثر معطلی گرم شده و زمان گیرش آن فرامی رسد و یا لایه های زیرین خود را می گیرد و درز سرد ایجاد می شود.

برای حفظ خشکی بتن در لایه های بتن ریزی، بهتر است از لایه های ضخیم تر استفاده شود که این امر حجم بتن سازی و بتن رسانی و بتن ریزی بیشتری را در واحد زمان طلب می کند.

استفاده از وسایل مناسب به نحوی که معطلی های بی جهت بوجود نیاید. مثلاً باگت خیلی کوچک بکار نرود تا تراک میکسر مدت زیادی معطل بماند و یا تراک میکسر کمتر بارگیری شود تا بتن به مدت قابل توجهی در آن بچرخد و نماند.

تراکم مجدد بتن در هوای گرم توصیه می شود (قبل از گیرش). این امر ترکها را کم می کند. استفاده از ماله برای به هم آوردن ترکها توصیه می گردد. (ماله کش با تأخیر و مجدد) در هوای گرم و خشک اغلب سرعت تبخیر بیش از سرعت رو زدن آب است و سطح بتن خشک می شود. لذا ضمن رعایت نکاتی که قبلاً مطرح شد لازم است در اسرع وقت سطح بتن محافظت شده و مرطوب گردد. استفاده از گونی خیس در این موارد توصیه می شود. در

غير اين صورت استفاده از پوشش هاي خاص مانند نايلون يا تركيبات عمل آوري بتن مي تواند مصرف شود. بديهي است در شرايط هوای گرم و خشك توجه ويژه ای بايد به عمل آوري رطوبتي معطوف گردد. پرداخت سطح بتن در هوای گرم با مشكل همراه است و معمولا بايد زودتر از ساير شرايط پرداخت را انجام داد اما نبايد باعث جمع شدن آب در زير لايه فوقاني گردد.

بتن ريزی در هوای سرد

بتن در دماهای بسيار پايين مقاومت بسيار كمي كسب مي كند تا وقتي ميزان اشباع بودن بتن در اثر عمل آبرگيري به اندازه كافي کاهش نيافته باشد، لازم است كه بتن تازه در برابر آثار ويرانگر يخ زدگي محافظت شود بتني كه حتي يك بار در سنين اوليه يخ زده باشد در مقايسه بابتني كه يخ نزده باشد در برابر شرايط جوی از مقاومت كمتري برخوردار است و نيز آب بند نخواهد بود. استعداد آسيب پذيري بتني كه در برابر يخ زدن محافظت نشده است خيلي بيشتر از بتني است كه در برابر يخ زدن محافظت گشته و در ضمن از مقاومت فشاري كمتري هم برخوردار است. حال هرگاه اقدامات احتياطي لازم به كار بسته شود مي توان بتن ريزي را در سرتاسر ماه هاي زمستان با اطمينان خاطر انجام داد و با بكار بستن اين تمهيدات هيچ كار گاهي تعطيل نخواهد شد.

بر اساس استاندارد بين المللي ACI 603 در كارهاي بتني هوای سرد به هوایی اطلاق می شود كه بيش از سه روز متوالي شرايط زير را داشته باشد:

بتن ريزی در شرايط دمای بالاتر از + ۵ درجه سانتیگراد

در اين شرايط مهمترين مسئله آمادگي برای زماني است كه يخبندان محيط كارگاه را فرا مي گيرد. در اين حالت اگر گيرش خمير سيمان صورت نگرفته باشد موجب يخ زدگي رطوبت داخلي بتن، افزايش حجم آب و نهايتا انبساط حجمي بتن و ترك خوردگي آن مي گردد. در زماني كه اين احتمال وجود داشته باشد كه چندين ساعت پس از بتن ريزي جبهه يخبندان فرا رسد بايد از

مواد ضد یخ که ترجیحا دارای ترکیبات زود گیر کننده هستند استفاده نمود. استفاده از مواد زود گیر موجب تسریع در گیرش خمیر سیمان و مقاومت در برابر افزایش حجم یخ می گردد. نباید فراموش کرد که همواره دمای بتن ریخته شده با استفاده از امکانات متفاوت گرمایشی باید در نقطه ای بالای + ۵ درجه سانتیگراد حفظ گردد تا واکنش شیمیایی سیمان و آب ادامه یابد و مقاومت لازمه حاصل گردد.

بتن ریزی در شرایط دمایی زیر + ۵ درجه سانتیگراد

اکیدا توصیه می گردد در دمای کمتر از + ۵ درجه سانتیگراد نباید بتن ریزی کرد مگر اینکه در تمام شرایط درجه حرارت بتن همواره بالاتر از + ۵ حفظ گردد. توجه داشته باشید که با بتن ریزی در چنین شرایطی عمل هیدراسیون بسیار کند صورت می گیرد بطوریکه پس از یخ زدن آب در صفر درجه، این واکنش متوقف میگردد بنابراین در زمان باز کردن قالب مشاهده می کنیم که بتن به راحتی خورد می شود به علت اینکه خمیر سیمان

تشکیل نشده است. باید کاملا توجه داشت که استفاده از ضد یخ تنها از یخ زدن رطوبت درونی بتن جلوگیری می کند. اگر بتن ریخته شده پس از عملیات بتن ریزی به حال خود رها شود، رطوبت درون آن یخ نمی زند اما چون دمای آن کمتر از + ۵ درجه سانتیگراد است واکنش شیمیایی سیمان و آب بسیار کند می شود و به همین خاطر بتن ضایع می گردد و دارای مقاومت خیلی کمی خواهد شد. پس در زمستان در هر شرایطی باید پس از بتن ریزی نیت به عمل آوری بتن مبادرت ورزید نکته مهم دیگر اینکه چون هوای سرد نسبت به هوای گرم دارای رطوبت کمتری است بتن های ریخته شده در شرایط محیطی سرد به، عمل آوری و مراقبت بیشتری نیازمند است.

ویژگی های یک ضد یخ مناسب برای بتن

ضد یخی برای بتن مناسب می باشد که علاوه بر کاهش نقطه انجماد آب اضافی داخل بتن به عنوان یک تسریع کننده در گیرش و رشد مقاومت سنین اولیه بتن عمل نماید. حال باید توجه نمود در پروژه هایی که در زمان بهره

برداري امکان خوردگي وجود دارد و يا بتن هايي که پيش تنيده هستند و يا در آنها از آلومينيوم و گالوانيزه استفاده شده است و يا بتن هايي که در تماس با آب يا خاک سولفات هاستند و يا بتن هايي که سنگدانه هاي آنها مستعد واکنش قليايي هستند به هيچ وجه از ضد يخ هاي کلردار استفاده نکنيد. بلکه از ضد يخ هايي استفاده نماييد که بر پايه ديگر مواد (نيترات) ساخته شده باشد.

برای اینکه بتوانیم در زمستان بتن ریزی مناسب و مطمئنی داشته باشیم بهتر است که نکات زیر را رعایت کنیم

۱) میانگین دمای هوای شبانه روز کمتر از $+5$ درجه سانتیگراد باشد. (منظور از میانگین دمای هوای شبانه روز، میانگین حداقل و حداکثر دما در طول ۲۴ ساعت می باشد).

۲) در نیمی از ساعات شبانه روز دمای هوا از $+10$ درجه سانتیگراد بالاتر نرود.

۱-۲) استفاده از سیمان با مقاومت زودرس

۲-۲) استفاده از ضد یخ مناسب

۳) سطوح قالب ها و آرماتور ها را از یخ و برف بزداييد و در صورت لزوم آنها را گرم نماييد تا حداقل دمای $+2$ درجه سانتیگراد را داشته باشد.

۴) در درجه حرارت $+5$ و بالاتر پس از استفاده از مواد ضد یخ، بتن را كاملا با استفاده از پوشاننده های مناسب (برزنت، نایلن،...) پوشانيد و محیط را گرم نگهداريد تا در شب هنگامی که هوای گرم فرامی رسد بتن دچار ترک خوردگی نشود.

۵) در شرایط دمایی زیر $+5$ با گرم کردن سنگدانه ها، قالبها و آب (به ترتیب) دمای بتن را در حین کار بالای $+5$ درجه نگهداشته و سپس بتن را با پوشش مناسب گرم نگهداريد.

۶) مصالح مصرفی جهت ساخت بتن را در معرض وزش باد و هوای سرد قرارند.

بعضی از مسائلی که ممکن است در بتن تازه بوجود بیاید :

۱- آب انداختن

۲- جدا شدن دانه ها

آب انداختن بتن از نظر یک پدیده ظاهری اینگونه تجلی می کند که پس از بتن ریزی و پرداخت سطحی بتن یک لایه نازک آب اغشته به سیمان روی سطح بتن ظاهر می شود .

این آب از قسمتهای زیرین بتن به دلیل خاصیت موینگی به قسمتهای سطحی بالا آمده و در مسیر خود احتمالاً مقداری سیمان را نیز با خود شسته و همراه میکند.

لذا در قسمتهای بالایی بتن مقدار آب موجود از آبی که در طرح اختلاط در نظر گرفته شده بیشتر خواهد شد و به عکس در قسمتهای پایینی بتن مقدار آب کمتری وجود خواهد داشت.

مشخصات نامطلوب بتن آب انداخته

بتن آب انداخته پس از سخت شدن نامرغوب بوده و به مقاومت مطلوب و مورد نظر نخواهد رسید. لایه رویی بتن آب انداخته پس از سفت شدن به مرور زمان و با استفاده های ترافیکی از آن پودر شده و به صورت گرد و خاک در می آید و به این جهت سطح رویی ناصاف شده و پدیده پودر شدگی اتفاق می افتد.

چنین بتنی اولاً بدنما شده و در ثانی نقطه ضعفی برای شرایط یخ زدگی و هوازگی خواهد بود. آب انداختن پدیده بسیار نامطلوبی است و باید حتی المقدور از ایجاد آن جلوگیری کرد. بعضی از استاد کاران سعی می کنند با

زیاد ماله کشیدن بر روی سطح بتن یک قشر آب در سطح ایجاد کنند غافل از اینکه این عمل ضعف های اساسی برای بتن ایجاد می کند.

یکی از دلایل مهم آب انداختن بتن اسلامپ بیش از حد است بنابراین کارایی و اسلامپ کم در کنار مزایای دیگر احتمال آب انداختن را کاهش می دهد. دلایل دیگری از جمله ویریه کردن بیش از حد و نیز نامناسب بودن دانه بندی احتمال آب انداختن بتن را افزایش می دهد.

جدا شدن دانه ها

جدا شدن دانه ها از پدیده های است که در بتن تازه اتفاق می افتد به این ترتیب که دانه های درشت مخلوط نشست کرده و به سمت پایین حرکت می کنند و دانه های ریزتر به سمت بالا منتقل میشوند .

بنابراین بتن حالت یکنواختی خود را از دست داده و توزیع دانه بندی به هم می خورد. جدا شدن دانه ها در بتن تازه یک پدیده نامطلوب محسوب میشود و مهندسین کارگاه همواره سعی می کنند که از عواملی که ممکن است منجر به بروز این حالت شود جلوگیری نمایند.

بتنی که دانه های آن جدا شده از نظر مقاومت فشاری و خمشی ضعیف شده و به حد مطلوب نخواهد رسید. مهمترین دلایل جدا شدن دانه ها در بتن تازه اسلامپ بالا و بیش از حد است.

دلایل دیگری از قبیل ویریه بیش از حد و یا جابجا کردن بتن در قالب بوسیله بیل یا ویراتور و یاریختن بتن از ارتفاع نیز ممکن است به جدا شدن دانه ها منجر شود. انبار کردن نامناسب دانه ها ممکن است به جدا شدن دانه ها قبل از ساختن بتن و احتمالاً عدم وجود دانه بندی یکنواخت و صحیح در بتن ساخته شده منجر شود. به همین جهت لازم است انبار کردن دانه های شن و ماسه در کارگاه به صورت مجزا و در دپوهای جداگانه صورت گیرد.

هم سطح کردن کف اتاقها با شناژ افقی

پس از اینکه شناژهای افقی زیر دیوار و شناژهای عمودی ریخته شد بطوری که در قسمتهای قبل توضیح داده شد بتن ریخته شده را بوسیله پوشاندن کاغذ از تابش مستقیم آفتاب محافظت کرده و همراه با آن روزانه سه تا چهار بار سطح بتن را آب می دهند پس از گذشت یک هفته قالب های افقی را باز می کنند. سپس به دستور مهندس کارگاه چند کامیون مخلوط قلوه سنگ و چند کمپرسی مخلوط سرند شده را به محل کارگاه آورده و بوسیله یک ماشین لودر ابتدا قلوه سنگها را درون فضاهای خالی بین شناژها و درون اتاقها ریخته و بطوری که سطح قلوه سنگها در همه اتاقها در یک سطح باشد و بعد از آن مخلوط سرند شده را روی این قلوه سنگها می ریزند بصورتی که سطح تمام اتاقها بالا آمده و هم سطح شناژ افقی می شود. بعد از اینکه خاک ریزی توسط لودر به اتمام می رسد تمام سطح خاک ریزی شده را آب پاشی می کنند و بعد از آن بوسیله غلتک دستی شروع به متراکم کردن و مسطح کردن خاک شدند با این کار سطح تمام اتاقها یکی شده و به اصطلاح کف همه اتاقها همسطح شناژ افقی می شود.

قالب بندی شناژهای عمودی

اغلب شناژهای عمودی بصورت چهار ضلعی مربع یا مستطیل می باشند. برای قالب بندی شناژهای عمودی ابتدا ابعاد شناژ را از روی نقشه تعیین نموده و دو ضلع قالب را به همان میزان از تخته های مناسب بریده و به چوب های چهار تراش که به آن پشت بند می گویند میخ می کنند. پشت بند های اضلاع مقابل قالب اولاً در حدود ۱۰ تا ۱۵ سانتیمتر از پهنای قالب بیشتر باشد در ثانی پشت بند های اضلاع مقابل درست مقابل یکدیگر قرار گیرد تا در موقع اتصال چهار ضلع شناژ به یکدیگر با تعیین سیم نجاری به این زائیده ها امکان اتصال آنها به یکدیگر به سهولت انجام پذیر می باشد. اما در مورد باز کردن قالب معمولاً به محض اینکه بتن حالت روانی خود را از دست داد و شکل هندسی خود را حفظ کرد می توان قالب آنرا باز کرد و معمولاً ۴۸ ساعت بعد از بتن ریزی این امکان وجود دارد.

در موقع باز کردن قالب باید توجه شود که قالب را با احتیاط طوری باز کرد که گوشه های تیز شناژ خراب نشود. باید توجه نمود که در موقع نصب شناژهای قائم و مخصوصاً ستونها کاملاً شاقولی نصب شوند زیرا اگر ستون کاملاً شاقولی نباشد بارهای وارده محوری نبوده و ممان های محاسبه نشده در آن بوجود آمده و موجب تخریب ساختمان می گردد.

پس از بستن قالب شناژهای قائم موقعیت قالب را با تیرهای چوبی که در چهار جهت در پای شناژ روی کف قرار داده شده اند تثبیت می کند. قالب بندی هر شناژ عمودی باید مستقیماً دارای ایستایی کافی باشد و تکیه دادن قالب بندی یا داربست آن به شناژهای مجاور مجاز نمی باشد.

نحوه پر کردن شناژهای عمودی

قبل از آماده کردن بتن ابتدا یک چوب بست را در کنار شناژ عمودی درست می کنند و سپس یک نفر کارگر روی چوب بست می ایستد. دو نفر کارگر دیگر نیز مسول آوردن بتن به پای چوب بست هستند. یکی از کارگرها بوسیله بیل بتن را از درون فرغون برمی دارد و درون استانبولی می ریزد و کارگری که روی چوب بست ایستاده است نیز استانبولی را درون قالب خالی می کند.

یک نفر نیز هر بار بعد از ریختن تقریباً ۳۰ سانتیمتر بتن درون قالب با ضرباتی محکم که به پشت قالب وارد می شود سعی در ویبره کردن بتن می کند و البته در بعضی از مواقع نیز به بالای قالب رفته و بوسیله میلگردی که در دست دارد شروع به کوبیدن بتن درون قالب می کند. این کار را تا زمانی انجام می دهند که همه شناژهای عمودی پر شوند.

هم سطح کردن دیوار

به وسیله ملات ماسه سیمان تمام سطح دیوار را که در آن قسمت شناژ افقی زیرسقف قرار دارند به سطح هموار و یکسان تبدیل کرده و سپس قفسه های آرماتور را روی آن قرار می دهند و قالب بندی می کنند.

سپس بلوک سقفی به محل کارگاه آورده می شود. تیرچه ها را روی شناژها قرار دادند. پس از چیدن تیرچه ها بلافاصله یک بلوک در ابتدا و یک بلوک در انتهای تیرچه قرار می دهند تا فاصله یکسانی وجود داشته باشد قبل از کار گذاشتن بلوکها درون تیرچه ها ملات گچ و سیمان را به صورت دوغاب درست می کنند و بلوکها را روی صفحه پلاستیکی قرار می دهند و دوغاب را روی آنها ریخته و فضای خالی روی بلوکها را با این کار پر می کنند.

پس از آن چیدن تمامی بلوک ها انجام می شود. پس از گذاشتن تمام تیرچه ها طبق نقشه جای لوله گاز و لوله های محافظ برق را در دیوار درمی آوردند و بعد لوله ها را نصب کرده و البته قبل از اینکه بلوکها را بچینند شروع به شمع زدن زیر تیرچه می کنند بطوری که شمع ها را به فاصله ۱/۵ متری از همدیگر قرار می دهند.

زیر همه شمع ها را تخته ای می گذارند که به آن گوه گفته می شود که برای تنظیم ارتفاع شمع استفاده میشود و آنها را محکم می کند. بعد از گذاشتن شمعها بلوکهای بین تیرچه ها را چیده و در انتهای هر تیرچه که به علت اینکه نمیشود از بلوک ۳۰Cm استفاده کنیم از بلوک ۱۰cm استفاده می شود. در وسط تمام بلوکها و بصورت عمود بر تیرچه ها فضاهای خالی ۱۰cm را قرار داده و برای ایجاد شناژ مخفی و پس از آن ۱ تخته سپری می کنند و از دو میلگرد ۱۴ استفاده می کنند و برای میلگردهای افق و حرارت از آرماتور ۸ استفاده می شود و سپس عملیات بتن ریزی به ضخامت ۵ تا ۷ سانتیمتر انجام می شود.

انبار کردن سیمان

مصالحی مانند سیمان که به دو صورت فله و پاکتی موجود می باشد در کارگاه باید با روش درست انبار شود. برای جلوگیری از شلوغ شدن کارگاه معمولاً موارد مصرف شن و ماسه از قبل پیش بینی می شود و به صورت روزانه به کارگاه منتقل می شود.

در کارگاه ساختمانی محل‌های مشخص را برای دپو سیمان، ماسه، شن و غیره تعیین می کنند. برای دپو سیمان ابتدا یک سری بلوک در سطحی مربع شکل روی زمین می چینند تا کیسه های سیمان روی بلوکهای قرار گرفته که با زمین در ارتباط نباشد، بعد از قرار دادن کیسه های سیمان روی بلوکها، یک پلاستیک بزرگ روی کیسه ها می کشند تا در صورت بارندگی یا وجود رطوبت هوا کیسه های سیمان خراب نشود این محلها باید به میکسر دسترسی آسان داشته باشند و به راحتی و در کوتاهترین زمان ممکن به دستگاه میکسر رسانده شوند و بتن مورد نیاز تهیه شود.

آفت بتن (انقباض)

آفت بتن پدیده ای است که از لحظات شروع گیرش بتن آغاز و در طول زمان سخت شدن ادامه می یابد. آفت بتن در حقیقت یک نوع کاهش حجم است که در طول زمان اتفاق می افتد.

وقوع پدیده افت در اثر آب اضافی به کار رفته در ساخت بتن می باشد آب مورد نیاز جهت انجام واکنش شیمیایی سیمان ۲۵در صد وزنی سیمان است. یعنی اگر نسبت آب به سیمان را برابر ۲۵٪ در نظر بگیریم تمام این آب صرف واکنشهای شیمیایی می شود. ولی به دلیل حصول کارایی مطلوب آب را بین ۴٪ تا ۶٪ در نظر می گیرند که این آب اضافی مازاد بر ۲۵٪ آب در بتن باقی می ماند. در روزهای اول عمر بتن قسمتی از این آب اضافی براساس خاصیت موئینگی به سمت سطح بتن بالا آمده و تبخیر می شود بدین ترتیب جای آن خالی می ماند. به همین لحاظ بتن تمایل پیدا می کند که خودش آب را جمع کرده و حجم از دست رفته را پر کند. تا زمانی که بتن تر (تازه) باشد مانع و مشکلی جهت جمع شدن ندارد.

اما چنانچه بتن تا حدودی سفت شود دیگر محیط اجازه کاهش حجم را به آن نمی دهد لذا این تمایل به کاهش حجم به صورت تنش کششی بتن بسیار ناچیز است این پدیده موجب ترک خوردگی سطحی بتن می شود. بنابراین می توان در یک جمله گفت: آفت پدیده ای است که در اثر بکارگیری آب اضافی در ساخت بتن ایجاد شده و به صورت ترک های موئین در سطح بتن جلوه می کند. این ترک ها را گاهی از حدود یک تا دو هفته پس از بتن ریزی می توان در سطح بتن مشاهده کرد که با گذشت زمان تشدید میشود.

اکثراً ظهور آفت به صورت یک سری ترک های منظم به فاصله چندین متر (۴ الی ۶) متر بوده که هرچه بتن نامرغوب تر و نسبت آب به سیمان بیشتر باشد فاصله این ترک ها نزدیک تر است. آفت در بتن از پدیده های نامطلوب محسوب می شود از آن جهت که هم در سطح بتن ترک می اندازد و هم در قطعه تنش کششی ایجاد می کند.

برای کاهش آفت باید دو نکته را مورد توجه قرار داد :

۱- کاهش نسبت آب به سیمان

۲- افزایش مراقبت (مراقبت از بتن بخصوص در طول ۷ الی ۱۰ روز اولیه موجب کاهش افت می شود).

کرنش (تغییر طول نسبی) ناشی از آفت در بتن در محدوده ۳۰۰۰ تا ۷۰۰۰ است. در اثر این کرنش تمایل به کم شدن ابعاد در قطعه بتنی بوجود می آید لکن محیط این امکان را به قطعه سخت شده نمی دهد. لذا کرنش مذکور در بتن ایجاد تنش کششی کرده که پس از ترک خوردن بتن ممکن است قسمتی از ظرفیت باربری آرماتورها رانیز اشغال کند.

معمولا ۱۵ الی ۳۵ درصد آفت در همان دو هفته اول ۴۰ الی ۸۰ درصد آفت در سه ماهه اول و ۶۵ الی ۸۵ درصد آفت در یکسال اول اتفاق می افتد و بعد از ۳ الی ۵ سال آفت کاملا متوقف می شود.

عوامل موثر در آفت

(۱) میزان مصالح سنگی بکار رفته در ساخت بتن

هر چه مصالح سنگی به کار رفته در بتن بیشتر باشد میزان آفت کمتر است.

(۲) نوع مصالح سنگی

هر چه در ساخت بتن از مصالح سنگی مرغوب تری استفاده شود آفت کمتری اتفاق می افتد. آزمایش نشان داده که آفت یک نمونه بتن که از ماسه سنگ تهیه شده ۳ برابر آفت نمونه مشابه که از کوارتز تهیه شده است می باشد.

(۳) نسبت آب به سیمان

واضح است که هر چه آب کمتری در بتن باشد آفت کمتر است.

(۴) رطوبت محیط

آزمایش نشان داده که هر چه رطوبت محیط (به خصوص در روزهای اول) بیشتر باشد آفت کمتر است (بتن هایی که در مناطق خشک هستند آفت

بیشتری دارند و بالعکس بتن هایی که در مناطق مرطوب مثلا در کنار دریا هستند داری آفت کمتر هستند (لذا نتیجه می شود که مراقبت خوب از بتن کمک می کند که آفت بتن کمتر شود .

راههای مقابله با آفت

(۱) کم کردن عوامل تشدید کننده آفت

بکارگیری مصالح سنگی مرغوب و متراکم نمودن بتن.

(۲) استفاده از سیمان ضد آفت

سیمان ضد آفت همزمان با گیرش خود افزایش حجمی را در بتن ایجاد می کند که این افزایش حجم می تواند با کاهش حجم ناشی از آفت مقابله کند (البته این سیمان گران قیمت بوده و مصرف آن باید توجیح اقتصادی داشته باشد) .

(۳) استفاده از درزهای مناسب

یعنی بتن را در فواصل مناسب (مثلا ۵ متر به ۵ متر) توسط درزهای انقباض از هم جدا کنند . استفاده از درزهای انقباض کمک می کند که با استفاده از ضعفی که در فواصل معین ایجاد کرده ایم ترک ناشی از آفت دقیقا در محل دلخواه اتفاق بیفتد .

(۴) استفاده از آرماتور آفت (مثلا آرماتور آفت و حرارت)

این آرماتورها برای خنثی نمودن تنش های کششی ناشی از آفت در بتن به کار گرفته می شود .

در عمل اکثرا از آرماتورهایی موسوم به آرماتور آفت و حرارت استفاده می شود. آرماتورهایی هم برای تحمل تنش های ناشی از آفت و هم برای تحمل تنش های ناشی از حرارت به کار برده می شود . حداقل آرماتور آفت و حرارت ۲۰۰۰ تا ۱۸۰۰ سطح مقطع بتن است . آرماتورهای آفت را میتوان به صورت ساده در نظر گرفت .

خزش یا وارفتگی

خزش عبارت است از تغییر طول اجسام تحت تنش ثابت در طول زمان اگر قطعه ای تحت تنش قرار بگیرد در همان لحظه اول تغییر طولی خواهد داشت که به این تغییر طول تغییر طول آنی یا الاستیک گفته می شود. اگر همین قطعه تحت تنش ثابت نگهدای شود با گذشت زمان تغییر طول اضافی تری نسبت به تغییر طول اولیه خواهد داشت که به آن تغییر طول یا کرنش ناشی از خزش می گویند. کرنش ناشی از خزش معمولاً ۲ الی ۳ برابر کرنش اولیه است.

مسئله خزش از آنجا مورد توجه قرار می گیرد که متناسب با کرنش ناشی از خزش در بتن تنش ایجاد میشود و لذا اگر تنشی از خزش را در محاسبات اولیه وارد نکرده باشند ممکن است عضو بتنی تحت بار کمتری نسبت به بار طراحی بشکند.

عوامل موثر بر خزش

(۱) مقاومت فشاری بتن

هرچه مقاومت فشاری بتن بیشتر باشد خزش در آن کمتر است.

(۲) تنش وارد بر بتن

هر چه تنش وارده بتن بیشتر باشد خزش بیشتر خواهد بود.

(۳) رطوبت محیط

هر چه بتن مسن تر باشد و تحت بار قرار گیرد خزش در آن کمتر است.

راههای مقابله با خزش

- ۱- کم کردن عوامل تشدید کننده خزش (بتن را مرغوب تر ساخته و مقاومت فشاری بالاتری در نظر گرفته می شود).
- ۲- تعبیه آرماتورهایی که ناشی از خزش را جبران کند.
- ۳- افزایش رطوبت محیط اطراف بتن (از جمله مراقبت صحیح و خوب از بتن)

خستگی در بتن

اگر در قطعه ای که تحت بارهای متناوب قرار گرفته بطوری که هر یک از این بارها کمتر از مقاومت قطعه باشد شکست اتفاق بیفتد اصطلاحاً گفته میشود در اثر خستگی شکسته است. پدیده خستگی مخصوص بتن نبوده و در دیگر مواد از جمله فولاد نیز ممکن است خستگی اتفاق بیفتد. خستگی برای اولین بار در پل های فلزی کشف شد.

در سازه های بتن آرمه خستگی اکثراً در پلها اتفاق می افتد. اصولاً بارهایی که کمتر از ۵۰٪ مقاومت قطعه نزدیکتر نباشد خستگی در تعداد سیکل های کمتری از بار گذاری اتفاق می افتد.

روشهای مراقبت از بتن

در به عمل آوردن یا مراقبت سازنده بتن باید در طول ۷ الی ۱۰ روز اول از بتن به عمل آورد. هر چه در شروع مراقبت تاخیر شود سبب کاهش بیشتر در مقاومت ۲۸ روزه می شود.

در مراقبت از بتن دو مسئله زیر مورد توجه قرار گیرد:

۱- رطوبت کافی و مناسب

۲- دمای خوب و کافی

کنترل دما در هوای معمولی چندان ضرورتی ندارد ولی در هوای بسیار گرم و یا در هوای سردتر از ۴ درجه سانتیگراد باید تدابیر ویژه ای اتخاذ شود. مراقبت از بتن را می توان به طرق مختلف انجام داد که استفاده از هر یک از این روشها با توجه به نوع سازه بتنی و امکانات و شرایط کار متفاوت می باشد.

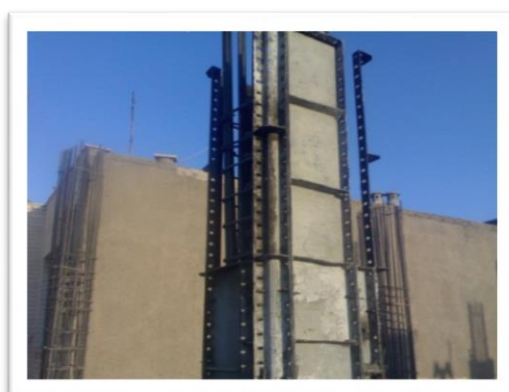
یکی از این روشها ایجاد برکه آب است بدین صورت که در طول دوره مراقبت همواره یک لایه آب به ضخامت ۵ الی ۱۰ سانتیمتر روی بتن باقی بماند. استفاده از این روش فقط برای سطوح تخت و افقی مناسب است.

فصل هفتم

اجزای اصلی ساختمان بتنی

ستون

بعد از بتن ریزی و سخت شدن آن ستون های از قبل بافته شده را به میلگردهای ریشه متصل می کنند که معمولا این کار ۳ تا ۴ روز بعد از بتن ریزی انجام می شود زیرا در غیر این صورت بتن خشک نشده و این کار باعث تکان خوردن میلگردهای ریشه از جای خود می شود و پی متلاشی می شود. برای تثبیت کردن ابعاد ستون و قالب بندی آن ابعاد ستون را در زیر ستون جای گذاری می کنند و سپس بر اساس آن ستون را به وسیله قالب چوبی و یا فلزی قالب بندی می کنند و به وسیله حداقل ۲ شمع آن را شاقول نگه می دارند. باید توجه داشت که شاقول بودن ستون ها بسیار مهم است.

انواع جک یا شمع ساختمانی

(۱) شمع های فلزی

این شمع ها معمولا برای مهار ستون و سقف کاربرد دارند. ارتفاع آنها ۴ متر است. این شمع ها دو تکه بوده و به وسیله نر و مادگی در درون هم قرار می گیرند و به وسیله یک پیچ مانند که در کمر آن ها قرار دارند تنظیم می شود.

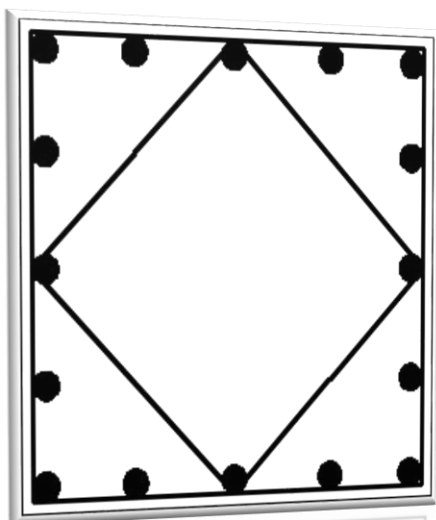
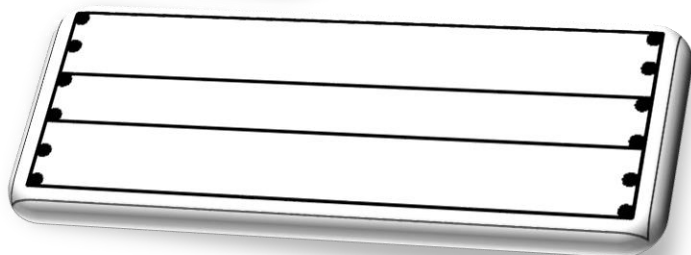
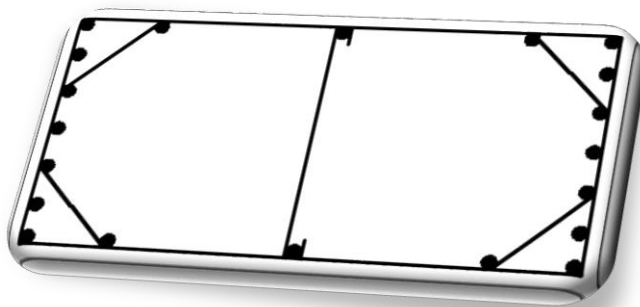

۲) شمع های چوبی

این شمع ها نیز مانند شمع های چوبی دارای ارتفاع ۴ متر است و دارای مقطع دایره شکل است و معمولاً از این نوع جک برای شمع بندی زیر سقف استفاده می شود.

انواع مقطع ستونها

در ساختمان های بتنی با توجه به طراحی و نظر مهندس آرشیتکت و مهندس محاسب ممکن مقطع های متفاوتی برای ستون ها در نظر گرفته شوند

شکل شماره ۱۱: انواع مقاطع ستونها

نکاتی در مورد ستون

۱- معولا بتن ستون را باید مقداری رقیق تر در نظر گرفت زیرا اگر بتن رقیق تر نباشد قالب به خوبی پر نمی شود و بتن کرم می شود.

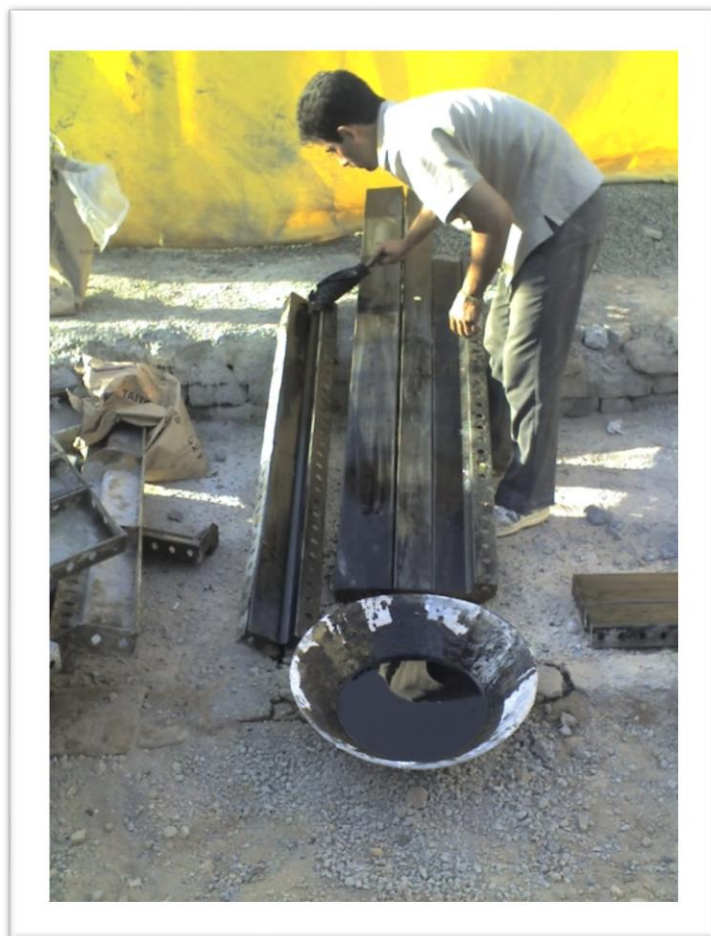
۲- برای رقیق تر کردن بتن آن را باید مقداری پر سیمان تر درست نمایند تا به واسطه حرارت سیمان بتن زودتر خشک شود.

۳- برای بتن ریزی ستون نباید بتن را از ارتفاع زیاد به داخل قالب بریزند زیرا این کار باعث جدا شدن دانه های بتن می شود. معمولا برای این کار قالب را نصفه بسته و بتن از آن ارتفاع به داخل ستون می ریزند و سپس بقیه قالب را می بندند

۴- برای این که بتن کرم نشود معولا در طول بتن ریزی علاوه بر ویریه کردن ستون با زدن ضربه به دیواره قالب باعث پر شدن فضای خالی در بدنه ستون می شود.

۵- قبل از بتن ریزی باید قالب ها را به وسیله روغن سوخته چرب کرد تا قالب ها به راحتی از ستون جدا شود. البته مقدار این روغن نباید زیاد باشد این عمل باعث می شود بدنه بتن ما بیش از حد چرب شده و باعث می شود که آب به داخل بتن هدایت نشود.

۶- ستون ها باید حداقل در دو طرف مهار شوند.

۷- حداقل مقطع ستون ۲۰ سانتیمتر است و همچنین نباید مساحت مقطع ستون ۶۰۰ سانتیمتر مربع کمتر باشد.

۸- حداقل قطر آرماتورهای طولی نباید از ۱۴ میلیمتر کمتر باشد.

۹- حداقل تعداد آرماتورها در ستون با مقطع مربع ۴ عدد و در مقطع دایره ۶ عدد است و در مقاطع چند ضلعی به تعداد اضلاع می باشد.

۱۰- حداکثر فاصله آرماتورهای طولی از همدیگر ۳۵ سانتیمتر است و حداقل فاصله آنها از همدیگر ۵ سانتیمتر است.

تیر

تیر قسمتی از ساختمان بتنی است که بین ستون ها قرار گرفته و به وسیله کلاف میلگرد به هم متصل می شوند. این تیرها بار سقف را تحمل کرده و آن را به ستون ها و ستون ها به پی و پی به زمین وارد می کند و اجرای صحیح آن از اهمیت زیادی برخوردار است. تیرهای بتنی اغلب دارای مقطع مستطیل و مربع می باشد

طریقه اجرا

اجرای تیرها بدین صورت که ابتدا شروع به بستن زیر آنها به وسیله تخته سه لایه یا هفت لایه می کنند. برای اجرای این کفی بندی ها ابتدا پروفیل های دایره (یا هر نوع پروفیلی با هر سطح مقطعی) شکل و یا چوب های دو تراش یا چهار تراش را بین ستونها اجرا می کنند و برای مهار این پروفیل ها یا چوب ها از سیم استفاده می کنند بدین صورت که چوب ها را به میلگردهای ریشه وصل کرده و سپس جک ها را در فواصل معین زیر چوب ها قرار می دهند و به وسیله سیم به هم متصل می کنند (در اینجا تراز کردن تیرها مورد توجه نیست).

بعد از اینکه جک ها را به چوب ها یا پروفیل ها محکم کردند تخته ها را به بالای آنها برده و به وسیله میخ به آنها محکم می کنند که معمولا برای این کار از میخ های ۶ به بالا استفاده می کنند.

پس از اینکه تخته ها را به چوب ها محکم کردند شروع به تراز کردن تیرهای می کنند. سپس میلگردها را مطابق نقشه برش داده و دو سر آن را خم می کنند و این میلگردها را به بالای سقف برده و بر روی کفی ها قرار می دهند. برای کلاف بندی تیرهای اصلی باید یک سری میلگرد در بالا و یک سری در پایین کلاف ها قرار دهند و بعد از مرتب کردن آنها خاموت ها را به داخل کلاف ها برده و به کلاف ها محکم می کنند.

نکات اجرایی تیرها

۱- حداقل شماره آرماتور های مصرفی در ردیف های بالا و پایین تیرها ۱۰ سانتیمتر می باشد.

۲- حداقل فاصله آرماتورها از همدیگر ۳ سانتیمتر می باشد.

۳- کلاف ها مستقیما بر روی کفی ها قرار نمی گیرند بلکه دارای حداقل ۱،۵ سانتیمتر هم پوشانی می باشد.

تمام آرماتورهای طولی در محل تلاقی به آرماتورهای عرضی با سیم آرماتوربندی نرم به هم متصل شوند.

حمل و نقل و انبار کردن تیرچه ها

حمل و نقل و انبار کردن تیرچه ها باید با دقت انجام شود زیرا در اثر کوچکترین بی احتیاطی در موقع حمل و نقل و یا انبار کردن آنها ممکن است تیرچه شکسته و یا ترک بخورد و در موقع نصب نیز ترکها مشاهده و در درازمدت موجب خسارت جبران ناپذیر بشود. در موقع حمل و نقل بهتر است از میلگردهای فوقانی بعنوان دستگیره استفاده شود و بهتر است که بوسیله دو نفر کارگر دوسر تیرچه گرفته شود. در موقع انبار کردن تیرچه ها باید زیر آنها کاملاً مسطح نموده و آنها را در کنار هم قرار دهیم آنگاه روی تیرچه های ردیف اول را حداکثر به فاصله یک متر به یک متر چوب چهار تراش قرار داده و تیرچه ردیف بعد را روی آن قرار دهیم البته باید دقت شود که کلیه چهار تراشهای هر ردیف در یک محور واقع شوند.

بعد از خریداری کردن و انتقال تیرچه ها به محل کارگاه به همین روش همه تیرچه ها انبار شده و البته به دستور مهندس کارگاه روزانه دو تا سه بار همه تیرچه ها را آب پاشی می کنند.

بلوک

بعد از انتقال تیرچه ها به محل کارگاه مجدداً به دستور مهندس کارگاه بلوکهای سقفی خریداری شد و به وسیله یک دستگاه کامیون به محل کارگاه انتقال داده می شوند.

بلوکهای مورد استفاده شده در سقفهای تیرچه بلوک معمولاً بتونی یا سفالی است و هیچ گونه باری را تحمل نمی کنند و فقط به عنوان قالب مورد استفاده قرار می گیرند.

بلوکهای سفالی از لحاظ وزن سبک تر بوده و بار کمتری را به ساختمان وارد می نمایند عرض بلوکها معمولاً ۴۰ سانتیمتر بوده گاهی نیز آنها را تا ۶۰ سانتی متر هم میسازند و ارتفاع آن تابع ضخامت سقف بوده و بین ۲۰ تا ۲۵ سانتیمتر است بلوک باید طوری طراحی شوند که به راحتی قابل حمل و نقل بوده و زائیده های تعبیه شده در آن به راحتی روی قسمت بتنی تیرچه قرار بگیرند.

ایجاد درز در بلوکهای سقفی باعث قفل و بست شدن بلوک با قسمت بتونی تیرچه می شود که این قفل و بست شدن تا زمان اجرای سقف از حرکت و جابجایی بلوکها در جهت عمود بر تیرچه و یا به سمت پایین جلوگیری می کند.

سقف

در ایران سقف های مختلفی وجود دارد که رایج ترین آنها سقف تیرچه بلوک یا دال بتنی یا بتن پیش ساخته می باشد . دال های پیش ساخته نیازی به

قالب ندارند ولی در مورد سقف های تیرچه بلوک یا دالهای بتونی ریخته شده در محل برای هر کدام احتیاج به قالب بندی مخصوص می باشد .

سقف های بتنی ریخته شده در محل نیاز به قالب بندی محکم تری می باشد معمولا از به هم میخ کردن تخته ها و تشکیل صفحه ای به ابعاد مورد نیاز استفاده می کنند که این تخته ها را روی دار بست های چوبی قرار داده آنگاه شبکه های آرماتور بندی را روی آن قرار میدهند و بتن ریزی انجام می شود .

بعد از اتمام کار هم سطح کردن دیوار دستور قالب بندی سقف توسط مهندس کارگاه داده شده و کارگران آرماتور بند شروع به انجام این کار می کنند.

عوامل تشکیل دهنده سقف

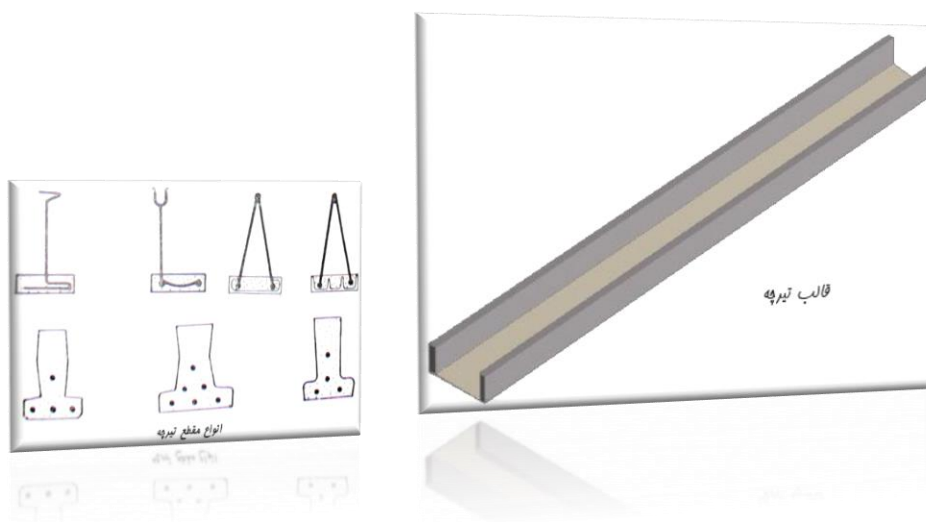
اجزای تشکیل دهنده سقف عبارتند از : تیرچه ، بلوک و یا یونولیت، میلگردهای ممان منفی ، ادکا، میلگرد حرارتی، کلاف عرضی یا درز ژنون و بتن.

تیرچه

تیرچه عبارتست از یک ردیف میلگرد در کف و یک سری میلگرد به صورت زیگزاگ در بالا که به میلگردهای کف جوش شده است. تیرچه معمولا اگر در کارگاه های بزرگ باشد در محل کارگاه برای صرفه جویی در هزینه ها درست می شود ولی اگر کارگاه کوچک باشد آن را به صورت آماده از بیرون تهیه می کنند. معمولا تیرچه ها دارای سه ردیف میلگرد در چپ پایین و یک سری میلگرد زیگزاگ که در اصطلاح به آن خرپا گفته می شود که آیا این خرپاها به وسیله یک میلگرد در بالا به هم متصل شده و از باز شدن آن جلوگیری می کند . میلگردهای فوقانی خرپا معمولا از میلگردهای ۸ یا ۱۰ یا ۱۲ آجدار بوده که در سقف قرار می گیرد. معمولا بتن مورد استفاده از تیرچه دارای عیار ۴۰۰ تا ۴۵۰ کیلوگرم می باشد و مصالح

سنگی آن از نوع ریز دانه می باشد و قالب آن دارای حدود ۱۰ سانتیمتر پهنا و ۴ سانتیمتر ارتفاع است.

برای انبار کردن تیرچه نیز نباید تیرچه ها را مستقیماً بالای هم قرار دهیم. معمولاً برای این کار از چوب های چهار تراش استفاده می کنند. بدین صورت که در بالای هر تیرچه و در فاصله حداکثر یک متر چوب چهار تراش قرار می دهند و ردیف دیگر تیرچه را در بالای آن قرار می دهند.

بلوک و یونولیت سقفی

بلوک های مورد استفاده در ساختمان معمولاً بتنی و یا سفالی است و هیچ گونه باری را تحمل نمی کند و فقط به عنوان قالب مورد استفاده قرار می گیرد و می توان بعد از بتن ریزی سقف آن را به وسیله چکش کند. بلوک های سفلی معمولاً وزن کمتری نسبت به بلوک های بتنی دارد و دارای عرض ۴۰ سانتیمتر بوده و بین ۲۰ تا ۲۵ سانتیمتر است و طوری طراحی می شود که به راحتی بر روی تیرچه قرار گیرد.

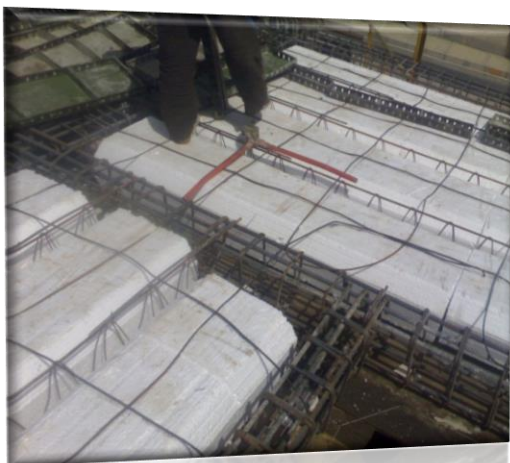
یونولیت ها نیز مانند بلوک ها فقط به عنوان قالب مورد استفاده قرار می گیرد و به علت وزن بسیار سبک تر نسبت به بلوک ها و قیمت ارزان تر بیشتر مورد توجه است و در ساختمانها استفاده می شود. ولی باید دقت داشت این یونولیت ها تا ۱۰ روز پس از ساخت در مقابل حرارت قرار نگیرند چون ممکن است به علت استفاده از مواد مخصوص که دارند دچار آتش سوزی شود. در زیر یونولیت ها شیارهایی وجود دارد که به علت چسبیدن بهتر گچ به سقف است.

مراحل اجرای سقف

بعد از ریختن ستون ها و باز کردن قالب ها شروع به اجرای سقف می کنند. برای این کار ابتدا ارتفاع کلیه ی ستون ها را بررسی کرده و سپس شروع

به بستن چوب های چهار تراش یا پروفیل بین ستون ها می کنند. برای بستن این چوب ها ابتدا آن را به وسیله سیم به آرماتورهای انتطار بسته و سپس زیر آنها جک ها را با فاصله حداکثر ۱/۲۰ متر می کنند.

سپس تخته های سه لایه را در بالای چوب های چهار تراش قرار می دهند و به وسیله میخ آنها را به هم محکم می کنند. بعد از این کار باید کلافهای تیرها را اجرا کرد که میلگردهایی که از قبل برش داده شده را بالا برده و بر روی تخته ها اجرا می کنند که یک سری در بالا و یک سری در پایین قرار می دهند و خاموتها را به مقدار معین بین دهانه ها قرار می دهند و سپس خاموتها را به میلگردها محکم می کنند و کلاف بافته شده را پایین می آورند و در فاصله حداقل ۵ سانتی متری تخته ها قرار می دهند. بعد از این کار تیرچه ها را کار می گذارند و یونولیت ها را بین تیرچه ها قرار می دهند و زیر تیرچه ها را اقدام به گذاشتن جک ها می کنند و سپس میلگردهای ممان منفی را در سقف قرار می دهند و میلگردهای حرارتی را کار می گذارند. بعد از این اقدام به قالب بندی سقف می کنند و بتن ریزی را انجام می دهند.

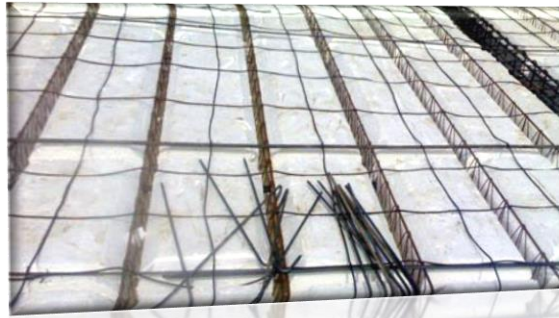

میلگردهای قابل استفاده در سقف

میلگردهای ممان منفی

اگر دو تیرچه به یک تیر یا شناژ ختم شوند میلگرد فوقانی تیرچه ها را بوسیله قطعه میلگردی به طول ۲ تا ۲/۵ متر به همدیگر متصل می کنند قطر این میلگردها بوسیله محاسبه تعیین می شود و معمولا از میلگردی به قطر ۸ یا ۱۰ یا ۱۲ استفاده می شود .

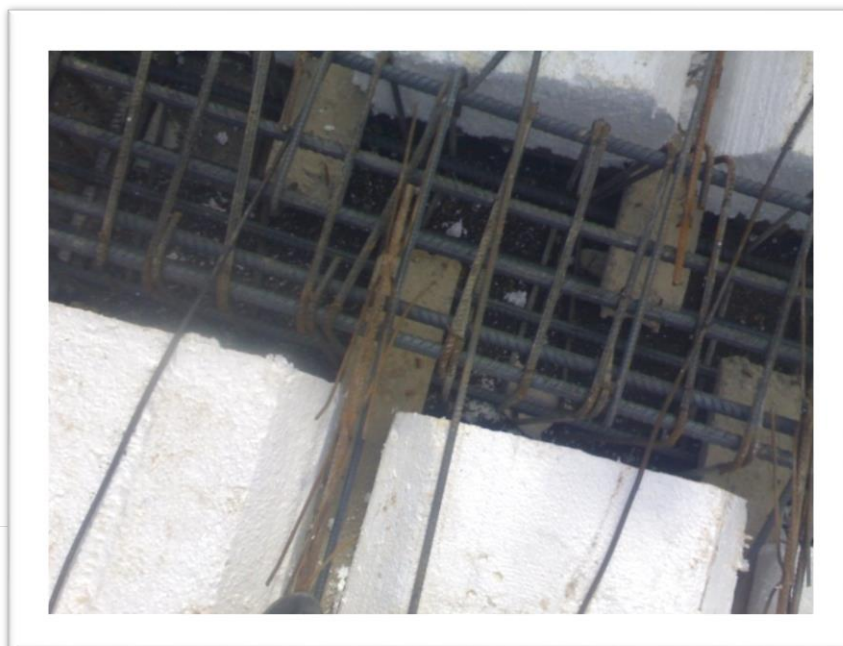
در آخرین دهانه ای که تیرچه به یک تیر یا شناژ ختم می شود نیز میلگردی را بصورت گونیا خم نموده و قسمت کوتاه گونیا را داخل آهنهای تیر یا میلگردهای تیر بتونی قرار داده و قسمت مستقیم را روی میلگرد فوقانی تیرچه گذاشته و چند جای آنرا با سیم ارماتور بندی می بندند به این قطعات میلگرد ممان منفی میگویند . استفاده از میلگردهای ممان منفی در سقفهای تیرچه بلوک الزامی است .

ميلگردهای حرارتی

بعد از اتمام سقف و گذاشتن کلیه آهنهای یک سری میلگرد در جهت عمود بر میلگردهای بالای تیرچه به فاصله تقریبی ۲۵ الی ۴۰ سانتیمتر قرار می دهند که قطر این میلگردها به وسیله محاسبه تعیین می شود و معمولا میلگردی با قطر ۶ یا ۸ یا ۱۰ میلیمتر می باشد .

به این آهنها میلگرد حرارتی می گویند . این میلگردها باید به کلیه آهنهای تیرچه بوسیله سیم آرماتوربندی بسته شوند .

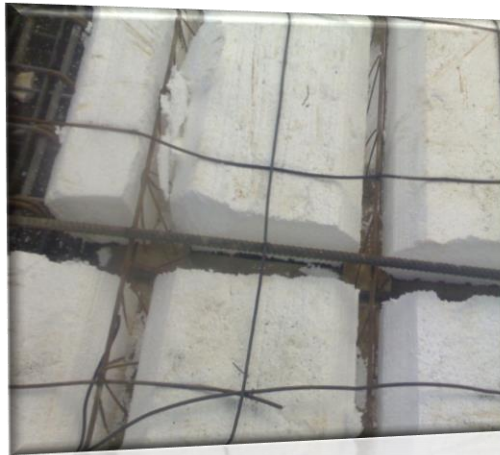

کلاف عرضی (شناژ مخفی)

استفاده از کلاف عرضی در سقفهای تیرچه بلوک الزامی می باشد. از دهانه های ۴/۲ متر به بالا و در وسط دهانه بین بلوکها و عمود بر جهت تیرچه فاصله ای در حدود حداقل ۱۰ سانتی متر را در نظر می گیرند و زیر این فاصله را تخته بندی می کنند.

درون این فاصله حداقل ۲ میلگرد به قطر ۱۰ میلیمتر یکی بالا و یکی در پایین قرار می دهند میلگرد بالا را به میلگردهای بالایی تیرچه می بندند و میلگرد پایینی را هم به آهنهای مارپیچ تیرچه متصل می نمایند و این فضای بوجود آمده بعد از آنکه بوسیله بتن پر می شوند مانند تیری عمود بر تیرچه ها قرار گرفته و در مقابل ممان های بوجود آمده در وسط تیرچه مقاومت خواهد نمود.

به این تیر تعبیه شده در وسط تیرچه ها کلاف عرضی یا شناژ مخفی می گویند. برای دهانه های بیش از ۶ متر دو عدد کلاف عرضی با فاصله های مساوی در نظر گرفته می شود. برای اطمینان بیشتر بهتر است کلاف عرضی را از دهانه های ۲/۵ متر به بالا ایجاد نماییم.

قلاب اتصال

برای جلوگیری از حرکت سقف در اثر نیروی زلزله میلگردی را که قطر آن با محاسبه تعیین میشود و معمولا از میلگرد ۱۲ یا ۱۴ می باشد خم می کنند و بوسیله آن تیرچه ها را به شناژ افقی روی سقف متصل میکنند.

بتن ریزی سقف

پس از چیدن تیرچه ها و بلوکها و بستن میلگردهای ممان منفی و میلگردهای حرارتی و گذاشتن قلاب اتصال و ایجاد شناژ مخفی نوبت به عملیات بتن ریزی سقف می رسد.

قبل از بتن ریزی یک بار دیگر کلیه آرماتورهای سقف توسط مهندس کارگاه کنترل می شود و بیشتر دقت می شود که فاصله آرماتورها از همدیگر بصورت یکنواخت باشد بعد از کنترل فاصله آرماتورها از همدیگر اقدام به بتن ریزی می شود .

ضخامت بتن روی سقف باید کاملاً یکنواخت باشد و در ضمن بتن ریزی و قبل از آنکه بتن کاملاً سخت شود روی آنرا بوسیله ماله کشی صاف و تخت می کنند روز قبل از بتن ریزی به دستور مهندس کارگاه یک دستگاه کامیون مسئول آوردن مصالح لازم از قبیل شن و ماسه به محل کارگاه می شود.

روز بتن ریزی دو نفر کارگر شن و ماسه و سیمان را بوسیله فرغون درون میکسر می ریزد و یک نفر کارگر که مسئول هدایت میکسر است آب را به وسیله سطل درون دستگاه می ریخت البته تعداد سطل های آب در ابتدای شروع کار توسط مهندس کارگاه تعیین می شود. بعد از آماده کردن بتن آن را بوسیله دستگاه بالابریه محل بتن ریزی روی سقف انتقال می دهند و پس از ریختن بتن در محلهای مربوطه توسط یک دستگاه ویراتور بتن ریخته شده را ویریه می کردند. در انتها نیز یک نفر بتن ریخته شده را ماله کشی می کند تا سطحی صاف و هموار بوجود می آورد .

فصل هشتم

نازک کاری

دیوار چینی

برای انجام عملیات دیوار چینی ابتدا استاد کار شمشه را در دو طرف یک دیوار شاقول و سپس گچ زده و بوسیله یک نخ به دو شمشه به ارتفاع ۱۵ الی ۱۷ سانتیمتر از سطح کرسی سفت می کند و یک کارگر هم که فقط موظف است ملات را با یک فرغون پیش استاد کار ببرد و با ییل ملات را جلوی دست استاد کار روی سطح کرسی (دیوار) می ریزد و استاد کار ملات را روی دیوار بوسیله کمچه پهن می کند و بلوکها را یکی یکی روی ملات می گذارد و فشار می دهد تا بلوکها درون ملات قرار گیرند.

پس از اینکه بلوکها در ملات قرار می گرفتند یک نفر کارگر مقداری قلوه سنگ به دست استاد کار می دهد و او نیز قلوه سنگها را درون بلوکها می ریزد البته قلوه سنگها همه فضای بلوک را پر نمی کنند و به همین دلیل فضاهای باقی

مانده را بوسیله ملات ماسه سیمان پر می کنند و سطح بلوک را کاملاً صاف می کنند تا برای رج بعدی یا ردیف بعدی آماده شود.

کل کار تقسیم بندی شده و به صورتی که یک کارگر فقط مسئول آماده کردن ملات و آوردن آن با فرغون است و کارگر دیگری هم مسئول آوردن قلوه سنگ با فرغون است و کارگری دیگر هم بوسیله فرغون بلوکها را نزدیک کار می برند و به دست استاد کار می دهند. هر رج که تمام می شود استاد کار نخ را که از قبل برای صاف گذاشتن و در یک امتداد قرار دادن بلوکها بسته و به اندازه یک بلوک بالا می آورد و مجدداً بر روی بلوکها ملات پهن می کند و بلوک دیگری را روی آن می چیند.

این کار را تا زمانی انجام می دهند که دستشان به محل گذاشتن بلوکها برسد و سپس برای تسلط بیشتر اقدام به درست کردن چوب بست می کنند.

نحوه ساخت چوب بست به این روش می باشد که ابتدا چند بلوک را روی هم قرار می دهند و یک تخته پهن را روی آن گذاشتند که این روش ساده ترین روش ساخت چوب بست می باشد البته یکی از مزایای ساخت این مدل چوب بست ساخت سریع آن می باشد در ضمن این نوع چوب بست به سهولت قابل انتقال به محلی دیگر از کارگاه می باشد.

شمشه گیری

پس از اتمام عملیات اجرای سقف معمولا تمام دیوارهای بیرون ساختمان را شمشه گیری می کنند .

بوسیله شمشه گیری تمام سطح دیوار را در یک سطح قرار می دهند. این کار بدین صورت انجام می گیرد که ابتدا با چشم بلندترین نقطه دیوار را معین می کنند و سپس با ملات ماسه و سیمان یا گچ و خاک نقطه صافی را در آن

محل ایجاد می کنند و بعد این نقطه را با شاغول به پایین دیوار منتقل می کنند و سطح کوچکی نیز هم بار آن با گچ در پایین دیوار ایجاد می کنند آنگاه در گوشه دیگر دیوار نقطه ای را انتخاب کرده و باز با گچ یا ملات ماسه سیمان نقطه صافی را در آن ایجاد می کنند حال سه نقطه داریم که طبق اصول هندسی می توان بر آن سطحی را عبور داد پس از ایجاد نقاط مورد نیاز در دیوار شمشه صافی را انتخاب کرده و به دو نقطه همسطح و در امتداد یک شاغول متکی می نمایند و با ملات پشت آنرا پر می نمایند بدین وسیله روی دیوار خطی به پهنای چند سانتی متر و به طول دیوار ایجاد می نمایند و این عمل را هر یک متر به یک متر تکرار می کنند و آنگاه بین این خطوط را با ملات ماسه سیمان پر می کنند. به این کار در اصطلاح شمشه گیری می گویند.

قبل از اجرای عملیات شمشه گیری می بایست حتما لوله کشی برق انجام شده باشد زیرا در این صورت به مقدار قابل توجه از کند کاری برای عبور لوله برق و در نتیجه هزینه آن کاسته می شود.

کف سازی

بعد از عملیات شمشه گیری عملیات ساخت کف همه اتاقها و حیاط اجرا می شوند. اصولا کف سازی در آن قسمت از ساختمان انجام می شود که سطح مفید اطاق هاسالن ها و سرویس ها و انبارها را تشکیل می دهد.

با توجه به محل استفاده کف سازی انواع مختلف دارد مخصوصا برای آخرین قشر کف سازی واحدهای مسکونی انواع مصالح از قبیل موزاییک و انواع سنگ و یا کاشی های لعابی و یا انواع پارکت و کف پوش ها وجود دارد.

برای اجرای عملیات کف سازی چنانچه ساختمان احداث شده در زمینهای خاک دستی و یا زمینهای سست باشد برای جلوگیری نشست های احتمالی زمین کف اطاق ها ابتدا خاک آنجا را می کوبند و سپس اقدام به اجرای کف می کنند.

سفید کاری یا کف مال گچ

این عملیات مخصوص دیوارهای داخل ساختمان می باشد. کف مال گچ به عنوان پیش زمینه ای برای نازک کاری یا کشته کشی محسوب می باشد. به علت زود گیر بودن ملات گچ آنرا به مقدار کم در استانبولی می سازند.

در موقع ساخت ملات گچ ابتدا باید درون استانبولی مقداری آب ریخته سپس پودر گچ را درون آب استانبولی پاشید تا تمام ذرات گچ در مجاورت آب قرار گرفته و ترشوند آنگاه آنرا با مالیه روی دیوارهای داخل ساختمان می کشند بطوری که سطح کاملاً صاف و یکنواختی ایجاد شود. انجام این کار را در اصطلاح کف مال گچ می گویند.

کشته کشی یا نازک کاری

به علت زود گیر بودن گچ نمی توان سطح آن را کاملاً صاف نمود بدین علت بعد از سفید کاری و قبل از آنکه ملات گچ خشک شود روی آن رایک ورقه گچ کشته به ضخامت تقریباً یک میلیمتر می کشند تا سطحی کاملاً صاف بوجود آید.

ملات کشته گچ را بدین طریق تهیه می کنند که ابتدا گچ را از الک بسیار ریز گذرانده آنگاه آنرا مانند تهیه گچ معمولی روی آب می پاشند و بوسیله هم زدن ملات با دست مانع سخت شدن آن میشوند. این کار را چند دقیقه ادامه داده تا گچ حد اکثر ازدیاد حجم خود را بدست آورد. این ملات کاملاً یکنواخت بوده و هرگز سخت نمی شود (خشک شدن یا سخت شدن دو مقوله جداگانه هستند) بلکه در اثر تبخیر سطحی خشک می شود.

با اتمام عملیات سفید کاری کار اجرای ساختمان به پایان رسیده و عملیات سیم کشی برق ولوله کشی شروع می شود.

فصل نهم

نکات اجرایی ساختمان

نکات اجرای در اجرای ساختمان‌های بتنی

۱. برای اندازه گیری عملیات خاکی در متره و برآورد از واحد متر مکعب استفاده می شود.
۲. آجر خطائی ، آجری است که در اندازه‌های $۲۵ \times ۲۵ \times ۵$ سانتیمتر در ساختمانهای قدیمی برای فرش کف حیاط و غیره بکار می رفت.
۳. چنانچه لازم باشد در امتداد دیواری با ارتفاع زیاد که در حال ساختن آن هستیم بعد از دیوار دیگری ساخته شود باید لاریز انجام دهیم.
۴. هر گاه ابتدا و انتهای یک دیوار در طول دیوار دیگری به هم متصل شود ، به آن دیوار در تلاقی گفته می شود.
۵. در ساختمانهای مسکونی (بدون زیرزمین) روی پی را معمولا بین ۳۰ تا ۵۰ سانتی متر از سطح زمین بالاتر می سازند که نام این دیوار کرسی چینی است.
۶. قوس دسته سبدي دارای زیبایی خاصی بوده و در کارهای معماری سنتی استفاده می شود.
۷. حداقل ارتفاع سرگیر در پله ۲ متر می باشد.
۸. ویژگیهای سقف چوبی:
 - الف) قبلا عمل کلاف کشی روی دیوار انجام می گیرد .
 - ب) عمل تراز کردن سقف در کلاف گذاری انجام می شود .
 - ج) فاصله دو تیر از ۵۰ سانتیمتر تجاوز نمی کند تیرها حتی الامکان هم قطر هستند.
۹. گچ بلا نشه کند گیر بوده ولی دارای مقاومت زیاد مانند سیمان سفید است.
۱۰. به سیمان سفید رنگ معدنی اکسید کرم اضافه می کنند تا سیمان سبز به دست آید.
۱۱. سنگ جگری رنگ که سخت ، مقاوم و دارای رگه های سفید و در سنج و خرم آباد فراوان است.
۱۲. دستگاه کمپکتور ، دستگاهی است که فقط سطوح را ویریه می کند ، زیر کار را آماده و سطح را زیر سازی می کند.
۱۳. عمل نصب صفحات فلزی (بیس پلیتها) در زمان ۴۸ ساعت بعد از بتن ریزی صورت می گیرد.
۱۴. زمانی که خاک (زمین) بسیار نرم بوده و مقاومت آن کمتر از یک کیلوگرم بر سانتیمتر مربع باشد از فونداسیون پی صفحه ای استفاده می گردد.
۱۵. قطر دایره بتن خمیری ، بر روی صفحه مخصوص آزمایش آب بتون ، حدود ۳۰ تا ۳۵ سانتیمتر می باشد.

۱۶. حدود درجه حرارت ذوب شدن خاک آجر نسوز ۱۶۰۰ درجه می باشد.
۱۷. نام آجری که از ضخامت نصف شده باشد ، آجر نیم لایی نامیده می شود.
۱۸. نام دیوارهای جداکننده و تقسیم پارتیشن نام دارد.
۱۹. عمل برداشتن خاک کف اطاق و ریختن و کوبیدن سنگ شکسته بجای آن را بلوکاژ می گویند.
۲۰. زمین غیر قابل تراکم هوموسی نامیده می شود.
۲۱. عمق پی های خارجی یک ساختمان در مناطق باران خیز حداقل ۵۰ سانتیمتر است.
۲۲. نام فضای موجود بین دو ردیف پله چشم نامیده می شود.
۲۳. در سقف های چوبی حداکثر فاصله دو تیر ۵۰ سانتیمتر است.
۲۴. سیمان نوع اول برای دیوارها و فونداسیونهای معمولی استفاده میگردد.
۲۵. اکسید آهن را برای تهیه سیمان قرمز رنگ ، با کلینگر سیمان سفید آسیاب می کنند.
۲۶. نام دیگر لوله های سیاه بدون درز مانسمان نام دارد.
۲۷. سریعترین و عملی ترین وسیله اجرای اتصالات ساختمان ، پلها و نظایر جوش می باشد.
۲۸. حداقل درجه حرارت برای بتن ریزی ۱۰ درجه می باشد.
۲۹. ضخامت اندود سقف با ملات گچ و خاک باید بین ۱ تا ۲ سانتیمتر باشد.
۳۰. اندود زیر قیروگونی ، ماسه سیمان است.
۳۱. چنانچه گودبرداری از سطح زمین همسایه پائین تر باشد ، حداکثر فاصله شمعها ۲/۵ متر می باشد.
۳۲. در پی کنی های کم عمق در زمین های ماسه ای حدود زاویه شیب ۳۰ تا ۳۷ درصد می باشد.
۳۳. برای ایجاد مقاومت مناسب در طاق ضربی حداقل خیز قوس باید ۳ سانتیمتر باشد.
۳۴. لوله های مانسمان سیاه و بدون درز ، گاز رسانی .
۳۵. در بتن ریزی دیوارها و سقفها ، صفحات قالبی فلزی مناسب ترند.
۳۶. از اسکدپیر برای خاکبرداری ، حمل ، تخلیه و پخش مواد خاکی استفاده می گردد.
۳۷. اتصال ستون به فونداسیون به وسیله ادکا انجام می گیرد.
۳۸. برای لوله کشی فاضلاب بهتر است از لوله چدنی استفاده گردد.
۳۹. پر کردن دو یا سه لانه از تیر آهن لانه زنبوری در محل تکیه گاهها جهت ازدیاد مقاومت برشی است.

۴۰. بهترین و با استفاده ترین اتصالات در اسکلت فلزی از نظر استحکام و یک پارچگی اتصالات با جوش است.
۴۱. ارتفاع کف داربست جهت اجرای طاق ضربی تا زیر تیر آهن سقف برابر است با قدبنا+۵ سانتیمتر.
۴۲. در ساختمانهای مسکونی کوچک (یک یا دو طبقه) قطر داخلی لوله های گالوانیزه برای آب رسانی باید ۱/۲ اینچ باشد.
۴۳. وجود سولفات سدیم، پتاسیم و منیزیم محلول در آب پس از ترکیب با آلومینات کلسیم و سنگ آهک موجود در سیمان سبب کم شدن مقاومت بتون می گردد.
۴۴. زمان نصب صفحات بیس پلیت معمولاً باید ۴۸ ساعت پس از بتن ریزی فونداسیون انجام شود.
۴۵. برای ساخت بادبند بهتر است از نبشی، تسمه، ناودانی و میلگرد استفاده گردد.
۴۶. هدف از شناژبندی کلاف نمودن پی های بنا به یکدیگر و مقاومت در برابر زلزله می باشد.
۴۷. سقفهای کاذب معمولاً حدود ۳۰ تا ۵۰ سانتیمتر پایین تر از سقف اصلی قرار می گیرد.
۴۸. قلاب انتهایی در میلگردهای یک پوتر بتنی برای عامل پیوند بیشتر آرماتور در بتن می باشد.
۴۹. حد فاصل بین کف پنجره تا کف اطاق را دست انداز پنجره میگویند.
۵۰. در ساخت کفراژ ستونها، قالب اصلی ستون بوسیله چوب چهارتراش مهار می گردد.
۵۱. طول پله عبارت است از جمع کف پله های حساب شده با احتساب یک کف پله بیشتر.
۵۲. آجر جوش بیشتر در فونداسیون مورد استفاده قرار می گیرد.
۵۳. اثر زنگ زدگی در آهن با افزایش قلیائیت در فلز نسبت مستقیم دارد.
۵۴. از امتیازات آجر لعابی صاف بودن سطوح آن، زیبایی نما، جلوگیری از نفوذ آب می باشد.
۵۵. در کوره های آجرپزی بین خشتها صفحه کاغذی قرار می دهند.
۵۶. بهترین نمونه قطعات کششی ضلع تحتانی خرپاها می باشد.
۵۷. تیرهای بتن آرمه، خاموتها (کمربندها) نیروی برشی را خنثی می کنند.
۵۸. چسبندگی بتون و فولاد بستگی به اینکه آرماتورهای داخل بتون زنگ زده نباشد.
۵۹. شیره یا کف بتون زمانی رو می زند که توسط ویره کردن هوای آزاد داخل بتون از آن خارج شده باشد.
۶۰. آلونک در اثر وجود دانه های سنگ آهن در خشت خام در آجرها پدیدار می گردد.
۶۱. خشک کردن چوب به معنی گرفتن شیره آن است.

۶۲. لغاز به معنی پیش آمدگی قسمتی از دیوار.
۶۳. مقدار کربن در چدن بیشتر از سرب است.
۶۴. لوله های آب توسط آهک خیلی زود پوسیده می شود.
۶۵. آجر سفید و بهمنی در نمای ساختمان بیشترین کاربرد را دارد.
۶۶. آجر خوب آجری است که در موقع ضربه زدن صدای زنگ بدهد.
۶۷. لاریز یعنی ادامه بعدی دیوار بصورت پله پله اتمام پذیرد.
۶۸. کرم بندی همیشه قبل از شروع اندود کاری گچ و خاک انجام می گیرد.
۶۹. برای خم کردن میلگرد تا قطر ۱۲ میلیمتر از آچار استفاده می گردد.
۷۰. اسپریس یعنی پاشیدن ماسه و سیمان روان و شل روی دیوار بتونی.
۷۱. برای دیرگیری گچ ساختمانی از پودر آهک شکفته استفاده می گردد.
۷۲. مشتی یعنی ایجاد سوراخهایی در سطح خارجی دیوارها جهت ساختن داربست.
۷۳. بتن معمولاً پس از ۲۸ روز حداکثر مقاومت خود را به دست می آورد.
۷۴. پیوند هلندی از اختلاط پیوندهای کله راسته و بلوکی شکل می گیرد.
۷۵. وجود بند برشی در پیوند مقاومت دیوار را ضعیف می کند.
۷۶. کاملترین پیوند از نظر مقاومت در مقابل بارهای فشاری وارده پیوند بلوکی می باشد.
۷۷. قپان کردن در اصطلاح یعنی شاقولی نمودن نبش دیواره.
۷۸. خط تراز در ساختمان برای اندازه برداریهای بعدی و مکرر در ساختمان است.
۷۹. ضخامت و قطر کرسی چینی در ساختمانها بیشتر از دیوارهاست.
۸۰. پارتیشن میتواند از جنس چوب، پلاستیک و فایبرگلاس باشد.
۸۱. از دیوارهای محافظ برای تحمل بارهای افقی و مایل استفاده می شود.
۸۲. ملات باتارد از مصالح ماسه، سیمان و آهک ساخته می شود.
۸۳. مقدار عمق سطوح فونداسیونها از زمین طبیعی در همه مناطق یکسان نیست.
۸۴. ملات ساروج از مصالح آهک، خاکستر، خاک رس، و ماسه بادی ساخته می شود.
۸۵. ملات در دیوار چینی ساختمان حکم چسب را دارد.
۸۶. ملات آبی اگر بعد از ساخته شدن از آب دور نگهداشته شود فاسد می گردد.
۸۷. در مجاورت عایقکاری (قیروگونی) از ملات ماسه سیمان استفاده می شود.
۸۸. برای ساخت ملات باتارد آب + سیمان ۲۵۰ + آهک ۱۵۰ + ماسه .

۸۹. پیه دارو ترکیبی از مصالح آهک ، خاک رس ، پنبه .
۹۰. ابعاد سرندهای پایه دار ۱ تا ۱/۵ عرض و طول ۱/۵ تا ۲ متر .
۹۱. معمولا برای کرم بندی دیوارهای داخلی ساختمان (طاقها) از ملات گچ و خاک استفاده می شود.
۹۲. طرز تهیه گچ دستی یا گچ تیز عبارت است از مقداری آب + گچ با اضافه مقداری سریش.
۹۳. وجود نمک در ملات کاه گل موجب میشود که در آن گیاه سبز نشود.
۹۴. هنگام خودگیری حجم گچ ۱ تا ۱/۵ درصد اضافه می شود.
۹۵. گچ کشته یعنی گچ الک شده ورز داده + آب.
۹۶. اندوذهای شیمیایی در سال ۱۹۴۸ کشف شد که ترکیب آن پرلیت ، پنبه نسوز مواد رنگی و میکا می باشد که بعد از ۸ ساعت خشک میشوند و بعد از دو تا سه هفته استحکام نهایی را پیدا می کنند و در مقابل گرما ، سرما و صدا عایق بسیار خوبی هستند.
۹۷. سرامیک بهترین عایق صوتی است ، زیرا سلولهای هوایی بسته ای دارد که ضخامت آن ۶ تا ۱۰ میلیمتر است.
۹۸. آکوسیت نیز عایق خوبی برای صداست.
۹۹. اندازه سرندهای چشم بلبلی ۵ میلیمتر است.
۱۰۰. سرند سوراخ درشت به سرند میلیمتری مشهور است.
۱۰۱. اندوذهای هوایی یعنی اندودی که در مقابل هوا خودگیری خود را انجام می دهند.
۱۰۲. ترکیب اندود تگرگی یا ماهویی پودر سفید سنگ + سیمان رنگی + آب (در حالت شل) می باشد.
۱۰۳. وقتی با سنگ سمباده و آب روکار سیمانی را می شویند تا سنگهای الوان خود را نشان دهند به اصطلاح آب ساب شده می گویند.
۱۰۴. کار شیشه گذاری در آب ساب و شسته انجام می گیرد.
۱۰۵. فرق اندود سقف در فضاهای بسته (مانند طاق) این است که اندود سقف سبک و دیوارها معمولی می باشد.
۱۰۶. مهمترین عامل استفاده از اندود در سقف های چوبی محافظت از آتش سوزی می باشد.
۱۰۷. سقفهایی با تیر آهن معمولی طاق ضربی و بتنی مسلح در درجه حرارت ۴۰۰ تا ۵۰۰ درجه تغییر شکل پیدا می کنند.

۱۰۸. ضخامت اندود گچ و خاک حدوداً ۲ سانتیمتر است.
۱۰۹. توفال تخته ۳۰ تا ۴۰ سانتیمتری که تراشیده و سبک است.
۱۱۰. علت ترک اندود در سقفهای چوبی افت تیرهاست.
۱۱۱. سقف کاذب در مقابل گرما، سرما، رطوبت و صدا عایق خوبی به حساب می آید.
۱۱۲. در زیر سازی سقف جهت اجرای اندود در کنار دریا از نی بافته شده بیشتر استفاده مس شود.
۱۱۳. توری گالوانیزه در نگهداری پشم شیشه در سقفهای سبک، سطح دیوارهای قیراندود و سطح تیرآهنهای سقف کاربرد دارد.
۱۱۴. مصرف میلگرد جهت اجرای زیر سازی سقفهای کاذب ۹ عدد در هر متر مربع می باشد.
۱۱۵. موارد اصلی استفاده از سقفهای کاذب بیشتر به منظور کم کردن ارتفاع، عبور کانالها و لوله ها و زیبایی آن می باشد که شبکه آن حتما باید تراز باشد.
۱۱۶. بهتر است در سقفهای بتونی میله های نگهدارنده سقف کاذب قبل از بتن ریزی کار گذاشته شود.
۱۱۷. در سقفهای کاذب مرتبط با هوای آزاد (مانند بالکن) اندود گچ + و آهک استفاده می شود.
۱۱۸. شالوده در ساختمان یعنی پی و فونداسیون.
۱۱۹. ابعاد پی معمولاً به وزن بنا و نیروی وارده، نوع خاک و مقاومت زمین بستگی دارد.
۱۲۰. در نما سازی سنگ، معمولاً ریشه سنگ حداقل ۱۰ سانتیمتر باشد.
۱۲۱. در فشارهای کم برای ساخت فونداسیونهای سنگی از ملات شفته آهک استفاده می شود و برای ساخت فونداسیونهایی که تحت بارهای عظیم قرار می گیرند از ملات ماسه سیمان استفاده می شود.
۱۲۲. در ساختمان فونداسیونهای سنگی پر کردن سنگهای شکسته را میان ملات اصطلاحاً پر کردن غوطه ای می نامند.
۱۲۳. پخش بار در فونداسیون سنگی تحت زاویه ۴۵ درجه انجام می گیرد.
۱۲۴. در ساختمانهای آجری یک طبقه برای احداث فونداسیون اگر از شفته آهکی استفاده شود اقتصادی تر است.
۱۲۵. در پی های شفته ای برای ساختمانهای یک تا سه طبقه ۱۰۰ تا ۱۵۰ کیلو گرم آهک در هر متر مکعب لازم است.
۱۲۶. اصطلاح دو نم در شفته ریزی یعنی تبخیر آب و جذب در خاک.

۱۲۷. معمولا سنگ مصنوعی به بتن اطلاق می شود.
۱۲۸. زاویه پخش بار فنداسیون بتنی نسبت به کناره ها در حدود ۳۰ تا ۴۵ درجه می باشد.
۱۲۹. بتن مگر برای پر کردن حجمها و مستوی کردن سطوح کاربرد دارد.
۱۳۰. مهمترین عمل ویبراتور دانه بندی می باشد.
۱۳۱. معمولا بارگذاری در قطعات بتنی بجز تاوه ها پس از هفت روز مجاز می باشد.
۱۳۲. از پی منفرد بیشتر در زمینهای مقاوم استفاده می شود.
۱۳۳. بتون مسلح یعنی بتن با فولاد.
۱۳۴. از نظر شکل قالببندی برای فونداسیونها قالب مربع و مسطیل مقرون به صرفه می باشد.
۱۳۵. پی های نواری در عرض دیوارها و زیر ستونها بکار می رود و در صورتیکه فاصله پی ها کم باشد و با دیوار همسایه تلاقی نماید پی نواری بیشترین کاربرد را دارد.
۱۳۶. در آسمان خراشها، معمولا از پی ژنرال فونداسیون استفاده می شود و وقتی از این نوع پی در سطحی بیش از سطح زیر بنا استفاده شود زمین مقاوم و بارهای وارده بیش از تحمل زمین است.
۱۳۷. هرگا فاصله پی ها از هم کم بوده یا همدیگر را بپوشند یا یک از پی ها در کنار زمین همسایه قرار گیرد از پی های مشترک استفاده می شود.
۱۳۸. اصطلاح ژوئن درز انبساط است.
۱۳۹. میتوان به جای دو پی با بار مخالف از پی دوزنقه ای استفاده کرد.
۱۴۰. بهترین و مناسب ترین نوع پی در مناطق زلزله خیز پی رادیه ژنرال است.
۱۴۱. در اجرای شناژبندی جهت اتصال به فونداسیون معمولا شناژها از بالا و پایین همسطح هستند.
۱۴۲. در کفراژبندی پی چهار گوش از نظر سرعت و اجرا اقتصادی تر است.
۱۴۳. در عایق بندی از گونی استفاده می کنیم، زیرا از جابجایی قیر جلوگیری می کند و حکم آرماتور را دارد که در پشت بام از جلو ناودان به بعد پهن می شود که در ۲ لایه گونی انجام می گیرد که گونی ها در لایه بعدی نسبت به لایه قبل با زاویه ۹۰ درجه بر روی هم قرار می گیرند.
۱۴۴. زیر قیروگونی از اندود ملات ماسه سیمان استفاده می شود که بعضی از مهندسان در زیر قیر اندود ملات ماسه آهک استفاده می کنند که در اینصورت قیروگونی فاسد می شود.
۱۴۵. از قلوه سنگ (ماکادام) در طبقه هم کف می توانیم بجای عایق کاری استفاده کنیم که ضخامت آن حدود ۴۰-۳۰ سانتیمتر خواهد بود.

۱۴۶. اگر در عایقکاری، قیر بیش از حد معمول مصرف شود باعث می شود قیر در تابستان جابجا شود.
۱۴۷. عایقکاری قیروگونی می بایست از سر جانپناه حدوداً ۲۰ سانتیمتر پایین تر شروع شود و قیروگونی که روی جان پناه کشیده می شود برای جلوگیری از نفوذ بارش با زاویه است.
۱۴۸. سطح فونداسیون به این دلیل عایق می شود که از مکش آب توسط ملات دیوار چینی ها به بالا جلوگیری میکند.
۱۴۹. در عایقکاری عمودی روی دیوارهای آجری بهتر است که از اندود ماسه سیمان استفاده شود.
۱۵۰. اصطلاح زهکشی یعنی جمع کردن و هدایت آب، که فاصله آبروها در زهکشی باید به حدی باشد که به پی ها نفوذ نکند.
۱۵۱. اگر توسط سفال زهکشی کنیم باید حتما درز قطعات را با ملات پر کنیم.
۱۵۲. حداقل شیب لوله های زهکشی به سمت حوضچه ۲ تا ۴ درصد می باشد.
۱۵۳. حداقل شیب لوله های فاضلاب ۲ درصد است.
۱۵۴. برای جلوگیری از ورود بو به داخل ساختمان، شترگلو را نصب می کنند.
۱۵۵. عالی ترین نوع لوله کشی فاضلاب از نوع پلیکا و PVC می باشد.
۱۵۶. سنگ چینی به سبک حصیری رج دار بیشتر در دیوار و نما سازی استفاده می شود.
۱۵۷. ضخامت سنگهای کف پله و روی دست انداز پنجره ۴/۵ سانتیمتر می باشد.
۱۵۸. جهت اتصال سنگهای نما به دیوار استفاده از ملات ماسه سیمان و قلاب مناسب تر می باشد که جنس قلابها از آهن گالوانیزه می باشد.
۱۵۹. سنگ مسنی معمولا در روی و کنار کرسی چینی نصب می شود و زوایای این سنگ در نما سازی حتما بایستی گونبای کامل باشد.
۱۶۰. در نما سازی طول سنگ تا ۵ برابر ارتفاع آن می تواند باشد.
۱۶۱. معمولا ۳۰ درصد از سنگهای نما بایستی با دیوار پیوند داشته باشند که حداقل گیر سنگهای نما سازی در داخل دیوار ۱۰ سانتیمتر است.
۱۶۲. در بنایی دودکشها بایستی از مخلوطی از اجزاء آجر استفاده شود.
۱۶۳. در علم ساختمان دانستن موقعیت محلی، استقامت زمین، مصالح موجود، وضعیت آب و هوایی منطقه برای طراحی ساختمان الزامی می باشد.

۱۶۴. در طراحی ساختمان ابتدا استقامت زمین نسبت به سایر عوامل الویت دارد و لازم به ذکر مقاومت خاکهای دستی همواره با زمین طبیعی جهت احداث بنا هرگز قابل بارگذاری نیست.
۱۶۵. زمینهای ماسهای فقط بار یک طبقه از ساختمان را می تواند تحمل کند.
۱۶۶. هنگام تبخیر آب از زیر پی های ساختمان وضعیت رانش صورت می گیرد.
۱۶۷. زمینی که از شنهای ریز و درشت و خاک تشکیل شده دج نامیده می شود که مقاومت فشاری زمینهای دج ۱۰-۴/۵ کیلوگرم بر سانتیمتر مربع می باشد.
۱۶۸. مطالعات بر روی خاک باعث می گردد وضع فونداسیون ، ابعاد و شکل آن بتوانیم طراحی کنیم.
۱۶۹. در صحرا برای آزمایش خاک از چکش و اسید رقیق استفاده می گردد.
۱۷۰. سیسموگراف همان لرزه نگار است.
۱۷۱. خاکی که برنگ سیاه قهوه ای باشد مقاومتش بسیار عالی است که نفوذ آب در آنها کم و به سختی انجام می گیرد.
۱۷۲. سنداژیا گمانه زنی همان میله زدن در خاک و برداشت خاک از زمین می باشد.
۱۷۳. اوگر همان لوله حفاری است.
۱۷۴. خاک چرب به رنگ سبز تیره و دارای سیلیکات آلومینیوم آبدار است.
۱۷۵. معیار چسبندگی خاک این است درصد دانه های آن کوچکتر از ۲۰۰۰ میلیمتر باشد.
۱۷۶. اصطلاحا خاک مرغوب زد نامگذاری می شود.
۱۷۷. برای جلوگیری از ریزش بدنه و ادامه پی کنی و همین طور جلوگیری از نشست احتمالی ساختمان همسایه و واژگونی آن و جلوگیری از خطرات جانی باید دیوار همسایه را تنگ بست که تحت زاویه ۴۵ درجه انجام می گیرد.
۱۷۸. دیوار اطراف محل آسانسور معمولا از مصالح بتون آرمه می سازند.
۱۷۹. پی سازی کف آسانسور معمولا ۱/۴۰ متر پایین تر از کفسازی است.
۱۸۰. قدیمی ترین وسیله ارتباط دو اختلاف سطح بواسطه شیب را اصطلاحا رامپ می گویند که حداکثر شیب مجاز آن ۱۲ درصد می باشد که تا ۲/۵ درصد آن را میتوان افزایش داد.
۱۸۱. برای ساختن پله گردان بیشتر از مصالح بتون آرمه و آهن استفاده می شود.
۱۸۲. پله معلق همان پله یکسر گیردار است.
۱۸۳. پله آزاد در ورودی ساختمان به حیاط یا هال و نهار خوری استفاده می شود.

۱۸۴. پله های خارجی ساختمان حتی الامکان می بایست آجدار باشد.
۱۸۵. به فضای موجود بین دو ردیف پله چشم پله می گویند.
۱۸۶. فواصل پروفیل های جان پناه پله ۱۲-۷ سانتیمتر می باشد.
۱۸۷. شاخکهای فلزی جان پناه بهتر است که از پهلو به تیر آهن پله متصل شود.
۱۸۸. سرگیر یا حدفاصل بین دو ردیف پله که روی هم واقع می شوند حداقل ۲ متر می باشد.
۱۸۹. طول پله مساوی است با تعداد کف پله منهای یک کف پله.
۱۹۰. پیشانی پله به سنگ ارتفاع پله اطلاق می شود.
۱۹۱. برای جلوگیری از سرخوردن در پله لب پله ها را شیار و آجدار می سازند و گاهی اوقات لاستیک می کوبند .
۱۹۲. اتصال پله های بالا رونده به دال بتنی (پاگرد) یه روی دال بتنی متصل می شوند ولی پله های پایین رونده در دال بتنی بایستی به مقابل دال بتنی وصل شوند.
۱۹۳. اجرای جانپناه پله معمولاً با مصالح چوبی زیاتر می باشد.
۱۹۴. پله هایی که مونتاژ می شوند به پله های حلزونی معروف هستند.
۱۹۵. از نظر ایمنی اجرای پله فرار با مصالح بتنی مناسب تر است.
۱۹۶. تیرهای پوشش دهنده بین دو ستون (روی پنجره ها و درب ها) نعل درگاه نام دارد که انتقال بار توسط آن یکنواخت و غی یکنواخت است.
۱۹۷. گره سازی در چهار چوبهای درب و پنجره و دکوراسیون بکار می رود.
۱۹۸. تحمل فشار توسط بتن و تحمل کشش توسط فولاد را به اصطلاح همگن بودن بتن و فولاد می نامند.
۱۹۹. بالشتک بتنی در زیرسری تیر آهن های سقف مصرف می شود که جنس آن می تواند فلزی ، بتنی زیر سری و بتنی مسلح باشد.
۲۰۰. در اجرای تیر ریزی سقف با تیر آهن ، مصرف بالشتک کلاف بتنی و پلیت مناسبتر است.
۲۰۱. بالشتک های منفرد زیرسری ، حداقل ریشه اش از آکس تیر ریزی سقف ۲۵ سانتیمتر است.
۲۰۲. اجرای مهار تیر ریزی سقف با میلگرد معمول تر می باشد.
۲۰۳. برای تراز کردن تیر ریزی سقف باید بوسیله سیمان همه در یک افق تراز قرار گیرد.
۲۰۴. طاق ضربی از نظر ضخامت به سه دسته تقسیم می شود که معمول ترین آن نیم آجره می باشد که مهمترین عامل مقاومت در طاق ضربی خیز قوس مناسب است.

۲۰۵. در زمستان پس از دوغاب ریزی طاق ضربی ، بلافاصله بایستی کف سازی کامل روی سقف انجام شود.
۲۰۶. اگر هوا بارانی باشد پس از اتمام طاق ضربی نباید دوغاب ریخت.
۲۰۷. سقفهای بتنی قابلیت فرم(شکل) گیری بهتری دارند.
۲۰۸. وظیفه انسجام و انتقال نیروها در سقفهای بتنی به عهده آرماتور می باشد.
۲۰۹. ادکا در سقف های بتنی به منظور خنثی کردن نیروی برشی بکار می رود.
۲۱۰. بطور نسبی عمل بتون ریزی بین دو تکیه گاه می بایست حداکثر طی یک روز عملی شود.
۲۱۱. از ویژگی های سقفهای مجوف سبکی آن است که در این سقف ها آرماتور گذاری بصورت خرپا می باشد.
۲۱۲. تفاوت سقف های پیش فشرده با سقف های مجوف سفالی کشیده شدن آرماتورها می باشد.
۲۱۳. حداقل زمان بریدن میلگردها در سقفهای پیش تنیده معمولا ۷ روز می باشد.
۲۱۴. نیروی کششی ذخیره شده در آرماتور سقفهای پیش تنیده عامل خنثی کننده نیروی فشاری است.
۲۱۵. در سقفهای مجوف هنگامی از تیرهای دویل استفاده می شود که دهانه و طول تیر زیاد باشد.
۲۱۶. قبل از ریختن پوشش بتن در اجرای تیرچه بلوکها ابتدا می بایست سطح تیرچه و بلوک مرطوب شود.
۲۱۷. اصطلاحا میش گذاری در بتن مسلح آرماتورهای شبکه نمره کم اطلاق می گردد.
۲۱۸. حداکثر فاصله دو تیر در سقفهای چوبی ۵۰ سانتیمتر می باشد.
۲۱۹. معمولا زمان باز کردن قالبهای مقعر در سقف های بتونی ۵ روز می باشد.
۲۲۰. استفاده از قالبندی مقعر بتنی در سقفهای اسکلت فلزی و بتنی معمول تر است.
۲۲۱. کابلهای برق در سقفهای مقعر داخل لوله های فولادی تعبیه می شود.
۲۲۲. در ساختمان هایی که بیشتر مورد تهدید آتش سوزی بهتر است نوع بنا بتنی باشد.
۲۲۳. در کارخانه های صنعتی معمولا از سقف اسپیس دکس استفاده می شود.
۲۲۴. اصطلاحا مفهوم سرسرا همان سقف نورگیر است.
۲۲۵. در شیشه خورهای نورگیر سقف برای فضاهای وسیع از سپری استفاده میشود زیرا از خمش در طول جلوگیری می کند.

۲۲۶. مهمترین مزیت سقفهای کاذب آکوستیک بر ساقفهای کاذب عایق در برابر صدا می باشد.
۲۲۷. مهمترین مزیت سقفهای کاذب آلومینیومی عدم اکسیداسیون آن می باشد.
۲۲۸. روش جلوگیری از زنگ زدگی آرماتور در بتن این است که جرم آن را می گیریم و داخل بتن قرار می دهیم.
۲۲۹. اتصال سقف کاذب در راستای دیوارها باعث پیش گیری از جابجایی سقف و ترک های موئین خواهد شد.
۲۳۰. قرنیز یکطرفه آب را به یک سمت منتقل می کند و هنگامی از قرنیز دو طرفه هنگامی استفاده می شود که دو طرف دیوار آزاد باشد.
۲۳۱. قرنیز حتما باید آبچکان داشته باشد که آبچکان شیاره زیر قرنیز می باشد.
۲۳۲. قرنیزی که توسط آجر چیده می شود هره چینی می نامند.
۲۳۳. قرنیز پای دیوارهای داخلی به منظور جلوگیری از مکش آب توسط گچ و ... و جلوگیری از ضربه ها و خراشها استفاده می شود و حتما باید آبچکان داشته باشد.

فصل دهم

عكس

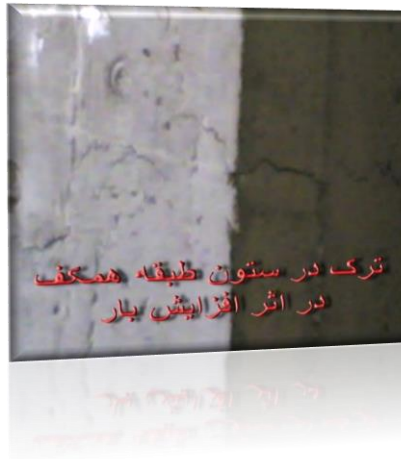
عکس هایی از اشکالات اجرایی ساختمان بتنی

در صورتی که طبق نقشه پیش آمدگی وجود ندارد ولی در اجرا پیش آمدگی دارد که این کار اشکال داشته و طبق قوانین شهرداری خلاف است.

در صورتی که دیگر طبق مبحث ۱۹ و ۱۷ ساختمان باید عایق بندی شود و از بلوک لیکا یا بلوک گازی یا سفال فوم دار استفاده شود.

به دلیل عدم محاسبه بارهای وارده بر ساختمان

استفاده از نخاله های ساختمانی در دال پله به علت کم کردن هزینه که شکل نامناسبی به پله داده است

به جای بتن از گچ استفاده شده که پوترا را ضعیف کرده است

به دلیل عدم بتن ریزی صحیح

در صورتی که نباید تیرچه بریده می شد

ابتدای نامناسب لوله های بتن ریزی و جمع شدن بتن در محل

استفاده از بلوکهای شکسته که منجر به نفوذ بتن به داخل بلوک میشود

استفاده از بلوکهای نامناسب و نفوذ بتن به داخل آنها

استفاده از سنجاقک نامناسب و تکیه کردن سنجاقک به دیوار

استفاده از سنجاقک نامناسب و تکیه کردن سنجاقک به دیوار

استفاده از وصله (اورلپ) برای تیرچه که باعث ضعف تیرچه در آن محل میشود

پر نکردن سوراخهای بلوکها و نفوذ بتن به داخل آنها

پوسته شدن بتن ستون

ترک خوردن ستون که باعث ضعف بتن میشود

خم شدن میلگرد های پایین تیر و از بین رفتن طول مهاري با بتن

دقت نکردن در هنگام برش میلگرد که باعث کوتاه شدن آن و قرار نگرفتن در مکان مناسب شده است

رد شدن میلگردهای بالایی از جای نامناسب و خم شدن نامناسب میلگرد وسط

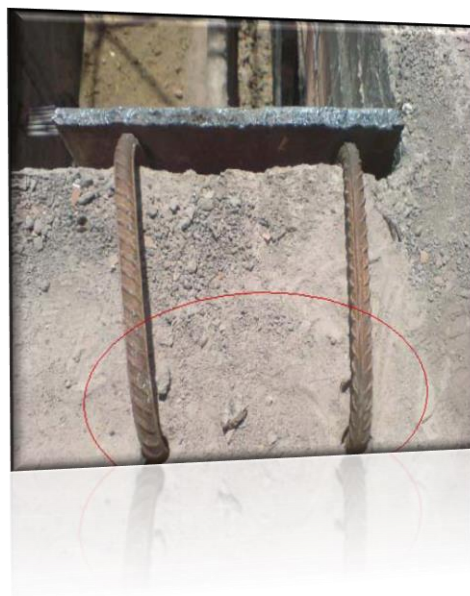
رد شدن ميلگردهای بالایی از جای نامناسب

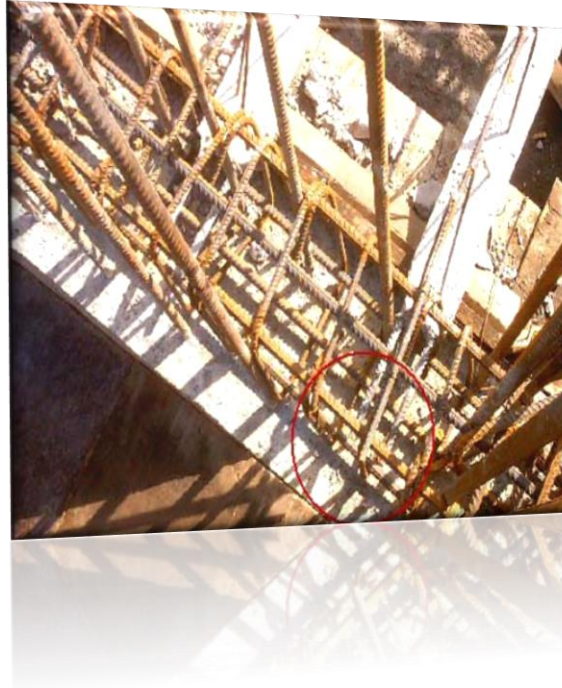
رعایت نکردن اورلپ کافی در شبکه آرماتوری پی و بریدن ميلگرد

رعایت نکردن طول کافی میلگرد بالایی تیرچه

سوراخکاری بتن پس از خشک شدن برای کار گذاشتن پلیت

شکستن میلگرد دیوار برشی که باعث ضعف آن میشود

طول ناکافی میلگردها برای اورلپ

عدم دقت در گذاشتن میلگرد برای راه پله و خم شدن نامناسب آن

عدم قرارگیری سنجاقک در محل مناسب

نداشتن دانه بندی مناسب تیر و ته نشین شدن سنگدانه ها

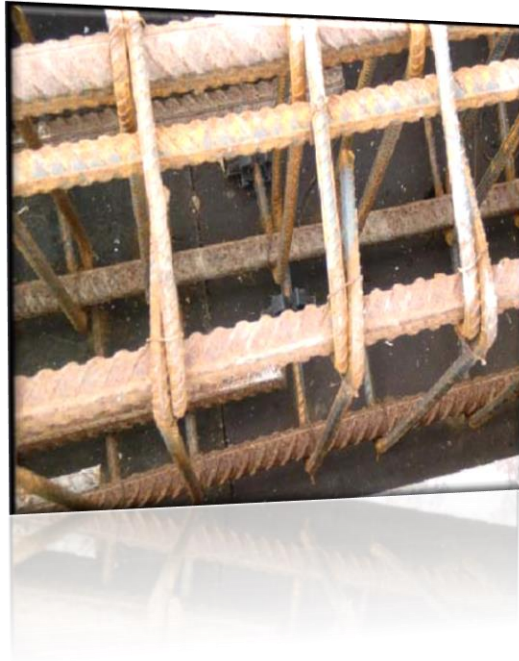
عکس هایی از اجرای صحیح ساختمان های بتنی

استفاده از رابیتس برای متوقف کردن موقت بتن ریزی

استفاده از میلگرد S شکل برای حفظ فاصله ژوان

استفاده بجا از اسپيسر و در نتيجه فاصله منظم خاموتها

پر کردن سوراخهای بلوکها برای جلوگیری از نفوذ بتن به داخل آنها

فاصله منظم خاموتها و آرماتورها به کمک استفاده از اسپیسر

فاصله منظم خاموتهای اسپیرال در ستون دایره ای

فاصله منظم شبکه آرماتوری - استفاده از اسپیسر برای تنظیم فاصله پوشش بتن بر روی آرماتور

محافظت از دیوار همسایه

منابع

منابع

۱. قالیبافیان، مهدی و سلطانی عربشاهی، کامیار. ((اجرای ساختمان های بتن آرمه)). علم و ادب. ۱۳۹۰
۲. موستوفی نژاد، داوود. ((سازه های بتن آرمه)). ارکان دانش. (جلد اول). ۱۳۸۹
۳. سرمد نهري، امير و كاردان، محسن. ((مرجع ديتيلهای ساختمانی)). سيمای دانش. ۱۳۸۸
۴. آيين نامه بتن ايران. ((آبا)). تجديد نظر اول، نشریه شماره ۱۲۰، معاونت امور فنی، دفتر امور فنی و تدوين معيارها، انتشارات سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور. ۱۳۷۹